HOLTOMIGLAN – HOLTODIGLAN

JOHN DICKSON CARR

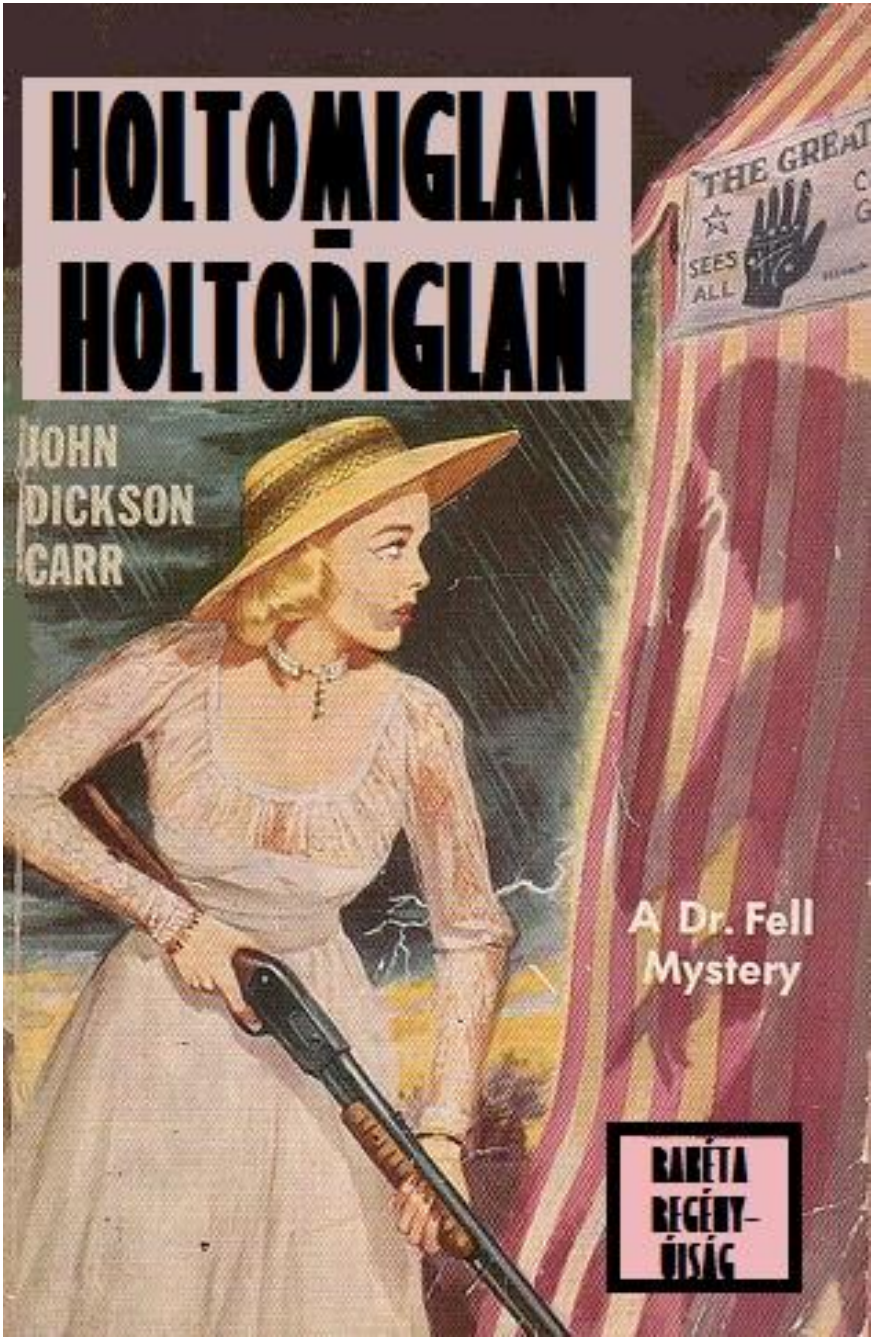

A Dr. Fell Mystery

RAKÉTA REGÉNY-ÚJSÁG

JOHN DICKSON CARR

HOLTOMIGLAN
HOLTODIGLAN

Eredeti cím: Till Death Do us Part (1944)

Tandori Dezső fordítása

Megjelent a Rakéta Regényújság
III. évfolyamának 17-23. számaiban 1976

– Ember, az Isten szerelmére, mit akar? – kiáltotta.

– Csak azt nem tudtam, hogyan közöljek magával egy tényt – mondta Sir Harvey, és mintha most csillant volna föl a szemében végre valami igazi emberiesség. Feltekintett Dickre. – Tudja, kicsoda valójában ez az úgynevezett „Lesley Grant”?

– Hogy kicsoda valójában…?

– Gondolom – mondta Sir Harvey –, a legjobb lesz, ha közlöm magával.

Mély lélegzetet vet, fölállt az asztal mögötti székről. Dick ekkor hallotta a puskalövést.

És utána mintha rémálommá hullt volna szét a világ.

ELSŐ FEJEZET

Ahogy aztán visszagondolt ezekre a dolgokra, Dick Markham a baljós előjelek egész sorát láthatta már: az a nyári égiháború, a jövendőmondó sátra, a céllövölde s még vagy fél tucat ez meg az, ott, a jótékony célú bazárban.

Tény azonban, hogy akkor az égzengésre is alig figyelt föl. Mert túlságosan boldog volt.

Beléptek kettesben Lesley-vel a nyitott kapun; kőoszlopok tartották – s egy pillanatig a fejük fölött! – a kastély címerét, a kőrisfát s a griffmadarat, és aztán... már látták is az Ashe Hall körül elterülő birtokot. A gondozott gyepen alkalmi bódék és tarka csíkos sátrak álltak. Tölgyfák sorakoztak a háttérben, és oda-odavillant a kastély hosszú, alacsony épületének vörös téglafala.

Olyan látvány volt ez, hogy Dick Markham emlékezetét még négy-öt év múlva is szorongó vágyakozással kísérthette. Ez a telt-zöld, izzó fényű angol vidék; a fehér flanellruhák és tétlen-tevékeny délutánok Angliája; Angliánk, melyet – ha Isten is úgy akarja – soha oda nem adunk holmi szép új világról szóló fecsegésekért: dúsan, gazdagon terült el körülötte, s vagy egy év volt még Hitler háborújának kezdetéig. Persze, a „dúsgazdag" szó aligha illett jól George Converse-re, Ashe legújabb bárójára, s birtokára. Dick Markham azonban, aki nemcsak szép magas növésű fiatalember volt, de a képzelete is fenn járt – gyakran s túl hevesen! – az egekben, alig látta, mit lát.

Lesley azt mondta: – Pokolian elkéstünk, azt tudod? – És a hangja félig elfúlt, a sietéstől meg a nevetéstől, már ahogy fiatal nőké szokott, akik épp nem nagyon bánják a világot.

Csaknem futólépésben jöttek eddig. És most csaknem egyszerre torpantak meg.

Mert azt a forró délutánt valami hirtelen megkavarta: hűvös széllökések kezdték fúrni a füvet, erőszakosan, váratlanul. Ott

süvített egyszerre a fejük körül is a szél, és Lesley odakapott, mert mintha el akarta volna vinni a széles, átlátszó, puha karimájú kalapját. Az ég pedig egyik pillanatról a másikra olyan fekete lett, mint a sötét éjfél; füstös kis felhők úsztak előtte lassan.

– No nézd csak! – kiáltott fel Dick. – Hány óra lehet?

– Három múlt, az biztos!

Dick odabökött a fejével az előttük elterülő üres színre, ahol a felvonuló vihar árnyéka mindent rémálomszerűen valószínűtlenné varázsolt: mint amikor bekormozott üvegen át süt a nap. Senkit sem láttak a gyepen. Mintha a szélben élettelenül megmocorgó bódék, horpadó-duzzadó sátrak elhagyottak lettek volna.

– Hát… hova tűntek?

– Talán a krikettnél vannak mind, Dick. Siessünk inkább. Lady Ashe és Mrs. Price *irtó* dühös lesz.

– És számít az?

– Nem – mosolygott. Lesley. – Persze hogy nem.

Dick ránézett a lányra – ahogy ott állt egy kicsit kifulladva és nevetve, és két kézzel fogta a kalapja karimáját. Látta a szemében azt a kétségbeesett komolyságot; olyan különös ellentéte volt mindjárt az a másik: a mosolygó szája… De mintha Lesley minden gondolata és érzése ott összpontosult volna azokban a barna szemekben, melyek most ugyanazt mondták, amit a mosolygó száj tegnap este.

Dick látta az öntudatlanul is kecsesen magasba emelt karokat, a süvítő szélben a lány testéhez tapadó fehér ruhát. És olyan zavarba ejtően, olyan pokolian vonzónak érezte Lesleyt, hogy még a szája legkisebb rándulását, a szeme rezzenését is úgy rögzítette agya, mintha ezernyi különböző képen látná. ‘

Dick Markham – ha nem is a szíve mélyén – makacsul tisztelte az illendőség szabályait. Soha eszébe nem jutott volna, hogy ott, Lord Ashe csöndes parkjának kapujában, egy szertartásos kerti mulatság délutánján, kettejükön érezve Lady Ashe fantomszemét,

átölelje és megcsókolja Lesley Grantet, és fütyüljön rá, ki láthatja, ki nem.

Most mégis ez történt; és közben a szél süvített a parkon át, s az ég tovább sötétült. Beszélgetésük – senki gúny tárgyává ne tegye! – ugyanilyen zavaros volt.

– Szeretsz?

– Tudod, mennyire. És *te* szeretsz engem?

Tegnap este óta ismétlődtek ezek a szavak, és egyikük sem érezte úgy, hogy önmagukat ismétlik. Ellenkezőleg; mindig új felfedezést hozott kérdés és felelet, s ők mintha egyre bódultabbul láttak volna mind tisztábban *valamit*. Most azonban Dick Markham homályosan talán arra is ráeszmélt, hol vannak, elengedte Lesleyt, és szidni kezdte a világmindenséget.

– Ha nem tévedek – mondta –, nekünk most meg kell jelennünk azon az átkozott krikettmérkőzésen?

Lesley tétovázott a válasszal. Szeméből eltűnt az iménti roppant összpontosítás; fölnézett az égre.

– Pillanatokon belül leszakad az eső – felelte aztán. – Aligha lesz itt krikettmérkőzés. Meg aztán…

– Igen?

– Szeretném látni a jövendőmondót – fejezte be Lesley.

Dick meg nem mondhatta volna, miért veti hátra a fejét, miért tör ki harsogó nevetésben. Talán Lesley naivitása tette, az a végső komolyság e szavakban; lehet, persze, hogy ha valaki a kisujját mutatja, azon is így hahotázni kezd. Mert ilyen állapotban volt.

– Mrs. Price szerint nagyon érti a dolgát – magyarázta ekkor hirtelen a lány. – Ezért vagyok rá olyan kíváncsi. Mrs. Price szerint pontosan megmond az emberről mindent.

– De hát te már mindent tudsz, nem?

– *Nem* néznénk meg azt a jövendőmondót?!

Kelet felől távoli mennydörgés zaja hallatszott. Dick határozottan karon fogta Lesleyt, és elindult vele a murvás úton, gyors léptekkel, a gyepen szétszórt bódék és sátrak felé. A „tábor”

elrendezése szemernyit sem volt szabályos. Kókuszdiós dobójáték itt, palackhalászó tó ott: ki-ki a maga „legjobb ízlése” szerint helyezte el vásári tulajdonát. A jövendőmondó sátrát például első pillantásra fölfedezhette akárki.

Kívül állt a táboron, az Ashe kastélyhoz közel inkább. Ami a formáját illeti, olyan volt, mint egy nagyra nőtt telefonfülke; alul, persze, egy kicsit elterebélyesedett, és csúcsos volt a teteje. Ütött-kopott vásznát fehér és piros csíkok ékesítették függőleges irányban. A bejárat fölött tábla lógott, jól olvasható felirattal: A NAGY SWAMI, TENYÉRJÓS ÉS KRISTÁLYNÉZŐ: MINDENT LÁT, MINDENT TUD, és ott volt mellette egy nagy tenyértérkép, keménypapíron, megszurkálva magyarázó nyilakkal.

Az ég most már úgy elsötétült, hogy Dick látta a jövendőmondó odújából – bizonyára: fullasztó hőségből! – kiszűrődő fényt. Még hevesebb széllökések söpörtek végig a terepen, zörgött minden, zúgtak a vásznak, mint a félpofásra fújt léggömbök, olyanok voltak a sátrak. Mozgott a tenyértérkép is: groteszk látványt nyújtott, mintha nekik integetne az a nagy, merev kéz, hívogatná vagy elhessentené őket.

– Hahó!

Horace Price őrnagy a miniatűr céllövölde pultja mögött állt, és tölcsért csinálva kezéből, odabömbölt nekik díszszemlét vezénylő hangon a szélben. A legtöbb bódé elhagyatottnak látszott, a tulajdonosok elmentek a kriketthez. Price őrnagy vitézül kitartott őrhelyén. Most, hogy kiáltását meghallották, kibújt a pult alatt, s elindult a pár felé.

– Gondolom… már hallott róla, nem? – kérdezte Lesley.

– Gondolom, *mindenki* hallott már róla – mondta Dick, és mélységes döbbenetet érzett hirtelen, de közben majd szétvetette a büszkeség. – Nem bántad meg?

– Bántam meg! – kiáltotta Lesley. – *Bántam meg?*

– Kedves jó fiam! – mondta az őrnagy, s még jobban behúzta a fejébe tweedsapkáját, miközben bokázós fél fordulatot csinált a

pázsiton. – Édes kis hölgyem! Már egész délután keresem magukat mindenütt! És a feleségem is! Halljuk, hát igaz?

Dick megpróbált könnyeden viselkedni válaszul, ám ez csak úgy valahogy sikerült neki, mint egy öblösödő sátornak a szélben.

– Mi kéne, hogy igaz legyen, őrnagy?

– A házasság! – nyögte ki, már-már egy haldokló véghangsúlyával, Price őrnagy. Ujjával Lesleyre és Dickre mutatott. – *Csakugyan* összeházasodnak?

– Hogyne, *ez* valóban igaz.

– Kedves jó fiam! – mondta az őrnagy.

És a hangja olyan ünnepélyesre vált, hogy az inkább illett volna temetéshez, mint esküvőhöz. Price őrnagy, ha az alkalom súlya úgy kívánta, valóban megdöbbentő érzelmi tartalékokat tudott felvonultatni. Karja lendült, és egymás után megszorongatta mindkettejük kezét.

– Elragadtatásom! – jelentette ki aztán, s olyan őszinte rokonszenvvel, hogy Dick Markham melegséget érzett a szíve táján. – Eszményibb nem is képzelhető! Nem és nem! Ez az én véleményem, sőt a feleségemé is. És mikorra tűzték ki…?

– Egyelőre még nem határoztunk – mondta Dick. – Sajnálom, hogy így elkéstünk a mulatságról. De bizonyos…

– Elfoglaltságok! – kiáltotta az őrnagy.. – Bizonyos, elfoglaltságok! Tudom! És egy szót se többet erről!

Horace Price, ha jobban megnézzük, nem volt mindenképpen jogosult az őrnagy megszólításra; tényleges tisztként azelőtt sosem szolgált, s így a rangját csak a múlt háborúban szerezte. De aki még jobban megnézte, nem lehetett kétsége: joggal szólítják így és soha másképp.

Egyébként ügyvéd volt, méghozzá ravasz róka. Peres ügyeivel hozzá járt, az ő High Street-i irodájába, az egész környék, de még Six Ashesen kívüli ügyfelei is akadtak bőven. De a modora, zömök alakja, rövidre nyírt vöröses bajusza, szeplős-foltos, kerekded ábrázata és világoskék szeme, no meg a katonás-sportos

dolgokban tanúsított, a másik fél számára gyakran kimerítő jártassága Price őrnaggyá tette még a rendőrbíróságokon is.

Most ott állt, arca sugárzott, előre-hátra hintázott a sarkán, és a kezét dörzsölgette.

– Node ezt azért meg kell ünnepelni! – jelentette ki. – Mindenki gratulálni akar majd maguknak. A feleségem és Lady Ashe, meg Mrs. Middlesworth, és mindenki! Addig is…

– Addig is – javasolta Lesley – nem kellene-e valami fedelet keresnünk, ahol…?

Price őrnagy hunyorogva nézett rá.

– Fedelet?

Fejük fölött, az orkánszerű szélben elvitorlázott egy facér papírzsák. Az Ashe kastély körül nyögve hajladoztak a tölgyek, és a verdeső vásznak csattogása tengeri vihart idézett.

– Mindjárt kitör a vihar – jegyezte meg Dick. – Remélem, jól lecövekelték ezeket a sátrakat. Mert ha nem, a szomszéd megyében szedhetik össze őket.

– Ó, mind szilárdan állnak – biztosította az őrnagy. – A vihar meg: most már jöhet is akár. A mulatságnak csaknem vége.

– Jól ment az üzlet? Például itt a céllövöldében?

– Az üzlet – mondta, az őrnagy – remekül ment. – Vizeskék szemében meggyőződéses lelkesedés villant. – Tudják, némelyekről itt még az is kiderült, hogy ördögien jó céllövők. Cynthia Drew, például…

Price őrnagy hirtelen elhallgatott. Ugyanilyen hirtelen el is vörösödött, mint aki diplomáciai baklövésen kapja magát. Dick fáradsággal vegyes bosszúságot érzett, és remélte, hogy most már csakugyan békén hagyják ezzel a Cynthia Drew-üggyel.

– Lesley – mondta Dick a kelleténél hangosabban – okvetlenül szeretné megnézni ezt a híres jövendőmondót. No, már ha még ő is ott van az őrhelyén. Így hát, ha megbocsát, most talán mindjárt odasietünk.

– Ó, hohó, abból ugyan semmi nem lesz! – mondta az őrnagy eltökélten.

– Miből nem lesz?

Price őrnagy határozott, mozdulattal megragadta Lesley csuklóját.

– Nohát a jövendőmondóból, egyelőre. Itt van, hogyne lenne. De előbb – vigyorgott az őrnagy –, előbb még támogassák egy kicsit az *én* boltomat.

– Fegyverek? – kiáltotta Lesley.

– Kizárólagosan! – mondta az őrnagy.

– Nem! Kérem! Inkább nem!

Dick hirtelen megfordult. Lesley hangjában volt valami könyörgésszerű… ami megdöbbentette. De Price őrnagy masszív, békítő jóakaratáról minden ellenkezés lepergett.

Ekkor érte Dick arcát az első esőcsepp, s az őrnagy már kormányozta is mindkettőjüket a miniatűr céllövölde felé. Szűk, deszkafalú, vászontetős bódé volt ez, a hátsó fala feketére festett acéllemez. Ez előtt függött vagy tucatnyi kis – keménypapír céltábla; csigákra voltak erősítve, s így, tüzelés után, vissza lehetett húzni mindet a pultra.

Price őrnagy lebukott a pult alá, és megnyomta egy szárazelemekkel működtetett, ötletes kis berendezés kapcsolóját; apró villanykörték gyulladtak ki egyszerre valamennyi céltábla fölött. A pulton bőséges fegyverkollekció hevert: könnyű vadászpuskák, többségükben 22-esek; Six Ashes polgáraitól kölcsönözte őket az őrnagy.

– Maga kezdje, ifjú hölgyem! – mondta ekkor a bódé katonás patrónusa, és szigorúan odabökött az asztalon álló, pénzzel jócskán teli tálra. – Hat lövés fél korona. Tudom, botrányosan drága, de hát jótékony célra lesz. Rajta, próbálja meg!

– Őszintén szólva – felelte Lesley –, én inkább nem!

– Lárifári! – mondta az őrnagy, fölemelt egy kis puskát, és gyengéden végighúzta rajta a kezét. – Tessék, ez igazán takaros

szerszám: kakas nélküli 61-es Winchester. Igen alkalmas rá, hogy az esküvő után elnémítsa vele a boldog férjet. – Az őrnagy harsányan felnyerített. – Próbálja meg, no!

Dick már bedobta a félkoronást a tálba, és szintén azon volt, hogy rábeszélje Lesleyt, de most döbbenten nézett a lányra.

Lesley Grant szemében valami olyan kifejezés gyúlt, melyet nem értett egészen jól: csak. azt látta, hogy könyörgés izzik benne, és félelem, az is. Fejéről lekerült közben a széles karimájú kalap; sűrű, félhosszúra vágott barna haja hullámot vetett a vállán, és egy kissé összekuszálódott a szélben. Dick talán még sosem látta ilyen csinosnak, mint ebben a feszült pillanatban. Tizennyolcnak látszott, ami jócskán ellentétben volt azzal a huszonnyolc évvel, amit bevallott.

– Tudom, butaság – mondta Lesley elfúló hangon. Karcsú ujjai az átlátszó karimájú kalapot gyűrögették. – De én egyszerűen rettegek mindentől, ami fegyver. Mindentől, ami halál, még aminek csak a gondolatához is köze van…!

Price őrnagy vöröses szemöldöke felszaladt.

– Ördög engem akárhova tegyen, kis hölgyem – tiltakozott –, hát nem akarjuk mi azt *komolyan,* hogy öljön meg itten valakit. Ugyan! Fogja a puskát, durrintson oda valamelyik céltárgyra, és kész. Próbálja!

– Ej, nézze – mondta ekkor Dick –, ha csakugyan nem akarja, hagyjuk…

Lesley láthatóan nem akart ünneprontó lenni mégsem; ajkába harapott, átvette a puskát Price őrnagytól, először kartávolságnyira próbálta tartani magától, aztán látta, hogy ez így nem megy. Körülnézett, tétovázott; majd arcához szorította a tust, és lőtt.

A puskalövés zaja eleve alig volt több, mint egy kis kattanás, de még ezt is elnyomta a mennydörgésrobaj. A táblán nem látszott találat nyoma. Az égzengéstől pedig Lesley mintha most már végképp megzavarodott volna. Viszonylag nyugodt mozdulattal

tette le a puskát a pultra. Dick azonban megrökönyödve látta, hogy reszket – és majdnem sír!

– Sajnálom – mondta Lesley. – Nem megy.

– Hát ha nálam nagyobb ökör van ezen a világon – csattant fel Dick Markham –, no, meg az is én vagyok! Hogy nem vettem észre…

És megérintette Lesley vállát. A lány közelségét olyan erősen és zavarba ejtően érezte megint, hogy ha nincs ott az őrnagy, újra magához ölelte volna. Lesley most nevetni próbált, méghozzá – csaknem sikerrel.

– Igazán semmi baj – nyugtatta Dicket őszintén. – Tudom, nem kellett volna ilyen ostobán viselkednem. Csak az a… – Lázas kézmozdulatot tett, nem talált szavakat. Aztán felvette a pultról a széles karimájú kalapot. – Csakugyan, *nem* nézhetnénk meg végre a jövendőmondót?

– Dehogynem. Veled megyek.

– Egyszerre úgyis csak egy személyt enged be – mondta Lesley. – Mind így csinálják. Maradj itt, és fejezd be a sorozatot. Ugye… nem fogsz elmenni addig?

– Hogy én innen elmenjek – mondta Dick komoran –, az a legvalószínűtlenebb dolog, amit csak képzelhetsz a világon.

Egymásra néztek, mielőtt Lesley eltávozott volna. Hogy Dick Markham számára valóban *végzetes* volt az eset, már ez is bizonyította: a lány épp csak átment egy harminc-negyven méterre levő sátorhoz, s ő máris úgy érezte, mintha valami elválasztaná őket egymástól. Haragudott magára, hogy Lesleyt fölzaklatták ezzel a puskaüggyel; és ahogy ott állt, s fennhangon szidta magát, a szemrehányások nyomán még a cinkos csendben lapító Price őrnagy is némiképp zavarba jött.

Az őrnagy megköszörülte a torkát.

– Nők! – mondta, és mélységesen komor meggyőződéssel csóválta a fejét.

– Igen. De a fene egye meg, több eszem lehetett volna!

– Nők! – ismételte az őrnagy. Nyújtotta a puskát; Dick gépiesen átvette. Akkor Price őrnagy meglehetős irigykedéssel azt mondta: – Kedves fiam, maga csakugyan szerencsés fickó!

– Isten az égben, talán nem tudom?

– Ez az ifjú hölgy – jegyezte meg az őrnagy – nos, mit mondjak, igazán boszorkányos! Idejön hat hónapja. Elcsavarja a környéken az összes férfi fejét. Pénze is van. És… – Tétovázott. – A mindenségit!

– Hallgatom, Price őrnagy!

– Látta ma Cynthia Drew-t?

Dick éles pillantást vetett rá. Az őrnagy nem akarta, hogy •a tekintetük találkozzék, így aztán a pulton sorakozó puskákat nézte elmerülten.

– Nézze – mondta Dick. – Köztem és Cynthia közt nem volt soha semmi. Szeretném, ha ezt megértené.

– Én tudom, én tudom, kedves fiam! – felelte hevesen a másik, s igyekezett könnyednek látszani. – Ezt én bizonyosra veszem! Csak hát, a maguk módján, a hölgyek…

– Miféle hölgyek?

– A feleségem, Lady Ashe. Mrs. Middlesworth. Mrs. Earnshaw.

Dick ismét odanézett a beszélgetőtársra, és ismét azt az elmerült tekintetet látta, azt a mesterkélt könnyedséget. Price őrnagy fél könyékkel a pultra támaszkodott, zömök árnya így rajzolódott ki a céltáblák apró fényeinek előterében. Hallatszott megint a szél: ahogy végigsöpör a sátrak közt, és port kavar, lobogtatja a vásznakat; de egyikük sem figyelt most ilyesmire.

– Egy perce még – szögezte le Dick – azt mondta: mindenki gratulálni akar nekünk. Szavaiból joggal hihette az ember: tűvé teszik értünk a környéket, hogy végre kifejezhessék szerencsekívánataikat!

– Pontosan, drága öregem! Így, ahogy mondja!

– No és akkor…?

– De azért olyasmit is éreznek… vigyázzon! - én csak figyelmeztetni akarom!… hogy az a szegény Cynthia…

– ”Az a szegény Cynthia?”

– Bizonyos módon. Igen.

Dick most Price őrnagyot félretolva a vállához emelte a puskát, és lőtt. Közben mindketten, az őrnagy is, ő is, azon a fegyelmezett, cinkos hangon beszéltek egymással, ahogy férfiak szoktak megtárgyalni kényes házi kérdéseket.

Dick tudta jól – érezte! –, hogy Six Ashes miniatűr életének felszíne alatt bizonyos erők mocorognak…

– Két éve immár – jegyezte meg keserűen – ez az egész falu itt egyebet se próbált, mint összehozni Cynthiát meg engem, függetlenül attól, hogy akartuk-e, vagy sem.

– Értem, kedves fiam! Hogyne érteném!

Dick újra tüzelt.

– Holott ennek semmi alapja! Nekem elhiheti! Soha, de soha nem foglalkoztam, vagyis nem foglalkoztam *komolyabban* Cynthiával. És Cynthia tudja. Ő nem érthette félre a dolgot, bármit műveltek is a többiek.

– Drága öregem – mondta az őrnagy, és ravaszul odasandított rá. – Sosem foglalkozhat *úgy* egy lánnyal, hogy amögött azért ott ne legyen az a bizonyos lehetőség, na. Nem mintha nem érteném meg az álláspontját, szó se róla!

Dick újra lőtt.

– És hogy csak azért nősüljek, hogy a környéknek örömet okozzak, no hát nem…! Szerelmes vagyok Lesley-be. Szerelmes, amióta idejött. Ez minden. Persze, hogy ő mit talál *bennem…?*

Price őrnagy kuncogni kezdett.

– Ugyan, ugyan! – mondta rosszallóan. Méregette Dick-et, majd egy kézmozdulattal mintha a kérdés lehetőségét is elhessentette volna. – Végül is maga a mi helyi hírességünk.

Dick horkantott egyet.

– Vagyis hadd legyek pontosabb – módosította az őrnagy –, maga itt a mi két hírességünk egyike most. Beszéltek már magának a jövendőmondóról?

– Nem. Miért, ki ez a jövendőmondó? Úgy értem, nem lehet környékbeli, mert akkor mindenki ismerné, és tudná, hogy turpisság van a dologban. De mintha az lenne a közhiedelem, hogy kiváló ember a szakmájában. Tehát: ki ez a jövendőmondó?

A pulton volt egy nyitott doboz, benne egy halom töltény. Price őrnagy szórakozottan belemarkolt, aztán átfolyatta a töltényeket az ujjai közt, vissza a dobozba. Tétovázott, mint aki mulat valamin, ami hirtelen az eszébe jutott.

– Ne hagyja elfelejtenem – mondta aztán –, ma délután pokoli jó tréfát csináltam Earnshaw-val. No, el is mondom inkább most. Earnshaw…

– Az ördögbe, őrnagy, ne térjen ki, kérem! Ki ez a jövendőmondó?

Price őrnagy óvatosan körbepillantott.

– Elárulom magának – mondta bizalmasan –, ha megígéri, hogy egyelőre egy szót se szól senkinek, ő ugyanis azt akarja, hogy most még titok maradjon a dolog. Hallja tehát: jövendőmondónk alkalmasint napjaink egyik legkiválóbb bűnügyi szakembere.

MÁSODIK FEJEZET

– Bűnügyi szakembere? – ismételte Dick.

– Úgy van. Sir Harvey Gilman.

– Csak nem a belügyminisztérium patológusáról beszél?

– Róla – hagyta jóvá önelégülten Price őrnagy.

Dick többféleképpen is megdöbbent e szavakra. Hirtelen megpördült, hogy lássa a piros-fehér csíkos sátrat, melynek bejáratánál az a kísérteties kartonkéz remegett és hajladozott a szélben.

Bentről bizarr árnyjátékot látott.

Most már olyan sűrű volt. a sötétség, hogy a tarkabarka tákolmányt ékesítő felirat betűit alig tudta kivenni: A NAGY SWAMI, TENYÉRJÓS ÉS KRISTÁLYNÉZŐ: MINDENT LÁT, MINDENT TUD. Odabent azonban fény volt a sátorban; mennyezetvilágítás. A kinti sötétben jól látszottak a sátor falára vetülő árnyak: két személy körvonalai.

Maszatos árnyfoltok voltak, és ahogy a ponyva hullámzott, még külön is imbolyogtak. Dick azonban felismerte az egyik oldalon egy nő alakját; vele szemközt pedig, valami asztalféle túloldalán, kis zömök árny hadonászott, és olyan fura gömböcfeje volt.

– Sir Harvey Gilman! – mormolta Dick.

– Ott ül – magyarázta az őrnagy –, turbánnal a fején, és a legkülönbözőbb dolgokat közli az emberekkel: önmagukról. Ő volt egész nap a bazár fénypontja.

– Konyít bármit is a tenyérjósláshoz vagy a kristálynézéshez?

Price őrnagy szárazon azt felelte erre:

– Semmit, barátom. De az emberi természetről nagyon sokat tud. És az egész jövendőmondásnak is ez a titka.

– De mit *csinál* itt Sir Harvey Gilman?

– Kivette Pope villáját a nyárra. Tudja… ott a ház a Gallows Lane-en, nem messze onnét, ahol maga lakik. – Az őrnagy újra kuncogni kezdett. – A rendőrfőnök mutatott be neki, és nekem nyomban ihletem támadt.

– Ihlete?

– Nos, nevezze ötletnek. Mindenesetre kiváló elgondolásnak bizonyult. Azt javasoltam ugyanis: játssza meg a jövendőmondót, s csak később fedje fel kilétét. Mi több, azt hiszem, az öregfiú még élvezi is a szerepét.

– És milyen… úgy egyébként?

– Kis száraz öregfiú, csillogó szemű. De a lényeg, mint mondottam, az, hogy végtelenül élvezi a dolgot. Ashe-ék persze tudnak róla… Lady Ashe tegnap este kis híján elájult… és tudja még dr. Middlesworth és néhányan.

Itt Price őrnagy abbahagyta, és újabb díszszemle-vezényszót hallatott, ezúttal megreszkettetve Dick dobhártyáját. Az említett személyek egyike ugyanis a sátrak zilált táborán át épp az Ashe kastély felé sietett.

Dr. Hugh Middlesworth hosszú léptekkel menekült az eső elől. Feje fedetlen volt, a vállán táska, golfütőkkel. Ő vezette a kerti mulatság golf-szerencsejátékát: ennek lényege az volt, hogy aki befizetett, improvizált elütési helyről különböző közeli ütéseket hajthatott végre, és névleges díjakat nyerhettek végül azok, akik a legkevesebb kísérlettel érték el a lyukat. A doktor meghallotta Price őrnagy hahóját, de válaszul csak a fejét rázta; az őrnagy azonban olyan makacsul kiabált tovább, hogy a végén vonakodva megindult a céllövölde felé.

Hugh Middlesworth jó orvos volt és igen népszerű ember.

Nehéz lett volna megmondani, minek köszönheti ez utóbbit. Nem volt beszédes fajta. És a legszelídebb modorú férfi volt a környéken, odaadó – bár éles nyelvű – feleséggel és elég nagy családdal.

Negyvenes éveit taposta: szikár volt, vékony szálú, barna haja a feje tetején ritkulásnak indult; tekintete többnyire űzötten meredt a világba. Szeme és szája körül mély ráncok húzódtak, keskeny, barna bajusza is csak élesebbé tette vonásait. Arca beesett, halántéka horpadt. De ha nem szólt is épp semmit, Hugh Middlesworthnek volt egy bizonyos mosolya, mely maga volt a megértés. Ez áradt el, ha kellett, öntudatlanul is az arcán. Ez volt az egyetlen lélektani fegyvere; de ami a lényeg, valóban „csodaszerként" hatott.

Ahogy most, a golfütős táskát egyik válláról a másikra lendítve, feléjük gyalogolt, némi csodálkozással mustrálta Price őrnagyot.

– Hát maga nincs a krikettnél? – kérdezte.

– Nem, nem – felelte az őrnagy; és mind a kérdés, mind a válasz egy kicsit felesleges volt. – Gondoltam, inkább itt téblábolok, és… nohát! - rajta tartom a szemem a jövendőmondón. Épp most említettem Dicknek is Sir Harvey Gilmant.

– Ó – mondta dr. Middlesworth.

Kinyitotta a száját, mintha még hozzátenne valamit, de aztán mást gondolhatott, mert újra becsukta.

– Jelenleg – folytatta az őrnagy – az a helyzet, hogy Lesley Grant van bent nála, a jövője ügyében. És ha az öregfiú azt mondja neki, hogy találkozott egy derék emberrel és utazás előtt áll, nohát akkor szóról szóra igazat mond. – Dickre mutatott. – Mert ezek ketten, mint tudja, máris: *egy* pár.

Dr. Middlesworth erre nem mondott semmit. Csak mosolygott, és a kezét nyújtotta. Erős, ügyes ujjaival megszorította Dick jobbját. És Dick érezhette, hogy a jókívánság őszinte.

– Hallottam róla valamit – vallotta be aztán a doktor. – A feleségemtől. – Szemébe visszatért az űzött csillogás; tétovázott. – Ami Sir Harveyt illeti…

– Vagyis ami a barátunk foglalkozását illeti – folytatta helyette az őrnagy, elismerőleg veregetvén Dick vállát felbecsülhetetlen lehet a számára. Nem?

– Felbecsülhetetlen? – mondta erre Dick. – Ezzel talán még keveset is mond. Harminc éve ez a kitűnő ember adott szakértői véleményt minden híres vagy sötét gyilkossági ügyben. Egy barátom szerint az öregfiú a gyilkosságok valóságos élő enciklopédiája, csak rá kell venni, hogy meséljen. És akkor…

Ez volt az a pillanat, amikor mindhárman riadtan fordultak egy irányba.

Részben a vihar volt az oka: villámfény gyúlt, egy pillanatra holtsápadttá változtatva körben a vidéket, s aztán már jött is a – közeli! – becsapódás. Mintha fényképész villanófénye világította volna meg a környék minden apró részletét.

Kirajzolódott a háttérben az Ashe kastély fantáziátlan pirostéglás épülete, a vékony kémények és a hirtelen holdsütötte, bordás osztású ablakok: tiszteletre méltó és szegényes volt a kép, akárha a gazdáit látná az ember. Kirajzolódtak a hajlongó fák ágbogai. És éles fény metszette ki a sötétből dr. Middlesworth gondterhelt arcát csakúgy, mint Price őrnagy elhízott, kényelmes életről tanúskodó vonásait. A jövendőmondó sátra felé fordultak; figyelmüket azonban valami más szegezte oda aztán, amikor megint sötét lett és a mennydörgés zaja is elhalt.

A jövendőmondó sátrában valahogy nem mentek rendben a dolgok.

Lesley Grant árnya talpra szökkent. A férfiárny is állt vele szemközt, ujjával az asztal fölött Lesleyre mutatott. Bizarr volt ez az árnyjáték, mely ott hullámzott egy megvilágított falon; bizarr és láthatóan feszült.

– Hát ez meg…! – kiáltotta Dick Markham; de nem tudta volna megmondani, miért tiltakozik.

Nagyon is jól *érezte* azonban a két árnyalak izgalmát. Mintha ott lett volna velük a sátorban. Lesley Grant árnya sarkon fordult, és – már jött is ki Lesley Grant.

Dick azt sem tudta, miért szalad, még mindig a puskával a hóna alatt, a lány elé. Látta, ahogy Lesley megtorpan – látta azt a

fehér alakot a sötétben –, s hogy mintha megpróbálná összeszedni magát.

– Lesley! Mi baj van?

– Baj? – visszhangozta Lesley. Hangja hűvös volt és kedves, és alig érződött felindultnak.

– Mit mondott neked?

Dick inkább érezte, mint látta azokat a barna szemeket, ahogy erősen világító fehérük s fölöttük a nagyon vékony szemöldök kutatóan rászegeződik.

– De hát semmit! Semmit se mondott! – tiltakozott Lesley. – Tulajdonképpen nem is vártam tőle többet. Átlagos színvonal; hogy boldog életem lesz; jön valami kis betegség, de nem komoly; levél érkezik kellemes hírrel.

– Akkor miért rémültél meg annyira?

– Nem rémültem meg! Semennyire!

– Sajnálom, drága. De láttam az árnyadat a sátor falán.

– Dick egyre zavarodottabb lett, ám mindinkább megérlelődött benne bizonyos elhatározás. Jóformán azt se tudta, mit csinál, csak odanyomta Lesley kezébe a puskát. – Tessék, fogd ezt egy percre!

– Dick! *Hová akarsz menni?*

– Látni akarom ezt az alakot.

– De ne!

– Miért ne?

Az eső felelt helyette. Lepottyant két-három nagy csepp, aztán már ott rohant az eső szele a gyepen, sziszegve hajladoztak a fák.

Körbepillantva Dick látta, hogy az addig csaknem teljesen elhagyatott terep benépesül: a birtok túlfelén emberek futottak a füvön, egyre közeledtek, a krikettmérkőzés színhelyéről menekülvén. Price őrnagy gyorsan fölnyalábolt egy halom puskát. Dick odakiáltott neki, Lesleyre mutatott; majd megérintette a lány karját.

– Menj föl a házhoz – mondta neki. – Nem maradok el sokáig. – Azzal félrecsapta a piros-fehér csíkos sátor ajtólapját, és már el is tűnt mögötte.

Fullasztó, szűk tér fogadta be, és éles, mesterkélten éneklőre fogott torokhangon szólt rá valaki, elutasítólag.

– Sajnálom! – mondta a hang. – Már nagyon fáradtan talál. Imént távozott mai utolsó vendégem. Sem hölgyeket, sem urakat nem fogadhatok ma már.

– Minden rendben, Sir Harvey – mondta Dick válaszul.

– Nem is a jövendőmért jöttem.

Akkor néztek egymásra. Dick Markham meg nem mondhatta, miért érezte egyszerre úgy, hogy a torkán akad a hangja.

Alig kétszer-két méteres alapú térben ernyős villanykörte függött a fejük fölött. Fénye megvilágította a szilvaszín bársonytakaróval fedett asztalkán álló sugárzó kristálygömböt, és fokozta a fullasztó kis vászoncella hipnotikus varázsát.

Az asztal mögött ott ült a jövendőmondó. Szikár, alacsony, ötven-egynéhány éves férfi volt, fehér vászonöltönyt viselt, a fején tarka turbánt. A turbán alól intellektuel arc nézett a világba; éles orr, egyenes száj, dudornyi áll, csúnya ráncokba futó homlok; a kissé kígyóbűvölőket idéző szemek sarkában tömérdek apró szarkaláb.

– Szóval maga ismer engem – mondta most már emberi hangon. Száraz, iskolamesteres volt ez a hang. Torkát köszörülte, köhintett egyet-kettőt, hogy rátaláljon.

– Úgy van, uram.

– Hát ha így van, akkor mit akar, fiatalember?

Esőcseppek verték a sátorlapot dobpergésszerű zajjal.

– Azt szeretném tudni – felelte Dick –, mit mondott Miss Grantnek.

– Miss kicsodának?

– Miss Grantnek. Annak a fiatal hölgynek, aki az imént járt itt. A menyasszonyomnak.

– Menyasszonyának, hogy?

A ráncos szemhéjak megrándultak. Price őrnagy szerint Sir Harvey Gilman élvezte a szerepét. Mégiscsak torz humor kell hozzá, gondolta Dick, hogy valaki egész nap itt üljön ebben a fullasztó hőségben, elváltoztatott hangon beszéljen, és kajánul élvezze a rászedettek élve boncolását. Most azonban efféle élvezetnek nyoma sem volt.

– Mondja csak, Mr…?

– Nevem Markham. Richard Markham.

– Markham. – A Nagy Swami szemei most mintha befelé fordultak volna, kutatva. – Markham. Lehetséges volna, hogy Londonban néha-néha színdarabokat látok, melyeket bizonyos Richard Markham ír? S a darabok jellege, hogy is mondjam csak – tétovázott –, *lélektani*-bűnügyi…?

– Úgy van, uram.

– Ha jól emlékszem, mindannyiszor a bűnök elkövetőinek lelki világát és motívumait elemzik? Maga a szerzőjük?

– Erőmhöz képest megpróbálok mindent kihozni ebből az… anyagból – mondta Dick, és ahogy azok a szemek rászegeződtek, egyszerre úgy érezte: védekezésbe szorult.

Igen, gondolta, az öregfiú csakugyan élvezi a dolgot. Sir Harvey most különös hangot hallatott; nevetés lett volna, ha egy kicsit jobban kinyitja a száját. De a homlokán ott ültek a rút ráncok.

– Semmi kétség, Mr. Markham. És a hölgy neve, ha jól értettem…?

– Grant. Lesley Grant. – Ezeket a szavakat épp akkor ejtette ki a száján, hogy a vihar kitört, s lezúdult az eső. Tompán, hevesen püfölte a sátrat; Dicknek fel kellett emelnie a hangját, hogy túlkiabálja: – Mi ez a titokzatoskodás?

– Mondja csak, Mr. Markham. A hölgy régóta él itt Six Ashesben?

– Nem. Hat hónapja csupán. Miért?

– Mikor jegyezkedtek el? Higgyen nekem, okom van rá, hogy ezt kérdezzem.

– Épp tegnap este. De…

– Épp tegnap este. – A szavakat mintha visszhang ismételte volna.

A sátor villanykörtéje megingott egy kicsit, és sugarai összevissza kalandoztak a tündöklő kristálygömbön. Az eső tompa dobaja harsogássá erősödött, a sátorponyva remegett. A kristálygömb mögött Sir Harvey Gilman, látogatóját kíváncsi szemmel méregetve, tenyerét a mennyezetnek fordította, s így kocogtatta meg, épp csak az ujjperceivel, könnyedén és ráérősen, az asztal bársonyterítőjét.

– Még valamit, fiatalember – jegyezte meg érdeklődéssel. – Honnét meríti darabjainak témáját?

Dick bármely más alkalommal boldog lett volna, hogy erről beszélhet. Hízelgett volna neki, még ha megbénul tőle a nyelve, akkor is. Most tudta, hogy alkalmasint megsérti a hegyes orrú öreg patológust, sőt talán egy életre az ellenségévé teszi. Hanem a kétségbeesése már elért bizonyos határt, így hát…

– Ember, az Isten szerelmére, mit akar? – kiáltotta.

– Csak azt nem tudtam, hogyan közöljek magával egy tényt – mondta Sir Harvey, és mintha most csillant volna föl a szemében végre valami igazi emberiesség. Feltekintett Dickre. – Tudja, kicsoda valójában ez az úgynevezett „Lesley Grant”?

– Hogy kicsoda valójában…?

– Gondolom – mondta Sir Harvey –, a legjobb lesz, ha közlöm magával.

Mély lélegzetet vet, fölállt az asztal mögötti székről. Dick ekkor hallotta a puskalövést.

És utána mintha rémálommá hullt volna szét a világ.

A dörrenés nem volt túlságosan hangos, ám Dick gondolatai oly makacsul tapadtak most már egy kis ideje puskákhoz és

lőtávolságokhoz, hogy szinte azt mondta volna: előre látta, mi történik.

Látta a sátor oldalfalára feketén odaszökkenő kis lyukat, mely a becsorgó víztől egyre szürkébbre vált. Látta, ahogy Sir Harvey előrebukik, mint akit megütöttek – s az ütés ott éri valahol – a bal lapockája mellett és alatt. A másodperc törtrészéig látta, ahogy a patológus imént még kifürkészhetetlen arcán halálos rémület szakadéka nyílik.

Ember és asztal odadőlt szinte Dick karjába. De még annyi ideje se maradt, hogy a kezét kinyújtsa, már ott hevert körülötte a földön minden. Sir Harvey keze görcsösen megrángott; így húzta magával az asztal terítőjét, így pottyant a kitaposott gyepre, tompa puffanással, a kristálygömb. Aztán, amikor Dick már a kísérteties vérfoltot is megpillantotta a fehér ruhán, s a pirosság egyre terjedt, odakintről tisztán kivehető, éles hangot hallott.

– Price őrnagy, *nem* tehetek róla!

Lesley hangja volt.

– Rémségesen sajnálom, de nem tehetek róla! Dicknek nem kellett volna a kezembe adnia ezt a puskát! Valaki meglökte a karomat, és az ujjam a ravaszon volt, és a fegyver láthatóan magától elsült; véletlenül! – A hang bizonyos távolságból hallatszott, szorongóan és szorongatóan édes volt és őszinte; és közben ömlött, ömlött az eső. – Remélem… remélem, nem találtam el senkit!

HARMADIK FEJEZET

Aznap este fél tízkor, miközben a júniusi alkonyat utolsó fényei is elapadtak odakint, Dick Markham végeérhetetlen járkált föl s alá Six Ashes határában álló nyaralójának dolgozószobájában.

Csak ez a gondolkodógép állna le végre az agyamban –, mondta magában. – Akkor nem lenne semmi baj. De nem és nem áll le.

Tény, hogy Sir Harvey Gilman árnya félreismerhetetlenül kirajzolódott a sátor falán; tökéletes célpontot nyújtott bárkinek, *ha* rá akart lőni.

No de ez, amit most gondolsz, képtelenség!

Ki fog derülni –, mondta magában Dick Markham –, hogy az egész ügynek valami pofon egyszerű magyarázata van; csak higgadtan kell szemlélni végre az egészet. A lényeg az, hogy megszabadulj a gyanakvásnak ettől a ronda hálójától, melynek szálait mintha az agytekervényeidben, minden idegszáladdal, ott szőné és kedvére rángatná egy pók. Szerelmes vagy Lesleybe. Semmi más nem számít.

Hazug!

Price őrnagy hisz benne, hogy a lövés – véletlen volt. És ugyanezt hiszi dr. Middlesworth is. Nemkülönben Earnshaw, a bankigazgató, aki olyan váratlanul gyorsan feltűnt a helyszínen, miután Sir Harvey Gilman golyótól találva felbukott. Csak te vagy az, aki…

Dick abbahagyta a járkálást, és lassan körültekintett a dolgozószobájában, ahol már annyi mindent csinált: jót és rosszat.

Ott álltak íróasztalán a hasas lámpák, aranyszín fényt szórtak a meghitt rendetlenségre, sugaraikat rombusz alakú kis ablaksor verte vissza. Ott volt a sötét téglakandalló, fölötte a fehér párkány. A falakon bekeretezett színházi fényképek lógtak, és rikító színlapok – a Comedy Theatre, az Apollo Theatre, a St. Martin's

Theatre plakátjai –, melyek mind Richard Markham darabjait hirdették.

Az egyik, falról ezt: A MÉRGEZŐ IS TÉVEDHET; a másik falról pedig a PIKNIKBŐL – PÁNIK-ot, Mindegyik darabjában a bűnöző lelkivilágát próbálta megközelíteni: hogy az ő szemével lássa, az ő érzéseivel fogja fel a világot. A falakon kevés hely maradt efféle hívságoknak; a többit könyvespolcok takarták, melyeken bűnügyi és kórlélektani szakmunkák sorakoztak.

Ott volt az asztal, s rajta az írógép, az írógépen a borítója. A kézikönyvek forgópolca. A süppedő párnás székek, az álló hamutartók. Ott voltak a vidám kartonfüggönyök, a puha szőnyegek. Dick Markham elefántcsonttornya volt ez, távol a nagyvilágtól, mint maga a falunyi kisváros, Six Ashes.

És még az út neve is, ahol a háza állt... Gallows Lane – Akasztófa út...

Újabb cigarettára gyújtott, mélyen leszívta a füstöt. Még egy mélyet szippantott, és akkor megcsördült a telefon.

Dick olyan heves mozdulattal emelte föl a kagylót, hogy közben csaknem lelökte a készüléket az asztalról.

– Halló – szólalt meg a vonal túlsó végén dr. Middlesworth fegyelmezett hangja.

Dick megköszörülte a torkát, a cigarettát az asztal szélére rakta, hogy két kézzel foghassa a kagylót.

– Hogy van Sir Harvey? Él?

Rövid szünet következett.,

– Ó, igen. Él.

– És... nem lesz semmi baj?

– Ó, nem. Életben marad.

Dick úgy erezte, mintha felszabadulna valami alól, ami odabent nyomta; és végighullámzott rajta ez a bódító megkönnyebbülés, s a homlokát kiverte tőle a veríték. Felemelte a cigarettát, megszívta kétszer, aztán a kandallóba hajította.

– Arról lenne szó – folytatta dr. Middlesworth –, hogy látni akarja magát. Nem tudna átjönni ide, a házba… öööö… most, rögtön? Pár száz lépés csupán, és azt gondoltam, hátha…?

Dick a telefonra meredt.

– Fogadhat látogatókat?

– Hogyne. Szóval átjön?

– Átmegyek – felelte Dick. – Csak előbb odaszólok Lesleynek, és megmondom neki, hogy nincs baj. Negyedóránként telefonál; szinte magánkívül van.

– Tudom. Telefonált már ide is. De… – a doktor hangjából árnyalatnyinál valamivel több tétovázás hallatszott –… szóval Sir Harvey azt mondja, hogy inkább ne.

– Mit ne?

– Szóval ő a maga helyében most nem hívná Lesleyt. Egyelőre nem. Majd megmagyarázza, mire gondol. Addig pedig… – az orvos ismét tétovázott – nos, ne hozzon magával senkit, és ne mondja el senkinek, amit most beszéltünk. Megígéri?

– Na hogyne, hogyne!

– A becsületszavára, úgy értem?

– Igen.

Lassan, a készüléket bámulva, mintha kileshetne belőle valami titkot, Dick visszaejtette a villára a kagylót. Szeme végigsiklott az ablakok apró rombuszain. A vihar rég elvonult: tiszta, csillagos volt az ég, nedves füvek s virágok illata szállt, mintha csak nyugtatni akarná a zaklatott agyakat.

Akkor hirtelen megpördült, valami állati ösztönnel megérezte, hogy nincs egyedül, és Cynthia Drew-t pillantotta meg, aki a dolgozószoba ajtajából nézett rá.

– Jó estét, Dick – mosolygott Cynthia.

Dick Markham nagy esküvel megfogadta magában, hogy soha többé nem fog feszengeni, ha meglátja ezt a lányt; hogy nem fogja kerülni a szemét; és nem fogja azt érezni – micsoda kínszenvedés!

–, hogy valami rút dolgot követett el vele szemben. És most mégis és újra így érzett.

– Kopogtam – magyarázta Cynthia –, de senki se hallotta. Az ajtó nyitva volt, gondoltam, bejövök. Baj?

– Nem, persze, dehogy baj.

Cynthia is kerülte Dick tekintetét. A beszélgetés ahogy megindult, be is fagyott. És fel sem olvadt mindaddig, amíg Cynthia bele nem fogott a mondanivalójába.

Cynthia nyílt, életvidám teremtés volt; az ilyen lányok sokat nevetnek, és néha mégis bonyolultabb lényeknek bizonyulnak, mint komolykodó, de léha társnőik. Senki sem tagadhatta volna, hogy Cynthia Drew csinos: a szeme kék volt, a haja szőke, a bőre szép, a foga ép. Ott állt, és a dolgozószoba ajtajának gombját csavargatta, és egyszerre – klakk! – szinte látni lehetett, ahogy *dönt:* hogy beszélni fog.

Ez sem jelentett megkönnyebbülést Dicknek: hogy sejthette, mit fog mondani, s főleg mit fog gondolni közben Cynthia. A lány most egyenesen a szemébe nézett. Mély lélegzetet vett. Alakja szépen kirajzolódott a rózsaszínes blúz és a barna szoknya alól. Vörösesbarna harisnyát és cipőt viselt. Megindult Dick felé, mozdulataiban színlelt könnyedség volt; így nyújtotta a kezét.

– Hallottam Lesleyről és magáról, Dick. Nagyon örülök, és kívánom, legyenek irtó boldogok.

És a szeme közben azt mondta:

„Nem hittem volna, hogy képes ilyesmire. Persze, igazán nem számít; látja, milyen pompásan végigcsinálom; de remélem, tudja, *milyen* rondán viselkedett!”

(Az ördögbe már…!)

– Köszönöm, Cynthia – felelte Dick. – Mi magunk is nagyon örülünk.

Cynthia nevetni kezdett; és aztán, mint aki észbe kap, hogy ez nem helyénvaló, abbahagyta.

– Tulajdonképpen nem is ezért jöttem – folytatta, és most már nem bírta visszafogni, hogy el ne piruljon –, hanem Sir Harvey Gilman miatt. Szörnyű eset!

– Igen.

– És mondja, csakugyan Sir Harvey Gilman van itt… *nálunk?* – Fejével az ablakok felé biccentett, aztán máris folytatta. Ha nem olyan szolid lány, bárki azt mondhatta volna Cynthiáról, hogy kotnyeles és csapongó természet. – Úgy értem, az az ember, aki pár napja beköltözött Pope ezredes nyaralójába, és olyan titokzatosan elvonult mindenkitől, hogy azután megjátszhassa a jövendőmondót, tényleg Sir Harvey Gilman?

– Hogyne. Ő az.

– Dick, mi történt itt ma délután?

– Maga nem volt ott?

– Nem. De azt mondják, meghalt.

Dick már majdnem kibökött valamit, de időben észbe kapott.

– Azt mondják, baleset volt – folytatta Cynthia. – És hogy a golyó a szíve táján érte. És hogy. Price őrnagy meg dr. Middlesworth támogatta fel, s aztán autóba rakták és idehozták. Szegény Dick!

– Miért sajnál… engem?

Cynthia a kezét tördelte.

– Lesley aranyos nő – mondta olyan komolyan, hogy szavainak őszinteségében senki sem mert volna kételkedni –, de hát azt a puskát hogy adhatta a kezébe! Csakugyan nem lett volna szabad. Lesley annyira nem ért a gyakorlatias dolgokhoz. Price őrnagy azt mondja, Sir Harvey kómában van, és meg fog halni. Maga nem hallott azóta semmit a doktortól?

– Hát… nem.

– Mindenki iszonyúan izgatott. Mrs. Middlesworth azt mondja, ez Isten ujja, kellett nekünk az a céllövészet. Mrs. Price hevesen rátámadt, no persze, érthető, az őrnagy boltja volt épp! És egyáltalán, milyen kár: a tisztelendő szerint több mint száz font

jött össze a bazárban. És akkor… Az emberek pedig már a legképtelenebb pletykákat terjesztik.

Cynthia ott állt az írógépasztalnál, fölemelt néhányat a szanaszét heverő könyvek közül, de anélkül, hogy bármelyiket megnézte volna, szórakozottan vissza is rakta a helyére. És beszélt, beszélt, kifulladásig. Milyen jóindulatú, gondolta Dick; és olyan pokolian őszinte és egyenes és lefegyverzően kedves. Egy dolog azonban, Sir Harvey Gilman „problémája", mindinkább idegesítette. Cynthia hangja reszelősre vált; és mintha az ő idegeit reszelgette volna most már…

– Figyeljen ide, Cynthia. Nagyon sajnálom, de most el kell mennem itthonról.

– Lord Ashe-sel még senki sem beszélt… hogy ő mit gondol, ugye. De hát különben is olyan ritkán látjuk, nem? Mellesleg, Lord Ashe vajon miért néz mindig olyan furcsán szegény Lesleyre, amikor nagy ritkán találkoznak? Lady Ashe… – Cynthia abbahagyta, mint aki felriad végre álmából. – Mit is mondott, Dick?

– Hogy most el kell mennem itthonról.

– Ó, Lesleyhez? Hát persze!

– Nem. Meg kell néznem… valamit egy másik házban. A doktor akar beszélni velem.

Cynthia újra segítőkésznek mutatkozott. – Magával megyek, Dick. Ha bármit segíthetek, ugye… és…

– *Értsen meg, Cynthia. Egyedül kell mennem.*

Olyan volt ez, mintha arcul ütötte volna.

„Disznóságot disznóságra! Ej, mit tehetek mást…"

Rövid szünet következett, aztán Cynthia nevetni kezdett; ugyanilyen rosszallóan nevetett egyszer, Dick jól emlékezett rá, amikor a teniszpályán valaki elveszítette az önuralmát, és a földhöz vágta az ütőt, hogy összetörjön. Ez a nevetés… mintha egyszersmind meg nem történtté akarná tenni az ilyen dolgokat.

Cynthia most is józanul, figyelmesen nézte Dicket azzal a kék szemével.

– Olyan indulatos maga, Dick – mondta aggódó szeretettel.

– Dehogy vagyok, az ördög akárhova tegyen! Arról van szó csupán, hogy…

– Minden író indulatos, azt hiszem. És ez nem csoda. – Nem volt hajlandó észrevenni semmiféle ellenszenvet; mintha olyasmi nem is létezne számára a világon. – Csak, tudja… magánál az ember mégis csodálja… hogy jön az egy igazi sportemberhez, egy ilyen pompás krikettezőhöz, mint maga? Furcsa. Úgy értem… no, de már megint fecsegek. Holott el kell kotródnom. – És kék szemével állhatatosan nézte Dicket. Egy kicsit belepirult, s ettől a köznapian kedves arca csaknem szép lett. – Persze, maga azért csak számítson rám ezután is, öregfiú – tette hozzá.

Aztán elment.

Késő volt most már bocsánatot kérni. Dick, ezúttal a neveletlen fráter szerepében, várakozott még egy kicsit, míg Cynthia eltűnhetett a falu felé. Akkor végre ő is távozott.

A háza előtt kelet-nyugati irányban széles autóút vezetett. Az egyik oldalán alacsony kőfal húzódott, ez határolta az Ashe-birtokot; a másik felén, egymástól jó százméternyi távolságra, három nyaralóház állt.

Dick Markhamé volt az első. A következő: lakatlan. A harmadikat, a legkeletebbre fekvőt bérelte ki a titokzatos jövevény. Meghökkentő képet nyújtottak a látogató számára ezek a házak ott a Gallows Lane-en. Mindegyik tisztes távolban volt az úttól, és festőiségével ellensúlyozta némiképp a csatornázás hiányát s a shillingbedobós villanyórát.

Dick, ahogy az útra kifordult, hallotta a távolból, nyugat felől a falu templomának óraütéseit. Tízet kongatott. Az út félhomályban úszott. Az éjszaka neszei és illatai különös erővel érvényesültek itt. Mire Dick az utolsó házhoz ért, annak rendje-módja szerint *futott* már.

A vakvilágba?

Legalábbis majdnem – vaksötétben.

A Pope-lakkal szemközt sűrű nyírfaliget nyomakodott a park kőfalának belső oldaláig. A nyaralónál, az út mellett tovább keletnek, gyümölcsös terült el. Nappal is félhomály volt itt, fülledtség, sok darázs. Most, éj idején, Dick alig látta a házat; csak a rosszul behúzott függönyök mögül villant ki egy-két fényfolt a két utcai ablakon.

Bentről azonban láthatták vagy hallhatták, ahogy keresztülbotorkál az előkerten. Dr. Middlesworth nyitott ajtót, és Dick modernül berendezett hallban találta magát.

– Figyeljen rám – kezdte a doktor kertelés nélkül. Hangja szelíd volt most is, de érződött rajta, hogy nagyon komolyan beszél. – Nem folytathatom tovább ezt a színjátékot. Nem szép dolog, hogy ilyesmit kívánnak tőlem.

– Miféle színjátékot? Mennyire súlyos az öregfiú…?

– Épp erről van szó. Semennyire.

Dick behúzta maga mögött az ajtót; vigyázni akart a mozdulattal, így is döndülés lett a vége. Aztán hirtelen szembefordult a doktorral.

– Elájult a sokktól, ami érte – magyarázta dr. Middlesworth. – Ezért hitte mindenki, hogy a halálán van. Magam sem láttam tisztán, amíg fel nem hoztam ide és meg nem vizsgáltam. De hát, tudja, ha csak nem fejsebet okoz, vagy nem a szívbe hatol a golyó, a 22-es céllövőpuska általában nem veszélyes szerszám.

És ráncos homloka alatt mókás hunyorgás villant szelíd szemében. Dr. Middlesworth felemelte egyik kezét, s végigdörzsölte vele a homlokát.

– Ahogy a golyót eltávolítottam, a sebesült magához tért, és gyilkost kiáltott. Ez, persze, meglepte Price őrnagyot. Szeretett volna ittmaradni minél tovább, én viszont azon voltam, hogy menjen csak haza szépen.

– No és?

– Sir Harvey sebe nem komoly, csak húst ért a golyó. Még különösebben sok vért sem vesztett. A háta, nem mondom, fájni fog néhány napig, egyébként, állíthatom, ugyanolyan jól van, mint volt.

Dick megpróbálta minél gyorsabban megemészteni, amit hall.

– Tudja-e – mondta akkor –, hogy Lesley Grant majd megőrül? Azt hiszi, megölte! Tudja?

Middlesworth arcáról lehervadt a jókedv.

– Hogyne. Tudom.

– Akkor meg? Mi legyen?

– Amikor Price őrnagy eltávozott – felelte a doktor, kerülvén az egyenes választ e kérdésre –, Sir Harvey megígértette vele, hogy hallgat, mint a sír. Sir Harvey azt javasolta: terjesszük el a hírt, hogy kómában van, és már nem húzza sokáig. Ismervén az őrnagyot, sejtem, meddig lesz titok a titok.

Ki tudja, miféle érzelmek hatására, a csöndes Hugh Middlesworth szinte fecsegő kedvében volt.

– Mindenesetre – folytatta – én ebben nem leszek a cinkosa. Figyelmeztettem is. Ez összeegyeztethetetlen volna az orvosi hivatással. Az etikával. Meg aztán…

Aznap másodszor történt, hogy a doktor már kinyitotta a száját, mert mondott volna valamit, de aztán mégis meggondolta.

– De kérdezem magát, doktor: *miért?*

– Az őrnagynak nem mondta meg. Nekem nem mondja meg. Talán magának megmondja. Jöjjön.

Middlesworth hirtelen kinyújtotta a kezét, és megforgatta a hallból bal kéz felé nyíló ajtó gombját, és betessékelte maga előtt Dicket. Az ajtó jókora, de eléggé alacsony mennyezetű nappaliba nyílt. A szobának két ablaka volt az útra. Középen ott állt egy hatalmas íróasztal, és a megvilágítást a fölötte lógó lámpa szolgáltatta. Az asztalnál, karosszékben, ügyelve, hogy hátával a támlát ne érintse, ott ült a jövendőmondó, ezúttal minden hókuszpókusz nélkül.

Sir Harvey Gilman arca olyan komor volt, hogy egyéb benyomást szinte nem is tűrt meg maga mellett. Dick megfigyelte azért, hogy pizsama és háziköntös van a betegen. Turbánt ezúttal nem viselt, és kiderült, hogy a kétkedő szemek, az éles orr és gunyoros száj felett egyetlen hajszál sem leng. A kopasz ember Dicket méregette.

– Bosszús, Mr. Markham?

Dick nem válaszolt.

– Azt hiszem – folytatta Sir Harvey –, bosszúsnak lenni inkább nekem volna okom. – Hátát görbítve felnyögött, ajkát keményen összeszorította, mielőtt tovább beszélt.

– Egy kis próbatételt javasoltam. Kísérletet. A doktor, úgy látszik, nem ért egyet velem. De, gondolom, maga helyeselni fogja az elképzelésemet, ha az érveimet hallotta. Nem, doktor, maradjon csak velünk.

Az íróasztalon, egy hamutartó peremén, félig elszívott szivar árválkodott. Sir Harvey most érte nyúlt.

– Értsen meg! – szögezte le nyomatékkal. – Fütyülök én az elvont igazságszolgáltatásra. Egyetlen lépést sem tennék soha, hogy valakit feljelentsek. De úgy intellektuálisan kíváncsi vagyok. És mielőtt meghalok, szeretnék választ kapni egy talányra, melyet – ritka eset! – még az én Gideon Fell barátom sem tudott megoldani.

– Ha megígéri, hogy segít nekem, csapdát állíthatunk. Ha nem… – Meglengette, majd a szájába vette a szivart; akkor jött rá, hogy már nem ég. Viselkedése nem csekély bosszúszomjról árulkodott. – Hát akkor lássuk ezt a nőt, ezt az úgynevezett „Lesley Grant”-et.

Dick végre mintha megtalálta volna a hangját.

– Lássuk, uram, a *kérdést*. Miről kezdett beszélni nekem, mielőtt ez a… dolog történt?

– Erről a nőről – folytatta a másik, hanyag biztonsággal. – Maga szerelmes belé, ugyebár? Legalábbis azt hiszi?

– Tudom, hogy szerelmes vagyok belé.

– Hát, hát ez eléggé szerencsétlen história így – mondta Sir Harvey szárazon. – De hát történt már ilyen. – Ekkor az íróasztalon álló naptár felé fordította tekintetét; a naptár június tizedikét, csütörtököt mutatott. – Halljam csak. Nem hívta meg magát a házába, mondjuk, ezen a héten vagy a következőn, valamelyik napra, öööö… megünnepelni az eseményt?

– Hát, ha erről van szó, meghívott. Holnap estére. No de…

Sir Harvey meghökkent.

– Holnap estére?

Dick most egy bizonyos képet látott maga előtt, nagyon élesen: magát Lesleyt, ahogy ott áll a Six Ashes másik végében levő háza előtt. Lesleyt, aki mindig kedves. Lesleyt, aki sohasem gyakorlatias. Lesleyt, aki mindig válogatós és igényes. Lesleyt, aki gyűlöli a magamutogatást, ezért nem rúzsozza még a száját sem, nem visel ékszert, feltűnő ruhákat. Furcsa módon ez a sokféle visszafogottság eleven temperamentummal párosult, ezért látszott azután, amikor Lesley szerelmes lett, - oly sok szava és tette szertelennek. Pedig…

Mindez egyetlen másodperc töredéke alatt villant fel Dick szeme előtt, és az összképet olyan megindítóan szeretnivalónak érezte, hogy n bírt magával. Maga számára is megmagyarázhatatlanul, ordítani kezdett.

– Most aztán elég legyen ebből! – kiáltotta. – Mire véljem ezt a sok képtelenséget? Miféle vádaskodásokkal merészel itt előállni maga? Csak nem azt akarja mondani, hogy a menyasszonyom neve nem Lesley Grant?

– De – felelte Sir Harvey. Dickre emelte tekintetét. – Igazi neve Jordan. Valódi foglalkozása: méregkeverőnő.

NEGYEDIK FEJEZET

Csend lett, de akkora, hogy bárki megszakítás nélkül elszámolhatott volna tízig. Amikor Dick megszólalt, hangjából az érződött, hogy az iménti szavak értelme el sem hatolt a tudatáig. Egyáltalán nem volt dühös, sőt bizonyos könnyedséggel jegyezte meg:

– Ez képtelen állítás.

– Miért lenne képtelen?

– *Ez* a kislány?

– Ez a kislány, ha már így nevezi, negyvenegy éves.

Dicknek mindjárt a könyökénél ott állt egy szék. Most leült rá. Pope ezredes, a nyárilak gazdája, szegényes kényelemre rendezte be a nappalit. Olyan is volt. A fehérre meszelt falakat szürkére pácolta a pipafüst, csakúgy a tölgyfa gerendákat. Körben a falon, keskeny csíkban, katonai tárgyú nyomatok és metszetek ékeskedtek, még úgy a tizenkilencedik század elejéről-közepéről. A csatajelenetek és egyenruhák színe jócskán megkopott azóta, de a képek mit sem vesztettek elevenségükből. Dick most ezeket a nyomatokat nézte, és szeme előtt egyetlen szürke folttá mosódott össze minden.

– Nem hisz nekem – mondta Sir Harvey nyugalommal. – Nem is vártam, hogy hinni fog. Telefonáltam azonban Londonba. Holnapra itt lesz a Scotland Yard embere, aki jól ismeri a nőt. Hoz fényképeket és ujjlenyomatokat is.

– Álljunk meg! Egy pillanatra!

– Tessék, fiatalember?

– Maga szerint, halljuk csak, mit követett el állítólag Lesley?

– Megmérgezett három férfit. Kettő a férje volt; így jutott a vagyonához. A harmadik…

– *Miféle* férjekről beszél itt?

– Ó, hát ez földúlja, ugye, a romantikus lelkét? – kérdezett vissza Sir Harvey. – Az első férje egy amerikai részvénytársaság ügyvéde volt, bizonyos Burton Foster. A második egy Davies nevű liverpooli gyapjúügynök, a keresztnevét már elfelejtettem. Mindkettő dúsgazdag – volt. De a harmadik áldozat, mint mondottam…

Dick Markham a halántékához szorította mindkét kezét.

Úristen! – mondta. Ebben az egyetlen szóban minden benne volt: a hitetlenkedés, a tiltakozás, az a képtelen döbbenet, mely úrrá lett rajta. Mint aki azt szeretné, hogy ne is hallotta volna, amit hallott; mintha a legszívesebben kitörölné az életéből az iménti harminc másodpercet.

Sir Harvey tudta, mi az illem. Egy kissé zavartan nézett, sőt elfordította a tekintetét.

– Sajnálom, fiatal barátom – mondta, és a kihunyt szivart a hamutartóba lökte. – De hát ezek a tények. – Aztán keményen Dick szemébe nézett. – És ha azt gondolja…

– Folytassa! Ha *mit* gondolok?

A másiknak mintha még gunyorosabbra görbült volna a szája.

– Nos, maga pszichologizáló színdarabokat ír a gyilkosok lelkivilágáról. Élvezem a dolgait; minek tagadnám, élvezem. És a kollégáim úgy ismernek, mint aki a szíve mélyén a humor embere, az *eredeti* humoré. Mégis, ha most netalán azt gondolja, hogy históriákat találok ki itt, tréfát, a maga bosszantására, költői igazságszolgáltatásul, verje ki a gondolatot a fejéből. Célom, higgye el, nem ugratás.

És, ahogy Dick hamarosan rájöhetett, valóban nem az volt.

– Ez a nő – szögezte le Sir Harvey –, nos, ez a nő a velejéig romlott. Minél hamarabb beletörődik ebbe a gondolatba, annál hamarabb túl lesz rajta. Élve.

– *Élve?*

– Ezt mondtam, és megfontoltam a szót. – Sir Harvey homlokán újra ott volt az a rút „bélyeg”. Fészkelődött a

karosszéken, hogy kényelmesebben ülhessen; aztán beléhasított a fájdalom, és bosszúsan felhagyott igyekezetével.

– És ami a legnagyobb baj – folytatta –, az, hogy ez a nő, véleményem szerint, nem is különösen okos. Mégis csinálja, és csinálja, és csinálja – és megússza! Kitalált egy olyan gyilkolási módot, amellyel szemben még Gideon Fell is tehetetlenül áll, akárcsak jómagam.

Első alkalommal hangzott el Lesleyvel kapcsolatban ez a látszólag oly egyszerű szó: gyilkolás. És új szakadékokat tárt fel, újabb ajtókat nyitott meg gonosz terekbe. Dick még mindig vakon tapogatózott.

– Álljunk meg egy pillanatra! – makacskodott. – Az imént valamiféle ujjlenyomatokról beszélt. Azt jelentse ez, hogy Lesley bíróság előtt állt volna?

– Nem. Az ujjlenyomatokat nem hivatalos úton vették tőle. Bíróság előtt sosem állt.

– Ó! Hát akkor honnan tudja, hogy bűnös?

Sir Harvey arcvonásait csöndes kétségbeesés tette még élesebbé.

– Hát csakugyan nem akar hinni nekem, Mr. Markham, míg barátunk be nem fut a Scotland Yardról?

– Semmi ilyesmit nem állítottam. Csak azt kérdem, miért állít valamit tényként. Ha Lesley bűnös volt, miért nem tartóztatta le a rendőrség?

– Mert nem tudtak semmit se rábizonyítani. Három alkalommal, gondolja meg! És nem tudták és nem tudták bizonyítani.

A belügyminisztérium patológusa mintha megint megfeledkezett volna állapotáról, és helyzetet próbált változtatni. A beléhasító fájdalom figyelmeztette újra. De most már más dolgok kötötték le csaknem teljesen. Ujjaival némán dobolt a szék párnás karfáján. Mókásan csillogó szemei Dick Markhamre

szegeződtek, és olyan bőségesen gunyoros fény sugárzott belőlük, hogy az már-már bámulat is lehetett.

– A rendőrség – folytatta – pontos adatokat és részleteket szolgáltat majd. Jómagam csak azt mesélhetem el magának, amit személyes megfigyelés alapján tudok. Kérem, lehetőleg akkor vágjon a szavamba csupán, ha elengedhetetlen.

– Tehát?

– A hölggyel tizenhárom éve találkoztam először. Úgynevezett kormányunk akkor még nem adományozott nekem lovagi címet, és nem voltam a belügyminisztérium főpatológusa sem. Gyakran alkalmaztak azonban rendőrségi orvosszakértőként és patológusként. Egy téli reggelen – hangsúlyozom, a rendőrség pontos adatokkal szolgálhat – arról értesültünk, hogy egy Foster nevű amerikait holtan találtak Hyde Park Gardens-beli lakásán, a hálószobával szomszédos öltözőszobájában. Hadley felügyelő – a mai Hadley főfelügyelő – társaságában szálltam ki a helyszínre.

Az eset világosnak látszott, öngyilkosság. A halott felesége nem töltötte otthon az éjszakát. A halottat félig ülő, félig fekvő testhelyzetben találtuk egy díványon az öltözőszoba kis asztala mellett. A halált ciánhidrogén okozta, melyet injekciós tűvel fecskendeztek a bal alkarba. Az injekciós tűt megtaláltuk a földön, a halott mellett.

Sir Harvey szünetet tartott.

Szája két sarkában meglehetősen kegyetlen mosoly vonta össze a ráncokat.

– Szakmai tanulmányai révén, Mr. Markham – nyújtóztatta ujjait a főpatológus –, szakmai tanulmányai révén nagyon jól tudhatja, mi a ciánhidrogén, más néven kéksav. A gyomorba jutva gyötrelmes, de gyors halált okoz. A véráramba fecskendezve gyötrelmes, de még gyorsabb halált.

Foster esetében világosnak látszott az öngyilkosság. Nincs az az épeszű ember, aki békésen tűrné, hogy beinjekciózzák szépen vénába egy három méterről bűzlő „keserűmandulás” tűvel. Az

öltözőszoba ablakai belülről zárva voltak. Az ajtón nemcsak rajta volt belülről a retesz, de azon kívül még a súlyos fiókos szekrényt is rátolták. A személyzet csak nagy keservesen tudott behatolni a szobába.

Nyugtatni próbáltuk a kétségbeesett özvegyet; már hazaérkezett, és magánkívül zokogott. A kedves teremtés gyásza őszintének hatott, bennünket is megindított.

Dick Markham is úgy érezte: magánkívül van!

– És ez az özvegy – szólt közbe –, csak nem…?

– De, az a nő volt, aki most Lesley Grantnek nevezi magát. Igen, igen.

Újabb csönd következett.

– Most térjünk rá bizonyos véletlenekre, melyek ismétlődő jelentkezését, tévesen, inkább a regények, mint a való élet jellemzőjének tekintik általában, öt évre rá, tavasszal, történetesen Liverpoolban voltam, hogy az esküdtbíróságon tanúskodjam. Egészen más ügyben Hadley is ott tartózkodott éppen. Az ülésterem épületében találkoztunk; csatlakozott hozzánk a helyi rendőrség főfelügyelője is. A nap folyamán a liverpooli főfelügyelő elmondta…

Itt Sir Harvey égnek emelte a szemét.

– Elmondta a következőt: „Eléggé furcsa öngyilkosság történt kint a Prince's Park úton. Egy férfi megölte magát ciánhidrogénnel. Injekciós tűt használt idősecske férj, dúsgazdag; egészséges; gondjai nem voltak. Épp most fejeződött be a halottszemle." És a fejével a hall másik vége felé bökött. Az együttérzők csoportjában egy gyászruhás nő közeledett a koszos előcsarnokon át. Kemény legény vagyok, fiatalember, engem nem lehet egykönnyen meghatni. De azt a kifejezést sosem felejtem el Hadley arcán, ahogy megfordult és így szólt: „Úristen, ugyanaz a nő."

Egyszerű szavak voltak ezek. De valami kibírhatatlan láttató erő sugárzott belőlük.

Sir Harvey Gilman tűnődve elhallgatott; ezt a kis szünetet használta fel dr. Middlesworth, hogy csendben megkerülje az íróasztalt, és letelepedjék egy nyikorgó fonott székbe.

Dick összerezzent. Tökéletesen megfeledkezett róla, hogy a doktor is ott van. Middlesworth egyébként most sem tett megjegyzést, nem avatkozott a beszélgetésbe. Csak keresztbe vetette hosszú lábait, csontos könyökét a szék karjára támasztotta, állát a tenyerébe, és gondolatokba merülve nézte az íróasztal fölött a vörösesbarna ernyős lámpát.

– Maga azt mondja nekem – horkant föl Dick Markham helyesebben azt próbálja elhitetni velem, hogy újra Lesley volt az? Az *én* Lesleym?

– A maga Lesleyje. Igen. Úgy értem, *most* már a magáé.

Dick föl akart ugrani a helyéről. De aztán visszaült.

Vendéglátója nem akarta megsérteni. Körülbelül azt csinálta csak, amit a sebész, ha éles késével megpróbál kimetszeni valami kóros daganatot.

– Akkor – folytatta Sir Harvey – a rendőrség vizsgálatot indított.

– Az eredmény?

– Mint korábban.

– Bebizonyosodott, hogy Lesley nem tehette!

– Megbocsásson. Bebizonyosodott, hogy nem tudják rábizonyítani. Akárcsak Foster esetében, a feleség itt is távol volt egész éjjel…

– Alibi?

– Bizonyítható alibi nem volt. De nem is volt rá szükség.

– Folytassa, Sir Harvey.

– Mr. Davies, a liverpooli ügynök – haladt tovább beszámolójával a patológus –, asztalára borulva feküdt úgynevezett „munkabarlangjában”. És a helyiség megint tökéletesen zárva volt belülről.

Dick a homlokára szorította a tenyerét.

– Tökéletesen? – kérdezte kétségbeesetten.

– Az ablakok nemcsak zárva voltak, de a fatáblák is rajtuk. Az ajtón két retesz… vadonatúj, szorosan záruló reteszek, elképzelhetetlen, hogy manipulálni lehetett volna velük… az egyik fönt, a másik lent. Nagy, cikornyásan régimódi ház; azt a szobát úgy be lehetett zárni belülről, mint egy erődöt. S ez nem is volt még minden.

– Davies, mint kiderült, okleveles gyógyszerészként kezdte pályafutását. Jól ismerte hát a ciánhidrogén szagát. Képtelenség, hogy véletlenül beinjekciózta volna magát kéksavval, és az is elképzelhetetlen, hogy bárki elhitette volna vele: ártalmatlan ezt-meg-azt fecskendez csak az alkarjába. Ha nem öngyilkosság, akkor ez bizony gyilkosság volt. Küzdelemnek, dulakodásnak viszont nyoma se látszott sehol. Davies elhízott öregember volt, de azért még nagy erejű; nem hagyta volna csak úgy, ellenállás nélkül, hogy megszúrják egy ciánhidrogéntől bűzölgő tűvel. A szoba pedig belülről zárva volt.

Sir Harvey csücsörített, és félrebillentette a fejét, talán hogy ezzel is kifejezze bámulatát az eset iránt.

– A dolog olyan egyszerű volt, uraim, hogy a rendőrség a haját tépte. Mert holtbizonyosan *érezték,* mi történhetett; bizonyítani azonban nem tudták.

– És mit szólt – kérdezte Dick, sötét gondolatokkal küzdve –, mit szólt ehhez Les… úgy értem, az özvegy?

– Tagadta, természetesen, hogy gyilkosság történt volna.

– Igen; de mit *mondott?*

– Csak nézett tágra nyílt szemmel és rémülten. Azt mondta, nem érti. Elismerte, hogy ő Burton Foster özvegye, kijelentette azonban, hogy az egész dolog, így, ahogy van, iszonyú tévedés lehetett, s a véletlenek gonosz játéka. Mit felelhet az ilyesmire a rendőrség?

– A rendőrség… tett valami egyebet is?

– Nyomoztak, persze, a nő után. Hátha legalább valami parányi nyomot találnak…

– És?

– Szerették volna legalább *valamiért* vád alá helyezni – közölte Sir Harvey. – És nem bírták. Nem tudták kinyomozni, hogy bármiféle méreghez köze lett volna valaha is. Hamis néven ment feleségül Davieshez; jó, de hát ez nem törvénytelen, hacsak bigámia vagy szélhámosság nem forog fenn. Ilyesmiről azonban szó sem volt. Zsákutca, mindenütt.

– És aztán?

A patológus vállat vont, és újra felnyöszörgött. Mintha dühíteni kezdte volna a seb, vagy az érzelmek, melyek a seb nyomán támadtak benne.

– A hölgy pályafutásának utolsó állomását röviden ismertethetem. Jómagam nem voltam tanúja az esetnek, semmilyen formában. Ugyanez vonatkozik Hadleyre. A csinos özvegy, immár valóban *tetemes* vagyon birtokosa, egyszerűen eltűnt a színről. Meg aztán el is feledkeztem róla. Három éve történt, hogy egy Párizsban élő barátom, akinek elmeséltem a hölgy esetét, mint műfajának klasszikus példáját, egy újságkivágást küldött nekem. Egy francia lapból.

– Sajnálatos öngyilkosság az V. György sugárúton: ez volt a téma. Az áldozat M. Martin Belford, angol fiatalember, aki az említett címen lakott. A körülmények: Martin Belford épp akkoriban jegyzett el bizonyos Mademoiselle Lesley Ezmegazt – a név nem jut az eszembe –, akinek háza volt a Foch sugárúton.

– Négy nappal az eljegyzés után a fiatalember a hölgy házában vacsorázott, az örömteli eseményt megünneplendő. Tizenegy órakor távozott onnét, láthatóan a legjobb egészségben és pompás hangulatban. Hazament. Másnap reggel holtan találták a hálószobájában. Szükséges-e részleteznem, milyen körülmények között?

– Mint a korábbiak…?

– Pontosan. Zárt szoba, a francia szokásoknak megfelelően. Intravénás injekció: kéksav.

– És aztán?

Sir Harvey tekintete a múltba révedt.

– Elküldtem az újságkivágást Hadleynek, aki kapcsolatba lépett francia kollégáival. De még azok a vérbeli realisták sem akartak hallani egyébről, mint – Öngyilkosságról. Az újságíróik pedig, akik valamelyest szenvedélyesebben fogalmaznak, mint a mieink, élénk színekkel ecsetelték a tragédiát s a mademoiselle gyászát. *„Cette belle anglaise, très chic, très distinguée.”* Olyasmire célozgattak, hogy szerelmes összezördülés volt köztük akkor este, amit a kisasszony nem óhajt bevallani; a férfi aztán hazarohant, és első kétségbeesésében öngyilkosságot követett el.

A szoba másik felében, a nyikorgó fonott székben dr. Middlesworth pipát vett elő és kifújta.

Hogy csináljon valamit, gondolta Dick, hogy enyhítse a feszengését. És a doktor jelenléte: ez jelentette a *normális* világot, Six Ashest, mindent; és ez tette olyan groteszkké az egész ügyet. Dick lelki szemei előtt arcok úsztak el: jött Mrs. Middlesworth, aztán Mrs. Price, Lady Ashe, jött Cynthia Drew.

– Ide figyeljen – tört ki Dick. – Ez a história, így, ahogy van, képtelenség.

– Hát persze – hagyta jóvá Sir Harvey. – De megtörtént.

– Úgy értem, mind a három eset öngyilkosság volt.

– Talán igen. – A válasz hangja kifogástalanul udvarias maradt. – Talán nem. Ugyan, ugyan, Mr. Markham. Nézzen szembe a tényekkel! Bárhogyan értelmezze is ezeket a dolgokat, vallja be: nem találja legalábbis egy *kicsit* gyanúsnak, ami történt? Egy *kicsit* rosszízűnek?

Dick egy pillanatig néma maradt.

– Nos, Mr. Markham?

– Rendben van. Elismerem. De azt már nem fogadom el, hogy a körülmények mindhárom esetben azonosak lettek volna. Az a párizsi ember… hogy is hívják?

– Belford?

– Az, Belford. Azt mondja, Lesley… azt mondja, a házasság még nem jött létre?

– Örökké csak a dolog személyes részén jár az esze? – kérdezett vissza Sir Harvey, és valamiféle orvosi érdeklődéssel és gyönyörűséggel tanulmányozta Dicket, az *esetet*. – Halál, mérgezés, mi az magának. Csak arra gondol, hogy ne kelljen más férfi karjában látnia a szeretett lényt!

Ez olyan igaz volt, hogy Dick Markham dühbe jött tőle. Megpróbált mégis méltóságteljes arcot vágni.

– Szóval nem ment hozzá ahhoz az emberhez – folytatta makacsul. – És nyerhetett valamit a halálán?

– Semmit. Egy lyukas fityinget se.

– Nohát akkor, hol az indítóok?

– Az ördögbe magát, ember! – mondta Sir Harvey. – Hát nem érti? Az a nő nem tudott már ellenállni a *kísértésnek!*

A patológus látható erőfeszítéssel, ügyetlenül, a szék karfájára támaszkodva talpra állt. Dr. Middlesworth tiltakozni próbált, de a házigazda elutasító mozdulatot tett. Sir Harvey elindult az íróasztal mellett az ócska szőnyegen.

– *Maga* ne tudná, fiatalember? – mondta. – Legalábbis azt állítja magáról, hogy tisztában van a dolgokkal. A méregkeverő nem képes megállni. Lelki betegséggé válik nála a… Torz gyönyörforrássá, mely hatalmasabb – vadabbul izgató! –, mint bármely más pszichés öröm. Mérgek! Kezében a döntés, életre-halálra! De hát mit mondom ezt magának! Tudja, vagy nem?

– Hogyne. Tudom.

– Jó. Akkor most tekintsük az *én* szempontjaimat.

Óvatosan a hátához emelte a kezét. Amennyire bírta.

– Lejövök ide egy kicsit nyaralni. Mert fáradt vagyok. És nyugalomra volna szükségem. Megkérek pár embert, tartsák titokban, ki vagyok; kell ez az inkognitó, különben minden tarka kutya rám ront, és bűnesetekről faggat. Elegem van már az ilyesmiből.

– Lesley…! – kezdte volna Dick.

– Ne vágjon a szavamba. Megígérik, hogy titkot tartanak, egy feltétellel. Ha eljátszom a jövendőmondót a jótékonybazárban. Beleegyezem. Miért ne? Őszinte legyek? Élveztem is a dolgot. Jó alkalom; hogy tanulmányozhassam az emberi természetet, és bámulatba ejtsem a balgákat.

Fölemelt ujjával csendet parancsolt.

– De mi történik? Besétál a sátramba egy gyilkos… az a nő, akit a liverpooli ügy óta nem láttam. És mintha egy napot se öregedett volna azóta, esküszöm! Azóta, hogy először láttam. Élek az alkalommal (ki tett volna másképp a helyemben?), és amúgy istenigazából ráijesztek. Mire mi történik?

Pillanatok múlva az életemre tör. Megpróbál megölni azzal a puskával. Ó, ez nem a szokásos technikája, az öngyilkosság zárt szobában. Golyó ütötte lyuk a falon? Azt már nem lehet megúszni trükkösen. Nem, a hölgy ezúttal elvesztette a fejét. És miért? Kezdtem én már rájönni erre azelőtt is, hogy az árnyékomra lőtt volna. Azért, mert most egy újabb áldozatnak tervez egy kis méregvacsorát. Ne kerteljünk… – és Dick felé biccentett – *magának!*

Újabb csend támadt.

– Most aztán ne mondjon nekem olyasmit, hogy ez meg se fordult a maga fejében! – jelentette ki Sir Harvey, és ahogy a fejét furcsálkodva ingatta, arca maga volt a ráncba szedett kétkedés. – Azt ne merészelje mondani, hogy ez a gondolat itt most az eszébe sem jutott!

– Ó, nem, dehogy. Persze hogy gondoltam rá.

– Elhiszi mindazt, amit közöltem magával?

– Amit közölt, azt elhiszem. Jó, de ha valami tévedés van… tévedésnek *kell* lennie… szóval, ha az a nő nem is Lesley…!

– Ha ujjlenyomatokkal bizonyítom, elhiszi?

– Igen. Kénytelen leszek.

– S bár mindez így van, azt azért nem hiszi, hogy magát is megpróbálta volna megmérgezni?

– Nem, azt nem!

– Miért nem? Gondolja, hogy majd éppen magával tett volna kivételt?

Erre nem volt válasz.

– Gondolja, hogy a hölgy ezúttal csakugyan szerelmes lett végre?

Csend.

– Tegyük föl, hogy így van. De maga… még mindig el akarja venni feleségül?

Dick felkelt a székről. Szeretett volna ököllel menni a levegőégnek; szerette volna túlordítani ezt a hangot, mely fokról fokra hátrálni kényszerítette, sarokba szorította, a menekülés minden útját eltömte, az ellenlehetőségeket kizárta.

– Ezek után – folytatta a hang – maga két megoldást választhat. Az egyikre, már látom, rá is jött. Tisztázni akarja a hölggyel, hányadán is állnak, nemde?

– Természetesen!

– Helyes. Ott a telefon a hallban. Hívja fel, kérdezze meg tőle, igaz-e mindez, és arra *mérget vehet,* hogy tagadni fog. Hát persze! Ha magában most még egy szikrányi józanság is maradt, ennyit azért tudnia kell! Így aztán ott lesz megint, ahol a part szakad.

– És mi a másik megoldás?

Sir Harvey Gilman óvatosan, puhatolózva mintegy, föl s alá lépkedett a karosszék mögött, de most megállt. Inas nyaka mintha följebb csavarodott volna pár menettel, s úgy állt ki özönvíz előtti köntösének, s pizsamájának gallérjából, mint egy pulykanyak. Mutatóujjával megkocogtatta a szék hátát.

– Az, hogy csapdát állít – felelte nagyon egyszerűen. – Hadd lássa *maga,* a saját szemével, miféle személy ez a nő. És hadd lássam végre *én,* hogy miféle ördögi módon követi el a gyilkosságait.

ÖTÖDIK FEJEZET

Dick visszaült a helyére. Sejtette nagyjából, milyen irányban halad tovább ez a beszélgetés.

– Miféle csapdát? – kérdezte türelmetlenül.

– Holnap este – mondta Sir Harvey – maga a hölgy házában vacsorázik. Jól értettem?

– Úgy van.

– Megünneplik az eljegyzésüket, vagy ilyesmi. Ahogy Martin Belford is megvacsorázott még, mielőtt aztán, pár óra múlva, meghalt. Nemde?

Dick gyomrában mintha valami hidegség kezdett volna leülepedni. Nem volt ez félelem: Lesleyvel kapcsolatban a félelemnek még a gondolata is képtelenségnek látszott. De ez a hideg – fizikailag ott volt.

– Ide figyeljen, kedves uram! Csak nem képzeli, hogy *én* is hazamegyek utána, bezárkózom egy szobába, hogy aztán másnap reggel holtan találjanak? Mert megmérgeztek ciánhidrogénnel?

– Fiatalember, nagyon is ezt gondolom.

– Azt hiszi, öngyilkos leszek?

– Legalábbis így fest majd a dolog.

– De miért? Mert valami elhangzik, valami *történik* azon a vacsorán? Valami szuggesztív…

– Nagyon valószínű. Igen.

– De hát micsoda, például?

– Nem tudom – felelte Sir Harvey, és széttárta a kezét. – Éppen ezért szeretnék magam is ott lenni, hogy lássam.

Egy pillanatra elhallgatott, a lehetőségeket latolgatva.

– Kérem, jól gondolja meg – folytatta aztán –, ez az első eset, hogy *bepillanthatunk* a dologba. Mert puszta következtetésekkel sehova se jutunk; Gideon Fell erre már rájött; a szemünket kell használnunk. És van itt még valami, amit érdemes észrevennünk.

Kérdezek én valamit, ami bizonyára feltűnt magának ennél a „Lesley Grant”-nél. – Sir Harvey ujja ismét a magasba lendült. – A hölgy nem kedveli az ékszert, ugye, nem?

Dick felkapta a fejét.

– Nem, ez igaz.

– És nincsenek is ékszerei, ugyebár? Továbbá, sosem tart odahaza nagyobb pénzösszegeket?

– Nem. Soha.

– Most érkezünk el egy olyan mozzanathoz, amely igazából fel sem tűnt a harmadik áldozat haláláig. Amikor ez a nő hozzáment Fosterhoz, az amerikai ügyvédhez, a hálószobájukba valakivel beépíttettek egy kis méretű, de igen biztos széfet. Amikor házasságot kötött Daviesszel, a liverpooli ügynökkel, szintén került a házukba faliszéf. A nő mindkét esetben azzal magyarázta a dolgot, hogy a férje kívánsága volt, és üzleti papírokat tartottak benne. Miért is támadt volna bármiféle gyanú?!

– Hanem aztán – folytatta Sir Harvey rendkívüli nyomatékkal –, amikor a nő már egyedül élt, a saját párizsi lakásában, a Foch sugárúton, ott is felbukkant egy hasonló típusú kis fali páncélkazetta!

– S ez mit jelent…?

– Nos, ékszerei nincsenek. Pénzt nem tart a házban. Hát akkor minek kell neki egy ilyen betörésbiztos faliszéf? Mit tart abban a széfben, amelyet sohasem vizsgálnak meg, csak mindig a gyilkosságok *után?*

Dick Markham elméjében ködös gondolatok kavarogtak; formátlanul, de gyötrelmesen.

– Mire céloz, uram?

És megpróbálta fegyelmezni az arcát, és megpróbálta elkerülni Sir Harvey éles tekintetét. De a ravasz, öreg róka, szokás szerint, most is inkább a gondolataira felelt, s nem a kimondott szavakra.

– A hölgy házában, ugye, most is található egy ilyen széf, fiatalember? Nemde?

– Igen, most is van széf. Véletlenül tudom csak, a szobalány megjegyzéséből. – Dick habozott. – Lesley csak nevetett, és azt mondta: abban őrzi a naplóját.

E szavaknál egy pillanatra most Dick hallgatott el, mintha felötlene benne a legocsmányabb lehetőség.

– A naplóját – ismételte aztán. – De hát ez…!

– Elfogadná végre azt a kétségkívüli tényt – szögezte le Sir Harvey –, hogy ez a nő nem normális? Hogy a méregkeverőnek *bizalmasra* van szüksége, s ez a jó barát többnyire a napló? No persze, én fel vagyok készülve rá, hogy még valami más is lesz abban a széfben. Csak gondolja meg, soha semmiféle méreggel nem lehetett kapcsolatba hozni eddig. Még injekciós tűvel sem! Lehet, hogy erről van szó… abban a széfben. Vagy esetleg még…

– Még…?

– Még döbbenetesebb valamiről. – Sir Harvey szája körül furcsa kifejezés jelent meg, és mintha a semmibe meredt volna látnokian. – Igen. Még döbbenetesebb valamiről. Gideon Fell egyszer azt mondta…

Váratlan közbeszólás következett ekkor.

– A kocsmában ma azt hallottam – jegyezte meg dr. Middlesworth, és kivette a szájából a még mindig üres pipát –, hogy dr. Fell Hastingsben tölti a nyarat. Van neki ott egy kis vityillója.

Olyan volt ez, mintha megszólalt volna egy bútordarab. Sir Harveyt is sikerült megzavarnia; a patológus ingerülten nézett körül. Middlesworth azonban csak szívta tovább az üres pipát, és némán a lámpát bámulta.

– Gideon Fell itt a közelben? – kérdezte Sir Harvey, és mintha élénk elégedettséggel nyugtázta volna a hírt. – Hát akkor őt sem hagyhatjuk ki. Hiszen Hadley az ő véleményét is kikérte a Davies-ügy után, és a zárt szoba rejtélyét még ő sem tudta megoldani. Következik ebből, hogy nekünk itt egy *nyitott* szobát kell produkálnunk…

– Az én segítségemmel? – kérdezte keserűen Dick.

– Igen. A maga segítségével.

– És ha azt mondom, hogy: nem?

– Nem hinném én azt. Miss Lesley Grant… vagyis az úgynevezett Miss Grant azt hiszi, hogy kómában vagyok és nem húzom már sokáig. Így hát *én* nem adhattam ki a titkát. Kezdi már érteni?

– Követem legalábbis.

– A hölgy ostobán viselkedett. De így is: neki mindenképpen játszadoznia *kell* ezzel a csodálatos, tündökletes játékszerrel, melynek köznapi neve: halálos mérgezés. Ez a mániája. Mert ő gyógyíthatatlan megszállottja már a mérgeknek. Ezért vállalta azt a kockázatot is, hogy rám lő, bízván ártatlan szemű tanúkban s az emberi hiszékenységben: hogy majd balesetnek hiszik a dolgot! Neki csak egy célja van, ő csak egy dologra készül: hogy megöljön valakit. És nem és nem akarja, hogy megfosszák ettől a borzongató gyönyörűségtől.

Sir Harvey egy ujjal megkocogtatta az íróasztal szélét.

– Maga, Mr. Markham, igenis el fog menni arra a vacsorára. És megteszi, bármit kérjen magától az a nő, és nem ellenkezik, akármit javasol is. Én pedig ott leszek a szomszéd szobában, és mindent hallok. A maga segítségével most majd kiderítjük végre, mit őriz azon a híres rejtekhelyen. És ha rájöttünk, hogyan sikerült ennek a nem is valami jaj de okos perszónának két ország rendőrségét is az orránál fogva vezetnie…

– *Bocsánat* – vágott közbe ismét dr. Middlesworth.

A másik kettő összerezzent.

Ám dr. Middlesworth egyáltalán nem látszott izgatottnak. Épp csak felkelt a fonott székről, és odament a közelebbi ablakhoz.

Mindkét ablakot függöny borította, súlyos, durva, virágos anyagból; a virágok jócskán megfakultak az idők során, és pipafüst telepedett rájuk. Egyik függöny sem volt egészen behúzva, és a közelebbi ablak nyitva állt. Middlesworth hirtelen mozdulattal

szétcsapta a két függönyszárnyat, és a lámpafény megvilágította a kertet. Kidugta a fejét, jobbra nézett, balra nézett, majd leeresztette a föltolt ablaktáblákat, s egy ideig – hosszú ideig! – bámult kifelé, mielőtt a függönyt behúzta volna.

– Nos? – kérdezte Sir Harvey. – Van valami?

– Semmi – felelte a doktor, és visszament a fonott székhez.

Sir Harvey az orvost tanulmányozta. – Hát, doktor – jegyezte meg aztán szárazon –, az bizonyos, hogy maga eddig nem sokat szólt a dologhoz.

– Nem – hagyta rá Middlesworth.

– És mi a véleménye az egészről?

– Nos hát – mondta a doktor, láthatóan feszengve. Pipájára nézett, majd nyűtt cipőjére tévedt a pillantása, végül megállapodott Dicken. – Csúnya dolog ez így, kellemetlen magának. Restelli előttem, mégis, egy idegen előtt, ugye… nagyon megértem.

– Természetesen – felelte Dick. Kedvelte a doktort, és ez a szelíd, józan megjegyzés mintha megnyugtatta volna. – De hát mit szól hozzá?

– Őszintén, nem tudom, mit szóljak. Egy méregkeverővel mégsem kötheti össze az életét, Dick. Ezt diktálja a józan ész. De…

Middlesworth habozott, aztán más irányban ment tovább.

– Ez a csapda, amelyet Sir Harvey indítványoz, talán megéri a fáradságot. Azt hiszem. Bár az is igaz, hogy ha a hölgy alig negyvennyolc órával a puskahistória után valami hókuszpókuszt merészel csinálni magával, azt mondom, elment az esze. Mi több, fuccs a tervünknek már akkor is, ha kiszivárog, hogy Sir Harvey egyáltalán nem sérült meg komolyabban. Price őrnagy például már tudja.

Middlesworth tűnődve rágta a pipaszárat. Aztán hirtelen, bátorítólag, azt mondta Dicknek:

– Meglehet, valóban tévedés az egész, még ha Sir Harvey és a rendőrség az ellenkezőjét állítja is. Ha ég és föld ezt állítja… akkor

is tévedhetnek. De a lényeg, Dick, a lényeg az, hogy ha így, ha úgy, tisztán kell látnia végre.

– Igen. Tudom.

Dick hátradőlt a széken, összetörtnek érezte magát, üresnek; de még mindig előtte volt a legrosszabb, az az érzés, ami akkor jön, ha a sokkhatás elmúlik. Ez a sivár nappali, a katonai képek a falakon, a sötét tölgyfa gerendák, a benáreszi rézdíszek a kandalló párkányán, az egész ugyanolyan valószínűtlennek hatott, mint Lesley állítólagos históriája. Eltakarta a szemét, és arra gondolt, hogyan kellene helyes szögből néznie a világot. Sir Harvey atyai tekintettel fordult felé, és azt kérdezte:

– Tehát akkor… a jelszó: holnap este?

– Nem bánom. Talán így a legjobb.

– Végső utasításaimat – mondta a patológus nyomatékkal – holnap reggel fogja megkapni. És a szavát adja, ugyebár, hogy mindebből semmit, de semmit nem árul el ötletes barátnőnknek?

– Jó, de tegyük fel, hogy tényleg bűnös – mondta ekkor Dick, és hirtelen elvette a kezét a szeme elől. Csaknem üvöltött. – Tegyük fel, hogy valamiképpen mégis bűnös, és ez a maga csapdája bebizonyítja a dolgot. Akkor mi lesz?

– Őszintén szólva, engem az már nem nagyon érdekel.

– Mert letartóztatni nem fogják! Erre figyelmeztetem… még ha kénytelen leszek hamisan esküdni, akkor sem.

Sir Harvey felvonta a szemöldökét. – Vagyis maga inkább azt akarja, hogy a hölgy csak mérgezgessen tovább vidáman?

– Fütyülök rá, hogy *eddig* mit csinált!

– Mondok valamit – javasolta ekkor a patológus. – Tegyük el ezt a kérdést akkorra, ha már látni fogja, mit érez a kísérletem *után*. Higgye el, holnap estig jócskán megváltozhatnak az érzelmei. Lehet, hogy az az őrjítő szerelem… nem is olyan őrjítő, ahogy most még hiszi. De ami a lényeg: szavát adja, hogy nem ront bele a dologba esetleges fecsegéssel?

– Igen. Arra igen. Addig viszont…

– Addig most szépen hazamegy – szólt közbe dr. Middlesworth és megpróbál egy jót aludni. Maga pedig – fordult most Sir Harveyhez – lepihen. Azt mondta, ugye, hogy van magával altató, egy kis luminál; negyed szemet bevesz, ha a fájdalom újra jelentkezik. Holnap reggel benézek, hogy kicseréljem a kötést. Egyelőre: leülne végre?

Sir Harvey engedelmeskedett, üggyel-bajjal leereszkedett a karosszékbe. Ő is fáradtnak látszott egy kicsit, köpenye ujjával megtörölgette a homlokát.

– Nem fogok tudni aludni – panaszkodott. – Bármit ad be nekem, nem fogok aludni. Hogy most végre kiderülhet a titok… hogy felfedezzük, miképp mérgez meg férjeket, szeretőket… mert másokat soha!

Dick Markham, aki nagy keservesen feltápászkodott már s az ajtó felé tartott, most hirtelen megpördült.

– Másokat soha? – ismételte. – Megmondaná, pontosan hogy érti ezt?

– Kedves barátom! Mit gondol, miért épp *maga* a kiszemelt áldozat?

– Egy szót sem értek.

– Kérem, vegye észre – válaszolta Sir Harvey hogy az áldozatok mindegyike szerelmes volt ebbe a nőbe, legalábbis vakon rajongott érte. Kritikátlanul. Dőrén. Végzetesen. Bevallom, amit most mondok, találgatás csupán. De azt maga se gondolja, nyilván, hogy a nő csak úgy véletlenszerűen választott? Bele a vakvilágba? Az áldozatnak ilyen kibillent lelkiállapotban kellett lennie mindannyiszor.

– Éspedig miért?

– Hogy megtegye, amire a nő kéri. Hát persze.

– Csak egy fél pillanat – tiltakozott dr. Middlesworth, és egyszerre nagyon meggyötörtnek látszott. Felemelte már egy kis asztalról a kalapját s az orvosi táskát, és udvariasan kitessékelte volna Dicket a hallba; de most ő is megfordult.

– Gondolkozzék józanul, Sir Harvey – tanácsolta. – Azt azért nem képzelheti komolyan, hogy ez a nő azt mondja: „Nézd, itt ez az injekciós tű. Menj haza, szerelmem, és döfd a karodba; megteszed, hogy a kedvemben járj vele?”...

– Nem ilyen nyersen, hát persze hogy nem.

– Akkor *hogyan?*

– Éppen ezt akarjuk kideríteni. De ha ezeknek a zártszoba-rejtélyeknek megtaláltuk a kulcsát, azt hiszem, kezünkben a dolog kulcsa is. A trükk bizonyára csak egy teljesen megzavart fejű, elkábult, hadd mondjam: tudatszűkületben szenvedő embernél, válhat be. Senki másnál!

– Velem vagy magával ezek szerint nem csinálhatná meg?

– Aligha – felelte a házigazda tömören, szárazon. – Jó éjt, uraim. Nagyon köszönöm!

És láthatták, ahogy mosolyog, és a szeme most már nem volt olyan hipnotikus erejű, talán mert ő maga túl volt egy nehéz feladaton. Dick és a doktor kilépett a hallba.

Nagy messze, nyugat felől, a földeken át Six Ashes templomának órakongatását hallották. Tizenegyet ütött. A hangok szinte belehasítottak a csöndbe, mely már-már kézzelfoghatóan zárult köréjük. Így távoztak a házból, némán; a feszültség mindkettejük nyelvét megbénította. Dr. Middlesworth ment elöl, zseblámpával mutatott az út szélén álló autójára.

– Szálljon be – mondta. – Kiteszem a házánál.

Ugyanaz a dermedt csönd fogta körül őket a kocsiban is, a rövid úton; tekintetük a szélvédő üvegére szegeződött. A kerekek jókat zöttyentek a hepehupákon, és dr. Middlesworth fölöslegesen túráztatta a motort, aztán vad fékcsikorgással állt meg Dick nyaralója előtt. A motor sötéten zihált, Middlesworth pedig oldalt pillantott, s erősebbre fogva a hangját, azt kérdezte:

– Rendben?

– Tökéletesen – felelte Dick, és kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Rossz éjszaka vár magára. Nem kér valami altatót?

– Nem, köszönöm. Van otthon épp elég whiskym.

– Ne igya le magát. – Middlesworth keze keményebben markolta a kormányt. – Az Isten szerelmére, ne rúgjon be. – Tétovázott. – Nézzen ide. Ami Lesleyt illeti. Azt gondoltam csupán, hogy…

– Jó éjt, doktor.

– Jó éjt, öregfiú.

A kocsi mozgásba jött, és elindult tovább, nyugat felé. Farlámpái eltűntek egy kanyarban; Dick Markham azonban ott állt továbbra is, és nézte az utat szegélyező sövényt s a másik oldalon az Ashe kastély birtokának kőkerítését. Így állt pár percig moccanatlanul, a sötétben. És ahogy a motor zaja elhalt, agyára még teljesebb sötétség borult, akár egy gyertyaoltó kupak a füstölgő kanócra.

Sir Harvey Gilman, gondolta, a lehető legegyértelműbben olvasott a gondolataiban.

Mert eleinte csakugyan nem törődött a gyilkosságokkal. Nem érdekelték azok a férfiak, akiket Lesley állítólag megölt. Azok a férfiak jártak az eszében, akiket Lesley bizonyára *szeretett,* mielőtt meghaltak.

Szavak, kifejezések, mondattöredékek, egész mondatok visszhangzottak a fejében, olyan elevenen, mintha most hallaná valamennyit; most, és egyszerre mindet.

„Ez a kislány, ha már így nevezi, negyvenegy éves.” „…és magánkívül zokogott.” *„Most* már a magáé.” „…nagy erejű ember.” „A hálószobájuk.” „…iszonyú tévedés… a véletlenek gonosz játéka…” „Nem találja legalábbis egy *kicsit* gyanúsnak, ami történt? Egy *kicsit* rosszízűnek?”

Gyerekes dolgok! Semmi kétség. Éretlen históriák! Semmi kétség.

Ezt próbálta most elhitetni magával. De aki szerelmes, tulajdonképpen *így* érez; és Dick szerelmes volt Lesleybe, és éppen ezért őrjöngött. Ha szántszándékkal válogatja meg valaki az

iménti szavakat, hogy apró késhegyekként érjék újra meg újra ugyanazt az ideget, akkor sem végezhetett volna jobb munkát.

Dick megpróbálta elképzelni azokat a férfiakat. Burton Fostert, az amerikai ügyvédet, egy kicsit fontoskodó, jóravaló fickónak látta, gyanakvó természetű embernek, akit azután – a legkönnyebb dolog becsapni. Nem volt nehéz megrajzolni Mr. Davies alakját sem; az „elhízott öregember” ott állt a „nagy, cikornyásan régimódi ház”-zal a háttérben, és…

…Martin Belford, hármójuk közül sorrendben az utolsó, még inkább árnyfigura maradt, és valami kideríthetetlen oknál fogva Dick iránta érezte a legkevesebb ellenszenvet. Fiatal lehetett. Talán meggondolatlan és zseniális. Belford, nem, ő egyáltalán nem is számított.

És ha csak egy kicsit józanul elnézi magát, ahogy itt áll és halott embereket gyűlöl, gyötri magát olyanok miatt, akiket nem ismert soha életében, s akikkel a dolog természete szerint soha nem is találkozhat: nos, ez maga a legképtelenebb őrültség! Más számit, most és bármikor, és nemcsak neki, de a bűnügyi nyilvántartó örök-eleven lapjainak is; valami sokkal kézzelfoghatóbb dolog: egy méreggel teli injekciós tű. Az számít valóban, csak az.

„Az a nő nem tudott már ellenállni a *kísértésnek!*” „Lelki betegség…” „Az a nő nem normális.” „És nem és nem akarja, hogy megfosszák ettől a borzongató gyönyörűségtől.” Ezeknek a szavaknak kellett volna először felmerülniök, s velük egy képnek: ahogy egy arc titokban elpirul egy faliszéf mellett.

Tények? Ó, igen. Ő maga sok szépet mondott az imént a „tévedésekről”. De a szíve mélyén nem hitt az ilyesmiben. Dick Markham tudta jól, a Scotland Yard nem követ el efféle tévedéseket. És mégis: ha valami kibírhatatlanul gyötörte, nem ez, nem, nem a mérgezések; de mint egy lassan pusztító méreg, úgy járta át minden ízét Sir Harvey beszámolójának másik fele. Azok a házasságok és szerelmek…! Legalább ne mondta volna neki Lesley azokat a hazugságokat a múltjáról…

No de mondott-e Lesley hazugságokat? Hiszen nem mondott Dicknek semmit, de semmit.

Úristen, miért is ilyen bonyolult minden!

Dick rávágott az öklével az alacsony kapufélfára. A háta mögött ott fénylett a háza, az ablakok alatt csillogott a gyepen a harmat, a fény megvilágította a bejárati ajtóhoz vezető köves-füves kerti utat. Elindult rajta; de még ekkor sem érzett mást, csak roppant magányt – milyen gyötrelmes érzés volt! – mintha valamit erőnek erejével elvettek volna tőle. Megdöbbent; hiszen eddig azt hitte, kedveli a magányt. És most félt tőle. Üres kagylóhéj volt a nyárilak, halotti visszhangot vert az ajtó döndülése is, ahogy belépett. Végigment a dolgozószobájához vezető kis folyosón, benyitott – és döbbenten megállt.

A dolgozószobában, a díványon, ott ült Lesley.

HATODIK FEJEZET

Valami képes magazint lapozgatott szórakozottan, és most, az ajtónyitásra, hirtelen felkapta a fejét.

A dívány melletti asztalon álló hasas lámpa fényében jól látszott, milyen üde, milyen sima az arcbőre, ahogy Dickie-re emelte a tekintetét. A fény beragyogta puhán vállra omló barna haját. Délután óta átöltözött, mert nem a fehér ruha volt rajta, hanem egy sötétzöld, csillogó gombokkal. *„Cette belle anglaise, très chic, très distinguée."* És a nyakán, ott se látszott egyetlen ránc sem. Tágra meresztett, ártatlan barna szemében riadalom ült.

Egy pillanatig némán nézték egymást. Lesley talán észrevette Dick arcán azt a…

Félrehajította a képes újságot, felugrott, szaladt hozzá.

Dick megcsókolta – szokás szerint.

– Dick – mondta Lesley csöndesen. – Mi baj?

– Baj?

Lesley egy karnyújtásnyira hátrált, hogy jobban lássa, őszinte szeme kutatva pásztázta Dick arcát.

– Mintha… itt se volnál! – mondta, megrázva a férfi karját. – Mint aki… hazajött, de mégse. Mi történt? – Aztán gyorsan hozzátette: – Csak nem az a jövendőmondó? Sir… Sir Harvey Gilman? Hogy van?

– Ahogy várni lehetett.

– Azt jelenti ez, hogy meghal, nem? – kérdezte Lesley. Mintha megkönnyebbülés sugárzott volna a szeméből. – Dick, hallasz egyáltalán? Mondd, ezért nézel így? Ezért viselkedsz így? – Aztán borzadva nézett rá. – Csak nem gondolod, hogy szántszándékkal tettem?

– Ugyan, miket beszélsz!

„Isten úgy segéljen! – fogadkozott magában. – Nem ejtek el egyetlen célzást sem! Egyetlen szót se, amiből megsejthet valamit;

és a kérdéseimmel se fogom elkotyogni a tervet!” Tele volt ez a dolog csapdákkal. Dick hamisnak, üresnek, képmutatónak érezte a hangját – hiába, ezen nem lehetett segíteni. Megpaskolta Lesley karját, aztán a szeme a kandalló melletti falra tévedt; és az első dolog, amit meglátott, egy sárga színházi plakát volt, az ő darabját hirdette: A MÉRGEZŐ IS TÉVEDHET.

– Azt gondolod?

– Édes szívem! Hogy szántszándékkal lőttél rá? De hát azelőtt soha nem is találkoztál az öregfiúval! Hm?

– Soha! – Lesley szemét alig észrevehetően elborította a könny. – Még… még a nevét se hallottam soha, csak azután. Valaki megmondta.

Dick nevetni próbált.

– Akkor meg nincs miért aggódnod, hát nem? Felejtsd el az egészet. Egyébként *mit* mondott neked?

Dick szerette volna már leharapni a nyelvét. Hiszen megesküdött magában… és ahogy ez a kérdés mégis kiszaladt a száján, csaknem felkiáltott kétségbeesésében. De valami ellenállhatatlan erő lett úrrá rajta, és vitte, sodorta, amerre pedig ő maga nem is akarta.

– Hiszen meséltem már! – felelte Lesley. – A szokásos semmiségeket: boldog élet, egy kis betegség, levél jön jó hírrel… Csak nem kételkedsz abban, amit mondok?

– Hogy kételkednék!

Lesley visszament a díványhoz, és Dick követte. Szeretett volna odaülni szemközt vele, hogy tanulmányozhassa a fényben, hogy fizikai jelenlétének zavarba ejtő közelségétől meneküljön. De Lesley szeméből látszott, hogy azt szeretné, ha odaülne mellé. Odaült.

Lesley a szőnyegre bámult. Haja előrehullt, elfödte arca vonalát.

– Dick, ha meghal, velem mit fognak csinálni?

– Semmit az ég világán. Baleset történt.

– Úgy értem… kiszáll a rendőrség, és kérdezgetnek, és minden ilyesmi?

Halálos csönd volt a szobában.

A dívány mögötti asztalon cigarettás doboz állt, és Dick megpróbált érte nyúlni. Megpróbált: mert karjában különös lüktetést érzett, és attól félt, remegni fog a keze. Mintha mindketten valami fantasztikus ürességben lebegtek volna, könyvek közt, képek közt, lámpafényben.

– A halottszemle, attól félek, nem lesz elkerülhető.

– Úgy érted, ez az egész benne lesz majd az újságokban? A nevemmel együtt?

– Merő formaság, Lesley… És miért ne?

– Ó, semmiért! Csak… – Odapillantott Dickie; rémültnek látszott, de mosolyt erőltetett az arcára, mint aki nagyon *akar* valamit. – Csak, tudod, az én ismereteim ezekben a dolgokban csak addig terjednek, amire te tanítottál.

– Amire *én* tanítottalak?

Lesley a polcok felé biccentett, ahol az a tömérdek bűnügyi szakkönyv sorakozott: könyvek, melyekben úgy hemzsegtek a bűnesetek, mint almákban a férgek; és a rikító plakátok és képek felé, melyek oly pompás mulatságot ígértek, ha valaki a bűnnel csupán *papíron* találkozik.

– Téged rémségesen érdekelnek az ilyen dolgok. – Lesley mosolygott. – Én gyűlölöm a halált, de azt hiszem, érdekelni engem is érdekel. Lenyűgöző, bizonyos módon. Emberek százai, és bennük, beléjük zárva az a sok fura gondolat… – Lesley ekkor meglepő kijelentést tett. – Én azt akarom, hogy jó hírnevem legyen: – Kiáltott fel hirtelen. – Én annyira, de annyira ezt akarom!

Dick megpróbált a legkönnyedebb hangnemben válaszolni.

– És mennyiben állnál saját jó hírneved útjában?

– Drágám, kérlek, ne tréfálj az ilyesmivel! És akkor belekeveredem ebbe a rémséges históriába, teljesen önhibámon

kívül. – Lesley megint körbepillantott, mégpedig olyan vágyakozással, hogy Dick úgy érezte, logikai érvei halomra dőlnek. – De a mi kis ünneplésünket ez nem fogja elrontani, ugye?

– Úgy érted… a holnap estét?

– Igen. A vacsoránkat.

– Semmi el nem tántoríthat. Lesznek más vendégek is?

Lesley döbbenten bámult rá.

– Csak nem akarsz kettőnkön kívül *másokat* is?… Dick, mondd nekem, mi a baj? Miért távolodsz tőlem? Egy perc csupán, és magam is furcsákat fogok gondolni mindjárt.

– Mi baj volna? Én csupán…

– Szeretném, ha a mi életünkben minden olyan tökéletes lenne. Minden! És különösen azt – szentimentális volnék? –, hogy holnap este minden tökéletesen sikerüljön. Mert lesz valami mondanivalóm. És valami mutatnivalóm is.

– Ó? Miféle mondanivalód?

Dick most már kivett a dobozból egy cigarettát, és rágyújtott. S ahogy ezt a kérdést feltette, odakintről határozott zörömbölés hallatszott: a bejárati ajtó kopogtatójának zaja. Lesley felkiáltott, és hátrább húzódott ültében.

Dick nem is tudta, örüljön-e, bosszankodjon-e. Talán mégis inkább örült a váratlan fordulatnak, mert a hangulat érzelmi hőfoka már veszélyesen emelkedett, s ha az élete múlik rajta, akkor se tudta volna levenni a tekintetét Lesley szeméről. Most legalább egy pillanatra megpihenhet, mert már nehezen bírta azt a lázas összpontosítást, hogy semmit el ne áruljon. Sietett ajtót nyitni, aztán meglepetten látta, ki áll odakint. A látogató épp a lábtörlőt csiszatolta a cipője talpával, mintha egyik lábáról a másikra állna zavarában.’

– Öööö… jó estét – köszönt a látogató. – Bocsásson meg, hogy éjnek idején zavarom.

– Ó, van szerencsém. Fáradjon beljebb.

Lent az úton, a kapunál ott állt egy ócska Ford, zihálva járt a motorja. A látogató most intett valakinek, aki nyilván a kocsiban ült, s leállította a masinát. Akkor a jövevény valamelyest félénken belépett a házba.

Dick ismeretségi körében George Converse, Ashe bárója volt az egyetlen főrend. Mivel azonban a regényekben gyakorta találkozott e társadalmi réteg képviselőivel, és vagy gőgösen arisztokratikusnak, vagy lagymatagul szófukarnak, vagy egész egyszerűen szenilis trotliknak ismerte meg őket – Lord Ashe némiképp a meglepetés erejével hatott rá.

Középtermetű, szikár, hatvan-egynéhány éves ember volt a báró, a haja ősz, arca színe rózsás, de a kifejezése tudós emberre vallott. Ritkán lehetett látni. Állítólag családja történetét írta, ősidőktől a jelen időig, öltözéke sosem volt igazán elegáns, de ezt nem is lehetett csodálni, hiszen óriási adóterhek és állandó pénzgondok nyomasztották. Ritka alkalmakkor azonban, ha maga is úgy akarta, vagy ha nem épp az óraműszerű lénye érvényesült, igen kellemes társaságnak bizonyult bárki számára.

Most, ahogy végigvezette a kis folyosón, Dicknek eszébe jutottak Cynthia Drew bizonyos szavai, melyeket ugyanebben a házban ejtett ugyanezen az estén. „Lord Ashe vajon miért néz mindig olyan furcsán szegény Lesleyre, amikor nagy ritkán találkoznak?”

Mert Lord Ashe a dolgozószoba küszöbén megtorpanva most is olyan furcsán nézett Lesleyre!

Lesley talpra ugrott.

– Ööömmm, egen – motyogta a látogató. – Igen, igen; egen. – Aztán mintha magához tért volna, udvariasan meghajolt és elmosolyodott. – Miss Grant, ugyebár? Én… ööö… azt gondoltam… – Látható zavarban Dickhez fordult. – Kedves fiam, itt ma elszabadult az ördög. És baj lesz.

– Az ördög? – kiáltotta Lesley. – Baj lesz?

– Ó, semmi *baj,* Miss Grant! – Lord Ashe igyekezett ezt nagyon megnyugtatóan, biztatóan mondani. – Becsületemre, no, semmi ok az aggodalomra. De annak azért nagyon örülök, hogy magát itt találom. Én… öööö… ugyanis nem gondoltam, hogy itt van.

– Én… csak benéztem éppen.

– Igen, igen. Hogyne. – A lord ismét Dickhez fordult. – Épp most jártam lent a… – Fejével a másik nyaraló irányába biccentett. – Kötelességemnek véltem, hogy… – Lord Ashe-nek láthatóan nem volt ínyére ez a kötelesség. – De a házban vaksötét van, és a kopogtatásomra senki sem válaszolt.

– Ó, akkor ne aggódjék. Sir Harvey nyugovóra tért.

Lord Ashe meglepetten kérdezte:

– De hát a doktor nincs ott? Vagy legalább egy ápolónő?

– Nem, nem. Dr. Middlesworth úgy vélte, nem szükséges.

– No de kedves fiam! Okos dolog ez? Persze, dr. Middlesworth érti a dolgát. Hogy van a beteg? öööö… tudom, mindenki ezzel a kérdéssel zaklatja magát, de kötelességemnek éreztem, hogy benézzek és megtudakoljam.

– A beteg – mondta Dick – pontosan úgy van, ahogy várni lehetett. De mit jelentsen az, hogy elszabadult az ördög?

– Valaki ellopott egy puskát – felelte Lord Ashe.

Csend támadt.

Gonosz csend, mely mintha kiegészített volna… egy képet. Lord Ashe ekkor bő tweedkabátja zsebébe nyúlt, és elővett egy szemüvegtokot. A tokból cvikkert, mely azután fölkerült a helyére. Lord Ashe orrára.

– Kérem, mondja meg nekem, Miss… öööö… Grant. Miután ez a sajnálatos baleset történt, amikor a puska véletlenül elsült, ma délután, nem emlékszik véletlenül, mit csinált azzal a fegyverrel?

Lesley tágra meredt szemmel nézte.

– Visszaadtam Price őrnagynak. Ezt akárki tanúsíthatja.

– Igen. Pontosan. Ezt mindenki tanúsítja is. Csak azt kérdem, nem emlékszik-e, egészen véletlenül, mi lett a puskával *azután,* hogy Price őrnagynak odaadta?

Lesley megrázta a fejét. Megborzongott.

– Price őrnagy – felelte – amikor a vihar kitört, összeszedte a puskákat. A fegyverek ott voltak mind egy sorban a céllövölde pultján. Miután az a rémes dolog történt, én… egyszerűen odahajítottam neki a puskát. Azt hiszem, ő meg a többi közé rakta, a sorba. De ebben nem vagyok bizonyos. Iszonyú izgatott voltam. Dicket kértem meg, vigyen haza.

– Hm-m, egen. És maga, fiam, nem emlékszik véletlenül?

Dick megpróbálta fölidézni azt a jelenetet. Az ömlő esőt, a zűrzavart, a lobogó sátorponyvákat; és mindez olyan messze múlt volt máris, mintha emberöltőkkel ezelőtt történt volna.

– Igen, így volt – tanúsította aztán ő is. – Ahogy Sir Harvey összerogyott, kidugtam a fejemet a sátorból, és hívtam Price őrnagyot és doktor Middlesworthot.

– Aztán?

– Bill Earnshaw… tudja, a bankigazgató – magyarázta Dick, mert úgy érezte, Lord Ashe annyira kívül él ezen a világon, hogy még a helybeliek nevét sem ismeri –, nos, Bill Earnshaw is odaérkezett éppen. Price őrnagy megkérte, vigyázzon a puskákra, míg ő maga Middlesworthszel a doktor kocsijához vitte Sir Harveyt. Ez minden, amit mondhatok.

– Pontosan – hagyta rá Lord Ashe.

– Akkor mi baj van mégis, uram?

– Price őrnagy, hogy is mondjam, azt állítja, senki sem vitt el onnét puskát, amíg *ő* ott volt. Mr. Earnshaw kijelenti, hogy senki sem vitt el puskát, amíg *ő* ott volt. Viszont a puska eltűnt.

Lesley tétovázott. – *A* puska? De, ugye, nem az a puska, amelyikkel én…

– De igen.

Lord Ashe bal kezének középső ujján volt egy kis pecsétgyűrű; szerény, diszkrét darab. Dick akkor vette észre, amikor a lord föltette a csíptetőjét. Észrevette Lesley is, aki egyébként a látogatójuk érkezése óta zavartabb volt, mint valaha. Ashe bárója most a szokásos – híres! – kis játékba kezdett: hogy csak mondja, mondja a magáét, vontatottan, mint egy lejárt rugós gramofon.

– Öööö... persze, hadd mondjam máris, hogy semmi jelentősége – mondta bizonyos szünet után. A gramofon tűje keservesen belezökkent megint a barázdába; szólt tovább a lemez. – De Price őrnagy és Mr. Earnshaw egy kicsit összekapott miatta. Ha jól tudom, az őrnagy valami buta tréfát művelt Mr. Earnshaw-val ma délután ott a céllövöldénél, és most azzal gyanúsítja, hogy – ahogy mondani szokás – Mr. Earnshaw így adja vissza a kölcsönt.

– De hát azért az egész eset rendkívüli. Rendkívülinél rendkívülibb! Különösen ha meggondoljuk, miféle híresztelések keringenek máris.

– Miféle híresztelések? – kérdezte Lesley, összekulcsolta a kezét. – Kérem, mondja el! Rólam beszélnek bizonyos dolgokat?

– De kedves ifjú hölgyem! Az ég szerelmére! Nem! Csak hát azt hallottam, például, hogy Sir Harvey Gilman nem is sebesült meg komolyabban. Reméljük, reméljük. Az én Stephen nagy-nagybátyám a búr háborúban nagyon csúnyán megsebesült, egy golyótól, ugye, és mégis megélt. No, úgy értem, ez akkor volt, amikor még élt. Jó régen; vagyis még az ő idejében. Na, kedves fiam, már nem is zavargók tovább, öööö... van mivel hazamennie, Miss Grant?

– Hazamennem?

– Kocsi, ilyesmi – magyarázta Lord Ashe.

– Nem. Csak úgy... átsétáltam.

– Szabadna felajánlanom netán...? Odakint várakozik Perkins a Forddal. Perkins nagyon biztonságos sofőr.

– Köszönöm, Lord Ashe. Gondolom, amúgy is menni készültem már.

És a szeme könyörgött Dick Markhamnek: találjon ki valami ürügyet, amivel ittmaradhat. Csaknem hisztérikusan várta azt a megváltó szót. És hiába várta.

Dick tudta: ha Lesley még öt percig marad, ő, a maga részéről, kitálalja az egész históriát. Lord Ashe köznapi, józan jelenléte valahogy visszazökkentette a dolgokat a normális kerékvágásba. Dick egy pillanatra még azt is elfelejtette – majdnem elfelejtette! –, hogyan áll a helyzet. Aztán… micsoda riadalommal eszmélt rá megint. Tudta, bizonyossággal tudta, hogy szerelmes Lesleybe, és ez soha nem is lesz másképp. De érezte, hogy – a mai napra elkészült az erejével. Így aztán hagyta, hogy mindkét vendége távozzon; de a szíve összefacsarodott, ahogy elnézte Lesley arcát. És alighogy kint voltak a házból, utánakiabált volna már: „Gyere vissza! Ez nem igaz! Hadd mondjak el mindent!”

De a Ford elpufogott.

Dick cigarettája közben kialudt. Odahajította a kert nedves füvére, és csak állt még egy darabig a ház ajtajában, a nagy magasukban szenvtelenül fénylő csillagok alatt. Aztán visszament a házba.

Kis ebédlőjében elővett egy poharat, egy szódásüveget meg egy whiskys palackot. Az egészet bevitte a dolgozószobába, lerakta az írógépasztalra. De a feje megmagyarázhatatlanul ködös volt. Fáradtnak érezte magát, bódultan fáradtnak; úgyhogy szinte hallatlan erőfeszítésnek rémlett a számára már az is, hogy levegye egy palack fémkupakját, vagy egy szódásüveg kakasát megnyomja.

Odament hát inkább a díványhoz, és végigterült hanyatt.

„Csak lehunyom egy pillanatra a szemem – mondta magában. – Égve hagyom a villanyt, így majd nem alszom el. De nem is akarok aludni. Csak lehunyom egy pillanatra a szemem. Aztán felkelek és töltök magamnak.”

Szemére nyugodt lámpafény hullt. A keletnek, a kert oldalsó felére néző rombusz alakzatos ablakok nyitva voltak, mintha kis ajtók lennének; és zörömböltek a könnyű éjszakai szélben, mely odakint surrogott a levelek közt. A távoli templom órája éjfélt kongatott, Dick Markham azonban ezt már nem hallotta.

Ha valaki benéz az ablakon – és most már bizonyos, hogy azon az éjszakán vagy kora hajnalon egy bizonyos arc benézett –, ez a valaki egy világosbarna hajú, erős állú, de túl sok képzelőerővel megáldott vagy megvert homlokú fiatalembert láthatott, ahogy ott fekszik, szürke flanellnadrágban és rendetlen sportzakóban a gyűrt díványon, az arca sápadt, és motyog valamit álmában.

Rémséges álmai voltak. Aztán már nem emlékezett rájuk: talán azért nem, mert csakhamar annyi minden *történt*. Dick Markham számára ezek az órák, amikor nem aludni „tért", hanem az álom szabály szerint kiütötte, üres feketeségként váltak ki a való világból, míg végre valami áthatolt sötétjükön. Mert zörömbölés hallatszott, makacsul, élesen, állhatatosan…

Dick felriadt, de még mindig csak félálomban volt, így fordult egyet a díványon, hogy le ne zuhanjon a földre.

De akkor már tudta, mi az a zaj.

A telefon csörgött.

Káprázó szemmel, zsibbadt háttal és derékkal, nagy keservesen felült. Első gondolata az volt, hogy valami kellemetlent álmodott az imént a férjeit sorra mérgező Lesley Grantről; de ez, hála Istennek, álomnak bizonyult csupán. Aztán egy kicsit megdöbbent, hogy ő maga ott hever a díványon; és mindenütt ég a villany; s hogy a keletnek néző ablakokon át kékes-rózsaszínes fény szűrődik be – éteri, üveget tündököltető világosság –, a kelő nap első sugara.

A telefon mindvégig csörömpölt közben. Dick felállt, elmacskásodott lábbal botorkált az írógépasztalhoz. Bár még mindig nem volt egészen magánál, azt azért érezte, hogy a vonal

másik végéről hallatszó, suttogóra fogott hang valami nagyon sürgős ügyben ébreszti.

– *Pope ezredes háza* – hallatszott a vékony hang. – *Jöjjön azonnal. Ha nem jön azonnal, már késő.*

Aztán süket csend. Végleges.

És Dick Markhamnek eszébe jutott minden.

HETEDIK FEJEZET

– Ki beszél? – kérdezte. – Ki…?

De válasz nem jött. Az a hang pedig – suttogás volt csupán, azonosíthatatlan.

Dick letette a kagylót, a kezét a szeméhez szorította, és erőteljesen megrázta a fejét; talán hogy kitisztuljon végre. Az ablakokon átszűrődő kísérteties fény egyre kevésbé volt kék; meghatározhatatlan színben úszott a szoba. Dick órája megállt, de már hajnali öt múlhatott.

Gondolkodni nem volt sok idő. Szaladt ki a házból; és ahogy a hűvös hajnali levegőre kilépett, érezte, milyen mosdatlan-borotválatlan, de ezzel sem törődött, csak futott keletnek, futott az országúton, ahogy bírt.

A hangok is élesebben szóltak ebben a halott világban. Egy madár csipogása; valami surranás a fű közt; saját futó lépteinek dobaja a poros úton: különös érzékenységgel fogadta be mindezt a füle, valahogy úgy, ahogy a hajnali harmat üdesége csapta meg az orrát. Elrohant a lakatlan ház előtt, s azon túl már épp megpillantotta Sir Harvey Gilman nyaralóját, amikor látta, hogy ott valami történik.

Fény gyulladt a nappaliban.

Dick előtt, amerre haladt, még mindig homály volt. Bal kéz felől, az úttal párhuzamosan, az Ashe-park kőfala mögött, ott kezdődött már a sűrű nyírfaliget. Jobbra, jó száz méternyire volt a nyaraló. Semmi sem akadályozta a kilátást: a homályból kirajzolódtak a fehérre meszelt falak, a fekete gerendák, a kis hajlású zsindelytető, a kert, mely a házat az úttól elválasztotta.

A nyaraló mellett s fölött azonban, valamint keleti irányban s az úttal párhuzamosan, sűrű gyümölcsös terült el, alagút-félét

alkotva mintegy a szemközti nyírfaligettel. Az itt már elkeskenyedő út volt az alagút. Ezen át szűrődött be a felkelő nap vizenyőssárgába játszó, rózsaszín fénye.

Máskülönben jobbra-balra minden sötét volt. A sűrű levélzet útját állta a sugaraknak; de a pirkadat már így is jócskán megsápasztotta azt a villanyfényt, mely Sir Harvey Gilman nyaralójának földszintjén, a most elfüggönyözetlen két ablak mögött gyúlt.

A nappaliban, nem lehetett felőle semmi kétség.

Ugyanabban a nappaliban, ahol előző este beszélt az öregfiúval. Az útra néző ablakok mögött.

Dick Markham megtorpant. Hevesen vert a szíve, és üres gyomrában ott érezte azt a jól ismert hajnali émelygést.

Tulajdonképpen nem is döbbent rá eddig, hogy milyen lélekszakadva fut; s azt végképp nem tudta volna megmondani, mire számít. Sir Harvey a jelek szerint korán fölkelt, félrehúzta a függönyöket, s az imént éppen villanyt gyújtott. Dick most már lassabban haladt tovább a kísérteties hajnali homályban, végig a napfényes alagúton. Lábához hulltak a hideg sugarak, s magában egyre azt hajtogatta: „Nem tudom.” Aztán, ahogy alig harminc méterre volt már csak a nyaralótól, végre – *tudta*.

Alig hallható kis zajra lett figyelmes: ahogy fém ütődik a kőhöz; és balra fordította a fejét, tekintete végigpásztázta az Ashe kastély parkjának kőfalát.

Valaki, akit az alacsony fal elrejtett a szeme elől, egy puska csövét dugta ki a fák közül a fal tetején. Valaki megtámasztotta a csövet a köveken. Valaki célzott; gondosan megcélozta a szemközti ház kivilágított ablakainak egyikét.

– Állj! – üvöltötte Dick Markham.

De a kiáltást aligha hallhatta volna bárki, mert ugyanabban a pillanatban dördült el a lövés.

A lövés visszhangja is embertelenül éles volt abban a hajnali csöndben. Riadt madarak röppentek föl az ágakról. Dick, akinek

jó szeme volt, látta a golyó ütötte lyuk csillagát az ablaküvegen. Akkor a puskacső eltűnt. És valaki rohanni kezdett, csörtetett a fák között, s talán még nevetett is, így tűnt el a homályos sűrűben. A visszhangok elcsitultak, már csak megzavart madarak hangja hallatszott; a mesterlövésznek nyoma veszett.

Vagy tíz másodpercig Dick Markham moccanatlanul állt.

Most már nem is futott volna, hiszen rettenetes bizonyossággal tudhatta, mi történt. Reménytelen vállalkozás – még ha vállalkozik is rá! –, hogy egy mesterlövészt ilyen sűrű erdőben megtaláljon.

A napkorong szegélye kibukkant a fák sötét függönye mögött: fehéres-arany izzás világította meg az út keskeny folyosójának végét. Egyenesen Dick szemébe tűztek a sugarak. Még valaki hallhatta a lövést; mert kelet felől felbukkant egy emberi alak az úton.

Bár a nap nem tűzött még erősen, ez az alak néhány másodpercig sötét körvonal maradt csupán: egy árny, mely Dick felé siet.

– Mi történt? Ki az ott? – kiáltotta az árny-körvonal.

Dick megismerte Cynthia Drew hangját, és futásnak eredt.

Futott már Cynthia is; ott találkoztak épp Sir Harvey kertje előtt. Cynthia az előző esti rózsaszínes blúzt viselte s a barna szoknyát. Most hirtelen megtorpant, és Dickre bámult döbbenten.

– Dick! *De hát mi történt?*

– Attól félek, valami komoly baj.

– De mi a csodát keres maga itt, Dick?

– Ha már erről van szó, Cynthia, *maga* mit keres itt?

Kis kézmozdulat volt a válasz. – Nem tudtam aludni. Gondoltam, sétálok egy kicsit. – Cynthia apró termetű, de nagyon erőteljes alkatú lány volt, és igazán senki nem mondta volna róla, hogy képzelődő vagy ideges természet. Látta azonban Dick arcán azt a kifejezést, és felemelte s a melléhez szorította két kezét. Háta mögött egyre élesebben sütött a nap; és Cynthia szőke haja körben

színaranyként csillogott. – Dick! Amit az imént hallottunk… csak nem..?

– De. Azt hiszem.

Mostanáig, míg ide nem ért a nyaraló elé, Dick nem fordította egészen jobbra a fejét. De most az ablakokra nézett, és azt látta, amire számított.

Az úttól a mintegy harminc méter széles, rendezetlen kerttel elválasztott nyaralóháznak hosszúkás homlokzata volt. Afféle kis babavityilló volt ez a ház; a fekete zsindelytetőből manzárdablakféle ugrott elő, ott volt tulajdonképpen az emelet. Kelet felől a gyümölcsfák vetettek árnyat a fehérre meszelt falra, a viharvert gerendákra. A földszinten a bejárati ajtótól balra világító két ablakon át lehetett látni, mi van odabent.

Előző este, Dick emlékezett rá, Sir Harvey Gilman ott ült a szoba közepén álló íróasztal mellett, egy karosszékben. Most a karosszék az asztal mögött állt, úgy, mintha valaki írt volna az asztalon. Sőt, valaki ott is ült a székben; és még a némiképp torzító ablakon át is jól látszott, hogy Sir Harvey az; de nem írt.

A mennyezet barnás ernyőjű lámpája megvilágította a patológus kopasz fejét. Álla előrebukott a mellére. Két karja ott pihent nyugodtan a szék karfáján. Bárki azt hihette volna, hogy békésen szunyókál, ha a fény meg nem csillantja azt a fehéres szegélyű, félreérthetetlen alakú, golyó ütötte lyukat az ablaküvegen – s ha nem látszik egyértelműen, hogy az a lyuk egy magasságban van a kopasz fővel.

Dick úgy érezte, hányinger csavargatja a gyomrát, a torkát. Alig bírta visszafojtani. Cynthia fegyelmezettnek látszott; rezzenetlenül követte Dick tekintetét; aztán ajkába harapott.

– Egy napon belül a második – mondta Dick. – Tegnap délután láttam, ahogy a sátor falára odaszökkent az a lyuk. Most láttam, ahogy ez a lyuk itt az ablakon… De másodszorra se könnyebb. Azt hiszem… Ó, egy pillanat!

Hirtelen megfordult, és az ablakokkal szemközti kőfal irányába nézett; sötéten rajzolódott ki fölötte a nyírfaliget sűrűje. Három jókora lépéssel ott termett az út menti gazon át a fal tövében, aztán bekémlelt a félhomályba. És megpillantott valamit a fák alatt; bizonyára a mesterlövész dobta el menekülés közben.

Átugrott a falon, és ujjlenyomatokkal nem törődve, fölkapta az elhajított tárgyat. Fegyver volt; egy 22-es kaliberű záváros puska, egy 61-es Winchester. Semmi kétsége nem lehetett, erre a puskára számított.

Ezt a puskát lopták el tegnap a céllövöldéből, miután Lesley Grant visszaszolgáltatta Price őrnagynak. Erről beszélt Lord Ashe.

– Ne! – kiáltotta Cynthia Drew.

– Mit ne?!

– Ne nézzen úgy!

Dick arcán azonban nem a döbbenet kifejezése jelent meg. Inkább valami örült diadal. Mert bárki volt is, aki ezt a puskát ellopta, Lesley Grant nem lehetett.

Ő, Dick Markham ugyanis Lesleyvel volt mindvégig a „baleset" után; ő vitte haza; és ott maradt nála még néhány óra hosszat. És Lesley nem hozott magával semmiféle puskát. Most nemcsak megesküdött volna rá, hogy így igaz: most tudta, hogy így *van*.

Dick ledobta a puskát a földre, aztán visszaugrott a falon. Lesley ezt legalább semmiképp sem követhette el! Alig látta, alig hallotta Cynthiát, aki mondott valamit, amire o aztán később nem emlékezett. Hanem csak rohant Sir Harvey háza felé.

Kerítés nem volt. Drótszerű, erős szálú gyomokon kellett keresztülgázolnia. Forró nap ígérkezett; melegen gőzölgött máris a föld, oszlatta a pókhálószerű harmatot; a gyümölcsösből darázs zúgott elő; a nyaraló homlokzata régi fa és kő nyirkos dohszagát árasztotta. Dick ahhoz az ablakhoz igyekezett, amelyiken a golyó ütötte lyukat látta – ha szemben állt a házzal, ez volt a jobb kéz felőli ablak és arcát a piszkos üvegnek nyomta.

Aztán kezével is ellenzőt formált a szeme köré, és úgy bámult.

A fakó lámpafény alig vált ki már az egyre világosodó reggelből; és ebben a kettős világításban ott ült moccanatlanul az apró patológus, ott ült a nagy íróasztallal szemközt. Profilból látszott az arca, állának izmai elernyedtek, szeme félig nyitva volt. Dick Markhamnek nem lehetett semmi kétsége, hogy halottat lát. De valami mégsem volt egészen világos, valami nem illett bele a képbe…

– Dick – hallotta ekkor Cynthia elfúló hangját maga mellett. – *Az a golyó nem találta el.*

És ez igaz volt.

A szoba hátsó falánál, ahogy az ablakokkal szemközt álltak, ott volt a téglakandalló, párkányán a benáreszi rézdíszekkel. Fölötte jókora színes nyomat lógott, a Waterlooi ütközet egyik mozzanatát ábrázolta. A puskagolyó átütötte az ablakot, elhaladt valamivel Sir Harvey feje fölött, aztán a kép alsó sarkát találta el – le is szakította –, mielőtt a falba fúródott volna. De a patológust még csak nem is horzsolta.

Cynthia hangjában riadalom volt, kapkodó tanácstalanság és valami megkönnyebbülésféle. Dick most ránézett, és azt kérdezte:

– Hát akkor meg mi a fene történt az öreggel?

– Nem tudom.

– Sir Harvey! – kiáltotta Dick, száját egészen közel szorítva az ablak üvegéhez. – Sir Harvey Gilman!

Semmi válasz.

Dick tekintete az egyik ablakról a másikra vándorolt. Megvizsgálta az elsőt, megvizsgálta a másodikat. A ház alapozása nem volt magas, így az ablakpárkányok alig értek Dick derekáig. Függőlegesen nyíló, jellegzetes angol tolóablak volt mindkettő, fémkallantyú zárta őket belülről. Fél térddel fölmászott a párkányra, kezével az ablakkeretnek támaszkodott, így ellenőrizhette, hogy mindkét ablak valóban zárva van belülről.

Zárva… És ekkor valami furcsa gondolat kezdett motoszkálni a fejében.

– Várjon itt egy pillanatra – mondta Cynthiának.

A bejárathoz sietett. Az ajtó nem volt bezárva. Felszökkent a két kő lépcsőfokon, belökte a kilincsre is alig csukott ajtót. Ott állt megint a modernnek látszó hallban, amelyre még előző estéről emlékezett.

Arra is emlékezett, hogy bal kéz felé nyílik a nappaliba vezető ajtó. És ha most benyit, tekintete körülbelül az asztalnál moccanatlanul ülő alak tarkójára esik majd. Csakhogy ebből semmi sem lett, mert nem bírt benyitni. Nyomta az ajtó kilincsét, forgatta vad erőfeszítéssel, de hiába. Az ajtó belülről volt zárva.

Visszarohant a kertbe, ahol Cynthia még mindig az ablaknál állt és bámult a szobába.

– Tudja – fogadta Cynthia –, van itt valami rettentő furcsa az öreggel. Nézze az arcát… milyen borzasztó a színe! Kékes! Vagy csak ez a megvilágítás teszi? És a szája körül, az micsoda: hab? És… Dick! mi az ördögöt művel?

Dick homályosan érezte, hogy a golyó ütötte lyukat, mint tárgyi bizonyítékot, nem szabad tönkretennie, ezért hát a jobb kéz felőli ablak az eszébe sem jutott, hanem… a másik! A gyom közül fölemelt egy hirtelenjében talált fél téglát, és belevágta a bal kéz felőli ablak üvegébe, mely hatalmas csörömpöléssel tört szilánkokra.

Az áporodott levegőjű szobából valami nagyon jellegzetes szag áradt ki a friss reggeli kertbe: egy icipici keserűmandulaszag. Hulláma megcsapta orrukat. Cynthia, aki ott állt mellette, most megragadta Dick karját.

– Ez… ez valami olyasmi, akár a körömlakk – mondta. – De *valójában* micsoda?

– Kéksav.

Dick benyúlt a szilánkokra zúzott ablakon, kinyitotta a kallantyút, föltolta a keretet. Aztán a párkányon termett, és beugrott a szobába, az üvegcserepekkel borított padlóra.

Itt még erősebb volt a keserűmandula-szag. Dicknek komoly elhatározásra volt szüksége, hogy odamenjen és megérintse a holttestet. A férfi, akit nemrég Sir Harvey Gilmanként ismert meg, alig pár perce lehetett halott, mert a teste még alig kezdett hűlni. Most is pizsama volt rajta és a háziköntös; a velúr borítású karosszék tartotta egyenesen, csak a feje biccent le, a keze mintha pihent volna csupán a karfákon. De aki közelebb ment, láthatta rajta a ciánmérgezés szörnyűséges jeleit: a félig nyitott szemeket, a száj körül a habot.

Dick a hallba nyíló ajtó felé pillantott.

Lázas izgalomban sietett oda, és megvizsgálta. Rá volt fordítva a kulcs – és ott volt! – tehát: belülről! És egy kis szorosan záruló retesz is rá volt tolva – ugyancsak belülről!

Az ajtón kívül csak a két ablakon keresztül lehetett bejutni a szobába. Az egyik ablak alsó tábláját épp az imént verte be Dick, a másikét puskagolyó ütötte át pár hüvelyknyire a keretek találkozása alatt. Afelől azonban nem lehetett kétség – Dick megesküdött volna rá! – bár tudta, hogy a rendőrség hitetlenkedni fog –, hogy mindkét ablak belülről volt bezárva szintén.

– Hát – állapította meg Dick hangosan –, hát még ő mondta, hogy *vele* ilyesmi nem történhetne?

Csak akkor fedezett föl még valamit.

A mennyezetről lógó lámpa fénye megcsillant valamin a karosszék mellett a padlón: kisebbfajta injekciós tű volt az, vékony üvegtartállyal, nikkelezett dugattyúval. A szék mellé esett, hegyével lefelé, akárha a halott elernyedő ujjai engedték volna el. Ez az injekciós tű jelentette az iszonyú kép záróelemét: megpecsételte a történteket; és közben a kéksav szaga egyre erőteljesebben terjengett az áporodott levegőjű szobában, odakint pedig világos reggel lett.

Megint egy öngyilkosság.

NYOLCADIK FEJEZET

Dick még mindig az ajtónál állt, és rendezni próbálta egyre kuszán kavargó gondolatait, amikor kaparászásszerű zajt hallott az ablak felől. Cynthia minden erejét és tettrekészségét latba vetve fölkapaszkodott a párkányra, s most ő is bent termett a szobában; könnyedén szökkent az üvegcserepekkel borított padlóra, mint a macska.

Arca fegyelmezettnek látszott, de aggódást tükrözött – ha valaki látja, azt mondta volna, inkább Dickért aggódik, mint a székben ülő összezsugorodott kis alakért.

– Ez rettenetes! – mondta, s aztán, mintha helytelenítené, hogy szavai esetleg gyengeségről tanúskodnak, hozzátette: – Hát ez egyszerűen rettenetes! – Ez máris tárgyilagosabban hangzott. Így folytatta: – Kéksavat mondott, ugye, Dick? A kéksav az egy méreg, nem?

– De. Nagyon is.

Cynthia bizonyos undorral nézett a szék irányába.

– No de mi az ördög történt szegénnyel?

– Jöjjön csak ide – mondta Dick. – Öööö... jól érzi magát?

– Ó, hát hogyne! Semmi bajom. – Ennél sokkal különb dolgok kellettek ahhoz, hogy Cynthia kijöjjön a sodrából. Aztán valamivel hevesebben folytatta: – De hát csakugyan szörnyű, és kísérteties, és minden! Gondolja, valaki mérget kevert a...?

– Nem. Nézzen ide!

Ahogy a lány ott körözött az íróasztal körül, Dick a padlóba szúródott injekciós tűre mutatott. Aztán – de itt már tényleg össze kellett szednie minden lelkierejét – keresztülhajolt a holttesten, és könyékből fölemelte a bal kart. A bő köpeny és a pizsama ujja hátracsúszott, és előbukkant a halott kék erektől duzzadó piszkafavékony karja. Látszott az injekció helye: otromba munka volt, elég sok alvadt vérrel.

– Dick! Várjon! Joga van mindehhez…? Amit itt művel?

– Mit művelek?

– Ablakot tör, tárgyakat érint meg, és így tovább? Azokban a könyvekben, amelyeket kölcsönadott nekem… Isten látja, némelyiket nem volt könnyű megérteni, az a sok mocskos ember! de mindegyikben az volt, hogy a dolgokat ilyenkor *úgy* kell hagyni. Nem?

– Ó, persze – mondta Dick komoran. – Ezért rám még nagyon keserves percek várnak. De ha egyszer *tudnom* kell, mi történt!

Azok a kék szemek az arcát tanulmányozták.

– Dick Markham – hallhatta aztán. – Maga rémséges színben van. Mondja, lefeküdt maga egyáltalán az éjszaka?

– Mit számít az most!

– Nekem igenis számít. Maga sose pihen, barátom, főleg nem, ha dolgozik. Meg aztán: valami feltűnően aggasztja. Láttam ezt már tegnap este.

– Cynthia, *kérem,* ide figyelne azért erre a dologra is itt?

– Hogyne figyelnék – felelte Cynthia, és egészen másfelé bámult. És összeszorította a két kezét.

– Ez öngyilkosság – magyarázta Dick, és szelíd erőszakkal úgy formálta a mondatait, hogy véleményét rákényszerítse Cynthiára. – Fogott egy kéksavval teli injekciós tűt – tessék, itt van! –, és beledöfte a bal karjába. Maga is tanúsíthatja, Cynthia – Dick itt széles mozdulatot tett a kezével –, hogy a szoba belülről zárva volt, nemde? Hát ez ékesen bizonyítja (nem látja?), hogy senki sem próbálta megölni!

– De Dick! Igenis megpróbálta megölni valaki! Hiszen rálőttek egy puskából!

– Viszont a golyó nem talált!

– Nem – válaszolta Cynthia –, de az illető azért ide célzott! – Hevesen lélegzett. És hozzátette: – Ez az egész… Lesley miatt van?

Dicket mintha kígyó csípte volna meg.

– *Mi* van Lesley miatt?!

– Ez a dolog, ami magát annyira idegesíti – mondta Cynthia, amúgy nőiesen, kertelés nélkül.

– Hogy jut az eszébe, hogy Lesley miatt lenne?

– Ki másért lehetne? – tette föl a kérdést Cynthia. De aztán nem magyarázta meg kérdésének logikáját, hanem így folytatta: – Ez a rémes kis ember – és a székben ülő alak felé bökött – mindent és mindenkit földúlt itt Six Ashesben.

Ott volt először is az a baleset a puskával, tegnap délután. No persze hogy *baleset* volt – a kék szemek egy pillanatra mintha tűnődővé váltak volna –, de azért mégiscsak furcsa, hogy ma reggel meg szándékosan is rálő valaki. És a tetejében ő maga injekciós tűt ragad, és magába fecskendezi azt a mit tudom én, mit.

– Cynthia, itt a bizonyítéka. Tessék.

A lány hirtelen rávágta: – Dick, csakhogy ez nem elég jó.

– Hogy érti azt, hogy nem elég jó?

– Nem tudom! Épp erről van szó. De… hallott róla, hogy Price őrnagy és Mr. Earnshaw összekapott tegnap este? Mert valaki ellopta a puskát?

– Hogyne. Lord Ashe mesélte.

Cynthia ismét a székben ülő alakra mutatott.

– Dick, mit mesélt ez magának Lesleyről?

– Semmit! Hogy az isten csudájában gondolja egyáltalán, hogy Lesleyről beszélt volna nekem?

– A kristálygömbjéből mindenkinek *olvasott* valamit. Fogadni mernék, hogy Lesleyről is olvasott valamit, és ez emészti most magát.

Dick eddig általában jó pajtásnak, de nem az éles értelem mintaképének tekintette Cynthiát. Most azonban kényes ponthoz érkeztek, s hogy valamiképpen túl legyen rajta, azt a megoldást választotta, hogy harsány hahotába kezd. Dick Markham csak nevetett és nevetett, míg a végén már maga is úgy érezte: belerázkódnak a falon a csataképek.

– Ha van valami tényleg – makacskodott Cynthia, bosszantóan anyáskodva –, csak ki vele. Mondja el szépen, nekem!

– Ide figyeljen! Azt nem gondolja, ugye, hogy Lesleynek ehhez itt bármi köze lehet?

– De hát miért gondolnék ilyesmit? – kérdezte Cynthia, és szeme a szőnyeg egyik sarkára szegeződött. Arcát halvány pír színezte már. – Csak… az egész olyan *furcsa*. Nem kellene jelentenünk mégis a rendőrségen? Vagy valamit csinálni…?

– De, azt hiszem. Hány óra van?

Cynthia a karórájára nézett.

– Öt óra húsz. Miért?

Dick az íróasztal elülső oldalához ment. A mozdulatlan alak fél szeme félig nyitva volt, s azzal mintha olyan gunyorosan figyelte volna most is, hogy az az érzése támadt: ez a halott még a pokolban is csak nevetne.

– No persze, föl kell hívnom Bert Millert.

Miller volt a helybeli rendőrbiztos, és hamar ideérhetett. Bár a Gallows Lane gyakorlatilag mezők közt végződött pár száz méternyire keletre – és a tizennyolcadik században *csakugyan* vesztőhely volt ott! Dick úgy érezte, a gyomra kifordul csupán erre a gondolatra is –, a földeken át ösvény vezetett Goblin Woodhoz. És Bert Miller arrafelé lakott.

– Akivel azonban feltétlenül beszélnem kell – jelentette ki Dick –, az dr. Middlesworth.

– Miért épp dr. Middlesworth?

– Mert ő hallott a többi esetről is! És el kell döntenünk, hogy…

– Miféle többi esetről, Dick?

Micsoda elszólás – majdnem! Micsoda árulás – csak majdnem? Dick összeszedte magát.

– Úgy értem, más bűnesetekről, általában!

– De épp az előbb mondta, hogy ez nem bűntény – jegyezte meg Cynthia. Tekintetét Dickre szegezte, és mintha hevesebben

lélegzett volna megint. – Maga mondta, hogy öngyilkosság volt. Miért állít most megint mást?

Dick nem felelt a kérdésre. De nem azért, mintha különösebben meghökkentette volna, ellenkezőleg: valami más vonta magára a figyelmét, ami a halott ember látványát egy kicsit groteszkké is tette. Odament újra, hogy megszemlélje a holttestet, ezúttal a másik oldalról.

A széknek ezen az oldalán, mintha az áldozat bal kezéből hullt volna a földre, rajzszeges doboz hevert; tartalma szétszóródott a szőnyegen.

Egy kis kartondoboz, melyből rajzszegek gurultak szét a szőnyegen… Injekciós tű a jobb kéz közelében, rajzszegek bal kéz felől… Ez a takaros elrendezés! Dick gondolatai még kuszábban kavarogtak. Felvett egy rajzszeget, a hegyét a hüvelykujjához szorította, és szórakozottan megállapította, hogy a rajzszeg hasonló kis lyukat hagy az emberi bőrön, mint (mondjuk) egy otrombán beadott injekció.

– Dick! – kiáltotta Cynthia.

A kiáltásra gyorsan feltápászkodott a szőnyegről.

– A telefonálás! – mondta, hogy eleve kitérjen a kínzó kérdések elől, melyek már ott csillogtak Cynthia szemében. – Bocsásson meg.

Emlékezett rá, hogy a telefont a hallban találja. Kinyitotta az ajtót: kulccsal és retesszel; és nem kerülte el a figyelmét, milyen erős a zár és milyen feszesen illeszkedik a retesz.

Ez a beszélgetés Middlesworthszel, gondolta, pokoli nehéz história lesz, így, hogy Cynthia ott van a szomszéd szobában. A vonal túlsó végén a telefon egy darabig csak csöngött, csöngött… aztán végre felvették. Női hang szólalt meg, és Dicknek nem lehetett kétsége, hogy álmából verte fel az illetőt.

– Bocsánatot kérek, hogy ilyen időben zavarom, Mrs. Middlesworth! De…

– Nincs itthon a doktor – felelte a hang, most már éberebben és fegyelmezettebben. – Felment a kastélyba – A kastélyba?

– Az Ashe kastélyba. Az egyik szobalány rosszul lett az éjszaka, és Lady Ashe nagyon aggódott. Halló, Mr. Markhammel beszélek?

– Igen, Mrs. Middlesworth.

– Átadhatok valami üzenetet, Mr. Markham? Csak nem beteg?

– Nem, nem. Szó sincs róla. De a dolog rendkívül sürgős.

– Értem. Sajnálom, hogy a férjem nincs itthon – mormolta a hang visszafogottan, gyanakvóan, mégis szívélyesen. Egy körorvosfeleség megtanulja, hogyan kell az ilyesmit rutinnal elintézni. – Ha sürgős a dolog, telefonáljon neki oda. Vagy sétáljon föl a parkon át, és keresse meg. A viszontlátásra.

Sétáljon föl a parkon át, és keresse meg.

Ez lesz még a legjobb megoldás, határozta el Dick. Keresztülvágva a nyírfaligeten, majd a South Fielden, két perc alatt odaér az Ashe kastélyhoz. Sietve visszatért a nappaliba. Cynthia most is ott volt, és halványrózsaszín ajkát harapdálta, eléggé tanácstalanul. Dick megfogta a lány mindkét kezét – bár Cynthia mintha ezt csak vonakodva tűrte volna –, keményen megszorította, és így szólt:

– Cynthia, figyeljen rám. Nekem most föl kell mennem a kastélyba; ott találom Middlesworttht. Nem hiszem, hogy tíz percen belül vissza ne érnék. De addig: fölhívná Bert Millert, és őrködne, míg valamelyikünk befut? Mondja meg Bertnek, hogy Sir Harvey Gilman öngyilkos lett; s hogy nem kell a nyakát törnie… úgy értem, rohannia.

– De…!

– Az öregfiú öngyilkos lett, tudja jól.

– Dick, hát mégsem akar megbízni bennem? Később, mondja, később sem meséli el, hogy…?

– Jó, Cynthia, majd később, mindent.

Dicknek jó érzése volt ez: hogy megbízhat valakiben; hogy ennek a rémálomnak a kellős közepén itt ez a nyílt és gyakorlatias

Cynthia. Újra megszorította a kezét, bár a lány nem nézett rá. Aztán – ahogy a házat elhagyta – ahogy keresztülvágott a sötét nyírfaligeten, s ment föl a South Field enyhe zöld lejtőjén az Ashe kastélyhoz, egy egészen más női arc volt már vele.

„Hát nézzük akkor – gondolta, bármilyen kínos is. – *Ha* Lesley volna a tettes…

Ej, képtelenség – mondta a józan esze. – Lesley nem ölte volna meg Sir Harvey Gilmant csupán azért, hogy az öreg el ne árulja Six Ashes lakóinak, kicsoda is valójában ő!”

„S miért ne, mégis?” – kérdezte valami ördögi kétely.

„Azért, mert akkor eleve a nyakára jönne a rendőrség – felelte a józan ész –, és fény derülne kilétére.”

„Nem okvetlenül – vágott vissza a kétely. – Hiszen ha a helyi hatóságok foglalkoznak az esettel, és egyszerű öngyilkosságnak tekintik…”

„De Sir Harvey Gilman közismert férfiú – makacskodott a józan ész. – A dolog benne lesz az újságokban. Talán a Scotland Yard figyelmét is fölkelti.”

A kétely sátáni nevetése volt a válasz.

„Te magad is – hangzott aztán ugyanez a kacaj, immáron szavakba öntve – eléggé ismert fiatal színpadi író vagy. Ha öngyilkosságot követnél el, benne volna a híre az újságokban. De épp Sir Harvey volt az, aki egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy ez az angyalarcú hölgy képes lenne megmérgezni *téged!”*

És itt a kétely mintha csatát nyert volna; legalábbis megkapaszkodott keményen, és nem és nem eresztette a karmai közül Dick Markham képzeletét.

„Sir Harvey – folytatta a kétely – nyilvánvalóan gyűlölte Lesley Grantet. Üldözte, ő aztán csakugyan az a férfi volt, akit nem lehet egykönnyen *lerázni.* És tegnap délután csaknem fölfedte már a hölgy kilétét, amikor válaszul átfúrta a sátor falát az a golyó. A hölgy aligha gondolt Sir Harveyre különösebb rokonszenvvel. És ha ez a vonzó teremtés a lelke mélyén csakugyan méregkeverő, nos

hát akkor csodálható-e, hogy megpróbál visszavágni – méghozzá megint azt a titokzatos mérgezési módszert alkalmazva.”

Itt azonban olyan bökkenő következett, hogy attól csakugyan imbolyogni kezdett a józan ész – s vele talán a kétely is! Mert Sir Harvey Gilman aligha követett el öngyilkosságot; s mert ő aztán valóban tudott vigyázni magára, elképzelhetetlen, hogy bármiféle trükkel rávehette volna valaki is egy ilyen önkéntes kéksavkúrára. Épp őt…? Épp ezzel az injekciós trükkel? Másrészt viszont: képtelenség, hogy bárki megölhette volna! Tehát?

Dick csak ment, vakon, föl a South Field kaptatóján.

Szemközt vele ott volt már az Ashe kastély déli szárnya; sötéten rajzolódott ki az ódon téglaépület a reggeli fényes levegőben. A kéményekből nem szállt még a konyha füstje, de minden látható ajtó tárva-nyitva állt.

Az első ember, akit Dick a ház körül megpillantott, Lord Ashe volt: a kastélyt megkerülve jött elő éppen, szokásos kordnadrágjában, özönvíz előtti kabátban, kertészkesztyűben, és jobb kezében rózsametsző ollóval. Ahogy Dicket észrevette, megállt, és várta, hogy látogatója odaéljen.

– Öööö… jó reggelt – mondta Lord Ashe meglepetten.

– Jó reggelt, báró úr. Hogy maga milyen korán fönt van!

– Korán kelő vagyok – felelte Lord Ashe. – Mindig az voltam.

Dick tekintete végigpásztázta a kastély déli szárnyát.

– És az ablakokat-ajtókat is mindig nyitva tartja, uram?

Lord Ashe nevetett.

– Kedves fiam – mondta aztán, könnyed mozdulatot tett az ollóval, a csíptetőt pedig még jobban odaszorította az orrához. – Mit lophat el innen bárki! A képek mind másolatok csupán. Frank bátyám a családi ékszereket már évekkel ezelőtt fölaggatta egy nevezetes… öööö… könnyű erkölcsű hölgyre. Ott van, persze, az ezüstnemű, no már ami abból is megmaradt; de hát annak az elszállításához egy egész teherautó kellene.

Itt tűnődve abbahagyta, megint igazított egyet n csíptetőjén, és kíváncsian nézett látogatójára.

– Megbocsátja, ugyebár, a megjegyzésemet, Mr. Markham, de *maga* viszont igen feldúltnak és… öööö… ziláltnak látszik. Csak nem történt valami baj?

Dick úgy döntött: megmondja neki. Látni akarta, hogyan viselkedik majd ez a nyugodt beszédű, pozsgás képű, ősz hajú, rendíthetetlen úriember, amikor meghallja a hírt, mely pillanatok alatt bolydult darázsfészekké változtatja Six Ashest.

– Sir Harvey Gilman öngyilkos lett.

Lord Ashe rámeredt.

– Te jóságos Isten!

– Ahogy mondom!

– De hát ez – Lord Ashe körülnézett, hová is rakhatná le az ollót, s mivel ilyet nem talált, inkább csak szorongatta –, ez fantasztikus!

– Tudom.

– Ha már így elgondolkozom rajta – motyogta Lord Ashe –, nos, az éj közepén mintha lövést hallottam volna. Vagy később volt? Úgy értem… és egyáltalán…? – Lord Ashe most mintha emlékezetének mélyére meredt volna.

– Sir Harvey nem lőfegyverrel követte el az öngyilkosságot. Hanem injekciós tűvel, és alkalmasint kéksavval. Karjába fecskendezte a ciánhidrogént. Alig fél órája fedeztük fel a dolgot Cynthia Drew-val.

– Ciánhidrogén – mondta Lord Ashe. – Kéksav. Használtuk mi is bizonyos vegyületét gyümölcsfa-permetezésre. Sir Harveynek tulajdonképpen volt honnét hozzájutnia. De miért tette, drága fiam? *Miért?*

– Nem tudjuk.

– Hiszen a legjobb egészségnek örvendett, és pompás hangulatban volt, leszámítva persze azt a szerencsétlen bale… – Lord Ashe az ollót szorongató kezével megdörzsölte a homlokát,

egyképp veszélyeztetve ezáltal szeme és szemüvege épségét. – Depresszió? Más ilyesmi? Elképzelhető volna? No de csakugyan, ritkán láttam embert, akiben buzgóbban… hogy is mondjam?… pezsgett volna az élet. Járt erre valamikor egy bibliaárus; arra emlékeztetett mindig. És… ha szabad kérdeznem… maga, kedves fiam, miért vette erre az útját?

– Dr. Middlesworth. keresem. A felesége azt mondta, ide jött a kastélyba.

– Ó. Persze, Middlesworth. Járt itt. Cicely, vagyis az egyik lány, rosszul lett az éjjel. Vakbél. Middlesworth úgy találta, nem kell operálni. Azt mondja, elegendő, ha… hogyan is csak?… fagyasztja. Na, szóval már egy ideje elment. Azt mondta, át kell ugrania Hastingsbe.

Erre aztán Dick nézett egy nagyot.

– Hastingsbe? Hajnali fél hatkor? Mi a csudának?

Lord Ashe tanácstalanul nézett vissza rá.

– Hát… nem tudom, kedves fiam. Middlesworth eléggé titokzatos volt ez ügyben.

Az édesen illatozó fű, az egyre erősebben tűző napfényben zölden csillanó pázsit: mindez könnyed hangulatokat sugallt. Enyhe kótyagosságot. Dicket így érte a következő villámcsapás. Hirtelen úgy érezte, valami nagyon közvetlen veszély fenyeget, és látta, hogy Lord Ashe különös tekintettel méregeti, töprengve, hosszasan; és a szemében képpengeként csillogott a ravaszság. Dick arcán még ki sem simultak az előbbi döbbenet nyomán a ráncok, és máris…

– És mit hallok – mondta Lord Ashe azon a szelíd hangján. – Lesley Grant többszörös gyilkos? Mi ez?

KILENCEDIK FEJEZET

Miss Lesley Grant – hogy így nevezzük – aznap reggel negyed kilenckor ébredt.

Háza, a régi Farnham ház, ott állt Six Ashes Fő utcájának déli vége felé, és keletnek nézett, az Ashe kastély előtt elterülő parkra. Árnyas kert mélyén húzódott meg a ház, igazán kellemes környezetben. Emeleti hálószobájából átlósan épp a kastély parkjának kapuját lehetett látni a Fő utca túloldalán, bal kéz felé: a kőoszlopokon nyugvó griffes-kőrisfás címer-vésetet. Ahogy Lesley felébredt, ragyogó napfény ömlött be ezeken az ablakokon.

Egy pillanatig halálos moccanatlanul feküdt még, és tágra meredt szemmel bámulta a mennyezetet.

Az ágya melletti asztalon óra ketyegett; egyébként valóban halotti csend volt. Lesley tekintete most arrafelé siklott, alkalmasint az időt nézte meg, s aztán tovább meredt a magasba.

Mintha nem aludt volna jól az éjjel; legalábbis úgy látszott, mintha nem aludt volna túl *sokat*. Naivnak látszó barna szeme alatt halvány árnyékok ültek, barna haja ziláltan terült szét a párnán, szája körül furcsa kifejezés játszott. Meztelen karjait kinyújtóztatta a takarón, maga mellett. Így feküdt percekig mozdulatlan, hallgatta az óraketyegést, és tekintete lassan körbevándorolt a szobán,

Kényelmes teret látott, ízléses, visszafogottan mértéktartó berendezést. Mindössze egyetlen kép volt a falakon: egy kissé groteszk fekete-fehér rajz, mely ott lógott, bekeretezve, az utcára néző két ablak közt. Ahogy pillantása ezen a képen megállapodott, Lesley az ajkába harapott, s azt mondta hangosan:

– *Buta* dolog!

Ha valaki látja őt e pillanatban – szerencséjére, vagy balszerencséjére, senki se látta –, nyugtalanul figyelte volna, milyen lopva csusszan ki a takaró alól, milyen hevesen fut oda

csipkés szegélyű, fehér selyemhálóingében a képhez. Amelyet a következő mozdulatával már le is emelt a falról.

A kép alatt kör alakú kis faliszéf ajtaja rejtőzött. Acélkazetta volt, az Egyesült Államokban készült. És nem volt kulcsa; betűkombinációval nyílt, s ezt csupán a készítője ismerte, és az úgynevezett Lesley Grant.

Lesley most már nyugodtabban lélegzett; fehér selyemhálóinge alig emelkedett-süllyedt a mellén. Megérintette a széf tárcsáját, két aprót fordított a gombján, amikor odakintről, a lépcsőről hangos lábdobaj és reggelizőtálca-zörgés jelezte, hogy Mrs. Rackley közeleg a teával. Visszaakasztotta a képet a helyére, és egy villanás – aztán már megint ott volt az ágyban. Felült, háta mögött felpolcolta a párnákat – megrázta a fejét, és hátrasimította haját, arca alig pirult ki, lélegzete alig járt hevesebben –, ahogy Mrs. Rackley benyitott a szobába.

– Felébredtünk, miss? – kérdezte Mrs. Rackley, szokás szerint. – Gyönyörű reggelünk van. És itt egy csésze finom teácska.

Mrs. Rackley egy személyben volt szobalány, szakácsnő, házi mindenes: felbecsülhetetlen érték annak a nőnek, akit nem idegesítenek efféle anyáskodóan „védő” szárnyak. Körbepillantott a szobában, elégedetten állapíthatta meg, hogy minden szép rendben van, s az ablakok kitárva; asztmás zihálásának kísérőzenéjeképpen meg-megnyikordult a lába alatt a padló, ahogy az ágyhoz vitte s Lesley ölébe helyezte a tálcát. Aztán hátrább lépett, és csípőre tett kézzel szemlélte védencét.

– Ma reggel – állapította meg Mrs. Rackley – mondhatom, nincs valami jó színben.

– Igazán semmi bajom, Mrs. Rackley!

– Ma reggel – szögezte le Mrs. Rackley most már végérvényesen –, mondhatom, nincs valami jó színben. – Majd unszolóra fogta a hangját. – Mi lenne, ha szépen ágyban maradnánk, és ott reggeliznénk?

– Nem, nem! Egy perc, és fölkelek!

– De hát nem fáradság az nekem – folytatta a csábító.

– Ha mondom, *nem* akarok ágyban reggelizni, Mrs. Rackley!

Mrs. Rackley erre csak csücsörített, és kereste máris a dolog lehető legsötétebb magyarázatát. Fejcsóválva nézett körül a szobában, újra meg újra. Szeme végül megállt egy széken, melynek támláján ott hevert egy gondosan összehajtogatott fekete szoknya és egy fehér pamutblúz, az ülésén pedig a kombiné, egy pár harisnya és a harisnyatartó.

– Nocsak! – mondta Mrs. Rackley, és a hangja akár a londoni városi rendőrség biztosának is becsületére vált volna. Valamelyest könnyedebben hozzátette: – Csak nem jártunk kint éjszaka, miss?

Lesley már töltött magának a teából, s most épp ajkához emelte a csészét; hirtelen felnézett.

– Kint? – visszhangozta. – Éjszaka?

– Járt kint az éjszaka – kérdezte most már valamivel pontosabban Mrs. Rackley –, miután őlordsága hazahozta az autón Mr. Markham házától az este?

– Az ég szerelmére, nem!

– Amikor Mr. Markhamtől visszaérkezett – szögezte le Mrs. Rackley –, a sötétzöld ruha volt magán. Emlékszem én arra pontosan, mert még gondoltam is, hogy lám csak, milyen csinos benne. És most, tessék…?

A szék támlájára mutatott, ahol most egy fekete szoknya s fehér blúz volt látható. És szemrehányóra vált a hangja.

– Maga olyan finom, drága teremtés, miss. Akár az én kicsikémet látnám. Hát akkor nem szabad ilyen dolgokat csinálni velünk.

– *Milyen* dolgokat?

– Ezt az éjszakai elmászkálást – mondta Mrs. Rackley, nagy általánosságban, de rendíthetetlenül.

– De én nem voltam sehol! – tiltakozott Lesley. Könyöke úgy remegett, hogy csaknem föllökte vele a teáscsészét. Furcsa kifejezés villant át a szemén; azonnal el is tűnt, de az arca kipirult.

– Nem voltam sehol, hallja? Bárki ilyet állít, szemenszedett, gonosz hazugság!

Mrs. Rackley megrökönyödött. De csak azért nem válaszolt, mert valami még meglepőbb dolgot látott. S erre olyan kíváncsian kezdett kifelé bámulni az ablakon, hogy Lesley is kiugrott az ágyból, kis döndüléssel letette a tálcát, s rohant oda hozzá.

Odakint a kapunál, bizonyos távolságra tőlük, ott állt Horace Price őrnagy a verőfényes utcán, és Mr. William Earnshaw-val, a bankigazgatóval 'beszélgetett.

Price őrnagy szögletes, zömök alakja és a bankember vékony, szálegyenes figurája eleve furcsán hatott így együtt. Earnshaw levette a kalapját, és a nap fénye megcsillant gondosan kefélt s elválasztott sűrű fekete haján. A két férfi ahhoz túlságosan messze volt, hogy az ablakból hallani lehetett volna a szavaikat, látszott azonban, hogy nincsenek különösebb egyetértésben. Sőt mindketten izgatottnak látszottak; az őrnagy mintha a szokottnál is jobban kipirult volna. A két nő figyelmét mégsem elsősorban ez kötötte le azután.

A Fő utcán, déli irányból, ahol a Gallows Lane ágazott el derékszögben, a helyi rendőr közeledett kerékpáron.

Bert Miller úgy taposta a pedált, ahogy talán még soha életében. Az őrnagy is, Earnshaw is csak bámult. Ahogy hirtelen utánafordultak, s Price őrnagy rá is kiáltott, Miller közrendőr csaknem fölbukott a géppel, olyan hirtelen fékezett.

Akkor kisebbfajta pantomim következett; az ablakból még azt is látni lehetett, hogy a rendőr nagyon sebesen beszámol valamiről, s a két úr meglehetősen elképedve hallgatja. Egy alkalommal Price őrnagy meg is fordult, hogy Lesley háza felé pillantson. Látni lehetett szeplős arcát, kerek képét a puhakalap alatt, melyet az ügyvédi mesterség munkanapjain mindig feltett; és látszott, hogy valamiért a szó szoros értelmében tátva marad a szája.

A rögtönzött kis konferencia véget ért. Price őrnagy láthatóan gyors elhatározásra jutott, benyitott a kertkapun, és elindult a ház felé.

– És itt áll hálóingben! - még ez is! – Mrs. Rackley kifogásai nem akartak véget érni. – Még meglátja magát; gyorsan az ágyba, miss. Én meg… én megeresztem addig a fürdővizét.

– Ne törődjön most a fürdővizemmel – mondta Lesley; és Mrs. Rackley számíthatott erre a megjegyzésre. Lesley hangja mindazonáltal nem volt túlságosan magabiztos. – Menjen le, derítse ki, mi történt. Mondja meg Price őrnagynak, hogy fél percen belül én is lent vagyok.

Ami azt illeti, nem telt bele tíz perc sem, és Lesley már rohant lefelé a lépcsőn; kifogástalanul felöltözött, méghozzá nem az imént vitatott „előző esti holmikba". Sem az egyikbe, sem a másikba. Mrs. Rackleynek nyoma sem volt odalent, az őrnagy néhány határozott szóval leléptethette katonásan. Ott állt Price őrnagy a földszinti hallban, és ahogy Lesley feltűnt, kalapja karimáját kezdte gyűrögetni, majd megköszörülte a torkát.

– Kedves leányom – kezdte az őrnagy –, épp az imént beszéltem Bert Millerrel.

– Igen, tudom. És?

– Attól félek, kedves leányom, nagyon súlyos hírt kell közölnöm magával. Sir Harvey Gilman halott.

Nagy, hűvös hallban álltak; a mennyezetvilágítás ellenére is félhomályban. A háttérben ingaóra járt; ketyegett, mint egy metronóm.

– Én nem szándékosan tettem! – kiáltotta Lesley. – Nem akartam lelőni! Az tegnap baleset volt csupán! Esküszöm, az volt!

– Psz-sssz! *Kedves* leányom! Kérem!

– S-sajnálom! Bocsás-son meg…! De…

– És itt nem is arról a szerencsétlen puskalövésről van szó – folytatta Price őrnagy, és puhagallérjában fészkelődni kezdett a nyaka. – A jelek szerint szegény öregfiú megmérgezte magát az

éjszaka. De… nem mehetnénk be valahova, ahol beszélgethetnénk?

Lesley szótlanul egy ajtóra mutatott, mely a hosszú, hűvös nappaliba nyílt. Zöldre festett falak fogadták őket, rusztikus kockakő kandalló. Lesley szólni se bírt; Price őrnagy kormányozta oda egy székhez is. Aztán leült vele szemközt, kalapját gondosan letette a földre, ujjait szétterpesztette egyik vastag térdén, mielőtt előredőlt volna a maga enyhén bizalmaskodó, szívélyes módján.

Price őrnagy halkra fogta a hangját.

– Nos, semmi oka a rémületre – biztosította Lesleyt megnyugtatólag. – De mint jogi tanácsadója… és azt, ugye, remélhetem, hogy továbbra is jogi tanácsadójának tekint…

– Természetesen!

– Jól van, kislány! – Kinyújtott kézzel megpaskolta Lesley karját. – Szóval, mint jogi tanácsadója, kénytelen vagyok néhány apróbb dolgot – keze mozdulatával jelezte, hogy ezek a dolgok még *annál* is jelentéktelenebbek –, mondom, néhány egészen apró dolgot megbeszélni magával. A tisztázás kedvéért. Hm?

– Megmérgezte magát, azt mondja? – visszhangozta Lesley. Hevesen megrázta a fejét, mintha egy felhőt akarna szétkergetni, mely az agyára telepszik; szemét elborította a könny. – Ezt egyszerűen nem értem! Miért tett volna ilyet az a… szerencsétlen?

– Nos igen – ismerte el az őrnagy –, van itt egypár apró, de nagyon kényes kérdés. A holttestét például Dick Markham találta meg ma kora hajnalban.

Lesley csaknem felugrott.

– Dick?

– Igen. Miller azt mondja. Úgy látszik, Dicket felhívta valaki telefonon…

– Ki hívta fel?

– Nem tudja megmondani. Csak valami „suttogó hang”, ennyit tudunk. A hang azt közölte vele, már ha Miller jól mondja – Price

őrnagy itt összevonta a szemöldökét –, hogy jóvátehetetlen dolgok történnek, ha nem megy oda a Pope házhoz, de azonnal.

– Igen?

– Hát ment, azonnal – folytatta az őrnagy. – Alighogy a házat megpillantotta, odabent a nappaliban valaki villanyt gyújtott.

Price őrnagy rövid szünetet tartott, nyilvánvalóan azért, hogy felmérje a dolgot. Megint összevonta vöröses szemöldökét, orrán át, szuszogva lélegzett.

– Alig valamivel *ezután* a park kerítésfala mögül egy láthatatlan illető kidugott egy puskacsövet, és keresztüllőtt a nappali ablakán. Nem, várjon csak! Tévesen következtetett! Dick már rohant is az épülethez, és vele futott Cynthia Drew…

– Cynthia Drew? Hát ő meg mit keresett ott Dickkel?

Price őrnagy ezt mintha nem is hallotta volna.

– Cynthia a maga részéről egy kis hajnali sétát tett éppen, vagy ilyesmi. A lényeg az, hogy odarohantak a nyaralóhoz, és mit láttak? Az a golyó el sem találta Sir Harveyt. Az öregfiú ott ült egy karosszékben az íróasztalnál. A jelek szerint bezárkózott, aztán kéksavat fecskendezett magába egy injekciós tűvel.

– Átkozottul fura história – tette hozzá az őrnagy, és kétkedőn ingatta a fejét. – Átkozottul fura az egész ügy. Mert, látja, valaki pontosan ugyanakkor adta le rá azt a lövést – nohát, csaknem ugyanakkor –, amikor ő a ciánhidrogént a karjába fecskendezte.

Hosszú csend következett.

Lesley nem tett megjegyzést. Már-már mondott volna valamit, de aztán csak egy reménytelen mozdulat lett a dologból; ideges riadalom.

Ami Price őrnagyot illeti, láthatóan feszengett. Megköszörülte a torkát. A szoba közepén álló asztal hasas vázáját nézegette, benne a rózsákat. A szolidan, ízléssel berendezett szobában – nagy zongora, régi ezüstnemű – olyan volt az a rózsacsokor, mintha egy vörös léggömb készült volna szétrobbanni. Az őrnagy fölnézett, megint lenézett. Aztán végre belevágott.

– Hát akkor, kedvesem. Nem akarom, hogy félreértsen. De…

– De…?

– Nos – mondta az őrnagy –, tulajdonképpen így is, úgy is beszélni akartam magával a mai nap során. Maga megtisztelt a bizalmával, és rám bízta anyagi ügyeinek intézését, amióta ideköltözött. Lévén, hogy nem ért az ilyen dolgokhoz. Helyes; miért is lenne másképp. – Elismerőleg bólintott. – De most, hogy férjhez menni készül…

Lesley arcán még reménytelenebb zavar tükröződött.

– Mi a csudáról beszél?

– Nos hát – mondta Price őrnagy, aki régi vágású ember volt –, a férje majd elszámolást követel, ugye! És elvárja, hogy átadjam neki a dolgokat. Ami csak természetes! Az egyedüli természetes megoldás.

– Uram Isten, dehogy! – kiáltotta Lesley. – Dick üzleti ügyekben csaknem ugyanolyan élhetetlen, mint én. Neki mindezt az irodalmi ügynöke csinálja; például fogalma sincs soha, pontosan *mennyi* pénzt keres.

Az őrnagy fészkelődni kezdett.

– Ettől függetlenül – mondta aztán, még mindig kerülgetve a lényeget –, igen, mindenképpen szeretném, ha úgy nézné ezt a kérdést, ahogy egy kívülálló látja esetleg. Például… élnek rokonai?

Lesley kiegyenesedett ültében.

– Miért kérdi ezt? – szegezte az őrnagynak a kérdést, válasz helyett.

– Nohát, csak mert olyan keveset tudok magáról. És segíteni akarok, ahogy csak bírok…

– Kérem, Price őrnagy! Sokkal jobb lenne, ha nem kerülgetné a forró kását! Nem mondaná meg nyíltan: hová akar kilyukadni?

– Nos! – mondta az őrnagy, és a térdére ejtette két kezét. – Oda, hogy… mi lenne, ha elmondaná nekem pontosan, *mit* hallott a „jövendőmondótól” tegnap délután?

A szobában most olyan csönd lett, hogy behallatszott odakintről az ingaóra metronómszerű tiktakolása.

– Mert hogy van ez, ugye – sürgette az őrnagy, elhárítva máris az esetleges mellébeszélést. – Azt ne mondja nekem, hogy csak úgy a szokásos dolgokat, amit jövendőmondóktól szokás… Szó sincs róla. Ugyan már, kedvesem, én ott voltam, és *láttam*.

– Szeretném, ha úgy nézné ezt a kérdést, ahogy esetleg egy kívülálló látja. Például a feleségem. Vagy… vagy bárki más. A jövendőmondó mond valamit; ez magát rettenetesen fölizgatja. Dick Markham beront a sátorba, hogy kiderítse: mi volt az. Elsül egy puska – persze, baleset csupán! –, és az öregfiú golyótól találva összerogy. Szerencsére nem sérül meg súlyosan…

– Nem sérül meg súlyosan? – sikoltotta Lesley.

– Nos… ahogy mondom. – Az őrnagy zavartan nézett rá.

Lesley megint furcsán, lopva járatta körbe tekintetét a szobán. Mintha a gondolatait rendezte volna, de olyan villámsebesen, ahogy a szemfényvesztő keveri a kártyát. Ajkai félig szétnyíltak, és merev, csodálkozó kifejezés ült az arcára.

– Dick tudta ezt? – kiáltotta élesen. – Dick tudta ezt? És nem mondta meg nekem?

Az őrnagy megrázta a fejét.

– Ó, nem. A fiú nem tudta.

– Bizonyos ebben?

– Ha még emlékszik, ugye, Middlesworthszel mi ketten vittük haza Sir Harveyt. Az öregfiú megesketett minket: titokban tartjuk, hogy csak húst ért a golyó. Azt mondta, az igazságszolgáltatás érdekében szükséges a diszkréciónk. És hát ha egy belügyminisztériumi patológus mondja… az ördögbe is, kedves leányom, mi a csudát tehettem? Nem tudom, Dick Markhamnek mit mondtak aztán, de a fiú bizonyára nem értesült róla, hogy Sir Harvey lényegében jól van… jól *volt,* amikor én a Pope villából eltávoztam.

– De nézzük csak, mi történik. Az öregfiúnak van valami nagy titka, láthatóan magával kapcsolatban, kedvesem. Jó! Erre valaki puskát ragad… vagyis elragadja *ugyanazt* a bizonyos puskát, és rálő az ablakon keresztül. Sir Harvey pedig a jelek szerint ugyanabban a minutában halálos mérget fecskendez az ereibe. No de… no de… no de kérem!

Lesley megnedvesítette az ajkát.

– Azt mondta, Price őrnagy, hogy „a jelek szerint”. Van netán valami kétség?

– Ami engem illet, az ég világán semmi! – Az őrnagy mintha kuncogott volna, fölhúzta vöröses szemöldökét, és halványkék szeme még ártatlanabbnak látszott. – Mert nézzük csak: egy tökéletesen zárt szobába nem lehet csak úgy hipp-hopp bejutni, s aztán ugyanúgy kijutni, tessék? – Akkor egy kicsit halkabbra fogta a hangját. – De ha bármi mondanivalója van nekem, nem gondolja, hogy jobb lenne *most* elmondani?

Lesley ujjai úgy markolták a szék karfáit, mintha el akarna rugaszkodni róluk, csupán mert annyira komolyan akar mondani valamit. És azt mondta:

– De hát semmi, de semmi mondanivalóm nincs ez ügyben! Kérem, higgyen nekem!

– Arról se, amit a jövendőmondótól hallott? Hm?

– Price őrnagy, én azt az embert akkor láttam életemben először!

– És ez minden, amit mondani kíván nekem?

– Ez minden, amit *mondhatok!*

– Hát… – mormolta a látogató.

Mély lélegzetet vett és körbepillantott. Felemelte kalapját. Tűnődve állt fel; közben mondott valamit az időjárásról. Lesley kényelmetlen, feszült csendben követte a hallba.

– Az irodámban megtalál – mondta Price őrnagy –, ha valamiben szüksége lenne rám.

Ahogy az őrnagy távozott, Lesley egy darabig még ott állt a hall közepén. Karjait keresztbe fonta a mellén, és ujjaival erősen markolta két vállát. A tanácstalanság némajátéka volt ez, szinte már a kínszenvedésé.

– Nem! – mondta aztán fennhangon. – Nem, nem, nem!

A nagy óra ketyegése mintha lassan magához térítette volna. Odanézett, látta: mindjárt kilenc. A konyha felől finom illatok szálltak, sült szalonna-sonka máskor oly ínycsiklandó szaga. Mrs. Rackley – és megannyi kíváncsi kérdése! – szintén nem lehetett messze.

Lesley fölszaladt a lépcsőn. Ajtóstól rohant a saját hálószobájába, azonnal ráfordította a kulcsot; akkor megállt, forró arcát az ajtó hűs lapjának támasztotta, és… félig a szemébe, félig az agyába villant valami… megpördült.

Az a fekete-fehér rajz nem volt ott a faliszéf előtt a helyén. Hanem ott feküdt, hátlapjával fölfelé, a padlón.

A széf előtt most *másvalaki* volt: keze a kombináció fogantyúján, ott állt Cynthia Drew.

A két nő csak nézte egymást, némán, hosszú másodperceken át. A nyitott ablakokon át beözönlött a nyár: illatok és apró zajok, napfény és porszemek vibráltak közöttük a szobában. A masszívabb szőke, kék szemű és a törékenyebb barna, barna szemű nő már-már hisztériává fokozódó érzelmekkel nézte – és talán nem is látta! – a másikat.

Cynthia hangja törte meg a csöndet.

– Tudni akarom, mi van ebben a széfben – mondta. – És megtudom, mielőtt eltávozom innét, és ha kell, talán meg is ölöm magát!

TIZEDIK FEJEZET

Ugyanezen a reggelen – és körülbelül ugyanebben az időben! – kilenc óra tájt Dick Markham magányosan üldögélt a Sir Harvey Gilman által kibérelt nyaraló bejáratához vezető második kőlépcsőn.

„Nos – gondolta –, hát így vagyunk!”

Mert tudta, most jönnek még csak az igazi nehézségek. Nehézségek! Emlékezett a Lord Ashe-sel folytatott beszélgetésre. Aztán arra, ahogy a helyi rendőrség megérkezett: Bert Miller, aki hajnali háromig fent volt, mert Newton Farmnál egy részeg ember garázdálkodott; Bert Miller, aki jócskán bosszús volt, hogy máris megint kiráncigálják az ágyból; Bert Miller, aki se vége, se hossza kérdezgetett, és mindent olyan *lassú* írással jegyzett föl.

Emlékezett egy sietve bekapott reggelire; ez már a saját nyaralójának konyhaasztalánál történt, miközben szemközt ott ült Cynthia Drew, és faggatta és faggatta, hogy mit gondol, és mit gondol.

És ahogy – lassan! – múltak az órák, emlékezett rá, ahogy Bert Miller telefonon kapcsolatba lépett a hawkstone-i rendőrfőnökkel; s ahogy Bert elment kocsiért, amellyel elhozhatja Loitring Haltból a Scotland Yard emberét, aki odáig vonattal jön le Londonból.

A Scotland Yard embere Hadley főfelügyelő volt.

Már csak ez hiányzott Cynthia hiába erőlködött és erősködött, hiába faggatta Dicket, hiába emlékeztette az ígéretére; Dick nem lett volna képes Lesleyről beszélni – neki!

Hiszen ahogy kiderült, Lord Ashe sem állíthatott semmit határozottan. A derék lord valóban bombát robbantott, amikor feltette azt a kérdést: „És mit hallok? Lesley Grant többszörös gyilkos? Mi ez?” De hamar kiderült, hogy e tárgyban csak a helybeli hölgyek pletykaanyagára támaszkodhat így-úgy. „Az a baleset a puskával – nem volt az *nagyon* is különös?”

Pletykák, pletykák, pletykák! Szavak, melyeknek nem lehet utánajárni; melyeket nem lehet senkire rábizonyítani. Háló fonódott, egyre sűrűbb és sötétebb – és mintha Lesley ellen szövetkezett volna mindenki és minden, amióta az eljegyzésüknek híre ment. Másrészt Dick azt is érezte, hogy Lord Ashe kijelentése nem csupán *ennyire* utalt. Nem; megesküdött volna rá, hogy a lord határozottan mondani akart neki valamit, föl akart tárni valamit; célzott valamire.

De mire? Ő pedig most így ült, a nyaraló kőlépcsőjén, egymaga; mert még Cynthia is eltávozott, valami rejtélyeskedő magáncélzattal. Ott ült Dick Markham, és őrzött egy hullát, és várta, hogy Bert Miller visszatérjen.

Nem szólt Cynthiának egy szót sem Lesley Grantről. Az életéről. Bizonyos tényekről. És ha szólt volna? Az mit változtatna a helyzeten?

Semmit se változtatna.

Nem változtatna semmit, ha most azonnal szétkürtölné a helységben. Hiszen Hadley főfelügyelő csakhamar itt lesz, és a históriának amúgy is híre megy majd; a legkényelmetlenebb részletekkel egyetemben. Végre lesz mit csócsálniok a pletykás szájaknak; végre amúgy istenigazából jóllakhatnak. Addig meg…

– Hé, ott! Jó napot! – hallatszott egy hang az útról.

Most már nagyon meleg volt. Darázs döngött elő a gyümölcsös felől. Bill Earnshaw, a füvet harsogtatva lépteivel, elindult a kerten át a ház irányában.

– Elkésem a bankból – jegyezte meg Earnshaw. – Mégis, gondoltam, talán megéri, ha elnézek ide és… – Vállat vont, mintha ezzel térítené ki eredeti irányából a hangját is. És csak bámult a nyaralóra. – Csúnya dolog, hm?

Dick ezzel őszinte szívből egyetértett.

– És maga – kérdezte végül is, hol hallott róla?

Earnshaw továbbra is a házat nézte, és a vállán keresztül hátrafelé bökött a fejével.

– Ott álldogáltam épp Lesley háza előtt, pár szót váltottam azzal a... azzal a szamár Price őrnaggyal. – A homloka elsötétült; mert egy bankigazgatóhoz mégsem illett ez a nyelvhasználat. – És akkor jött Bert Miller kerékpáron, és beszámolt nekünk a dologról. Nézze csak!

Earnshaw habozott. Jól öltözködő, elegáns jelenség volt mindig; hajszál választotta el a jampecségtől. Jó értelemben sötét arca, mozgékony alakja fiatalabbnak mutatta a koránál. Negyvenöt körül járt. Keménygallért viselt, és ahogy ott állt, Eden-kalappal legyezgette magát. Fényes fekete haját pengeéles választék osztotta; arcbőre frissen borotváltan feszült.

Earnshaw afféle nagy társasági ember volt. Sokat nevetett, büszke volt a humorára. Jó üzletembernek bizonyult, és merész bridzsezőnek; ügyes squash-játékosnak. Népfelkelő tisztként is szolgált, s így minden oka megvolt, hogy jól bánjon pisztollyal-puskával, bár ezzel kapcsolatban is mindig inkább a tréfát kedvelte, álszerényen. Így is tudni lehetett róla, hogy *ért* a dologhoz.

– Csak úgy elgondolkoztam, Dick – mondta. – Ez a puska...

– Ördögbe a puskát! – tört ki Dick, méghozzá olyan felesleges indulattal, hogy Earnshaw meglepetten nézett rá. Az idegek... Úgy értem – javított Dick azonnal - nem puskával ölték meg a szerencsétlent. Vagyis hogy ő maga...

– Tudom, tudom. De nézze csak. – Earnshaw sötét szeme végigpásztázta a ház homlokzatát. Hangtalan füttyre csücsörítette száját. – Nem gondolt még arra... no, lehet, hogy *én* tévedek... tehát: hogy aki tüzelt azzal a puskával, bárki legyen is, a legfontosabb személy ebben a históriában?

Dick hunyorogva nézett rá.

– Nem, hát erre csakugyan nem gondoltam. Miért lenne?

– Nos, tételezzük föl, hogy van az ügyben valami furcsa, valami különös. Például gyanú támad, hogy Sir Harvey egyáltalán nem is követett el öngyilkosságot?

– Öngyilkosságot követett el! Tekintse a bizonyítékokat! Kételkedik bennük?

– Őszinte legyek, öregem? – Earnshaw elmosolyodott, miközben szórakozottan tovább legyezgette magát a kalapjával. – Annyi furcsa dolog történt már, hogy magam sem tudom, mit higgyek, miben kételkedjem! – (Six Ashes hangja volt ez, teljes egészében!) – Mellesleg – tette hozzá Earnshaw, és a földet vizsgálgatta –, még nem is gratuláltam Lesleyvel történt eljegyzéséhez. Sok szerencsét, hosszú életet!

– Köszönöm.

Valami motoszkálni kezdett Dick szíve táján, és fájt, mint a pokol. Fizikai fájdalmat érzett: alig bírta, hogy ne kiabáljon. Earnshaw némiképp meglepődve nézett rá.

– De… öööö… nézzük csak, amiről beszéltem!

– Igen?

Earnshaw a nappali ablaka felé biccentett. – Megengedné, hogy benézzek?

– Miért ne? Én aztán nem vagyok a rendőrség!

Earnshaw lábujjhegyen indult a ház felé, mintha a halottat tisztelné meg ezzel a járásmóddal. A jobb kéz felőli ablakhoz ment, és benézett. Kalapját használta szemellenzőnek, így tanulmányozta a látványt. Kis idő múlva visszafordult; száját kis undorral húzta el, de a tekintetén látszott, hogy valami végképp megerősítette gyanújában.

– Valaki, gyilkos szándékkal – kezdte aztán, és az út túl-felén húzódó határfalra mutatott –, elrejtőzik ott, a kőkerítés mögött, hogy leadjon egy orvlövést. És itt, a nappaliban, valaki villanyt gyújt. Rendben! Csakhogy: a lényeg akkor az, hogy *az az illető, a puskával, láthatta, ki van a szobában*.

Earnshaw itt szünetet tartott.

Dick Markham lassan talpra állt.

– Ez az illető – folytatta Earnshaw – tanú. Aki egyrészt azt is mondhatja: „Igen, Sir Harvey egyedül volt. Nem tudhattam, hogy

meg fogja mérgezni magát ciánhidrogénnel, így hát megpróbálkoztam egy puskagolyóval.” Másrészt viszont ez a tanú azt mondhatja: „Sir Harvey nem volt egyedül; volt vele még valaki.” S ha így, ha úgy, ez a tanúvallomás eldönti az ügyét. Egyetért velem?

Vannak e világon olyan *világos* dolgok, hogy az ember nem is fogja föl azon nyomban ésszel. Dick biccentett, és közben dühöngött, hogy ő erre magától miért nem jött rá.

Earnshaw azonban maga volt a megtestesült óvatosság. Ezúttal is!

– Figyelmeztetem, én egy szóval sem mondtam, hogy ez így *van*. – Furcsán nevetett: – És nem óhajtok amatőr módon beszállni a detektívszakmába. Köszönöm. Én csak annyit mondtam: mit tennék, *ha* én volnék az a detektív, aki Miller szerint Londonból idejön. Felszólítanám a tanút, lépjen elő…

– De a tanú nem lépne elő! Ha ezt tenné, máris vádat emelnének ellene gyilkossági kísérletért.

– Nem ígérhetnének neki a rendőrség részéről bántatlanságot?

– Úgy érti ezt, hogy mintegy „ellenszolgáltatás” fejében elállnának a feljelentéstől?

Earnshaw föltette az Eden-kalapját: ha nem is hetykén, de gavalléros eleganciával. Összeverte a tenyerét, mintha leporolná magát.

– Nem ismerem ezeket a jogi fogalmakat – jelentette ki, és sovány arcán, az állkapcsa körül, megfeszültek az izmok. – Ezzel kapcsolatban – tette hozzá némi habozás után – Price őrnagyot kell megkérdeznie. Nem ez a szakmám. – Aztán nagyon határozottan Dickre nézett, és a szeme komolyan feketéllett. – Érdekelne viszont a puska… már úgy értem, ha ez az a puska, amelyre mindenki gondol. Most hol van?

– A nappaliban. Miller már megnézte.

– Megnézhetném én is?

– Hogyne. Van valami oka, amiért…?

– Először is – felelte Earnshaw –, ez az én puskám. Emlékszik, Price körbejárt mindenkit, és így kölcsönözte össze azt a… céllövöldéjét.

– Igen.

– Másodszor, a lakóhelyünk közösségében elfoglalt társadalmi helyzetemnél fogva bizonyos… – Earnshaw most azt a *bizonyos,* a jelen esetben mégsem túlságosan meggyőző diplomatikus nevetést hallatta. Majd ugyanilyen barátian hozzátette: – Na, hagyjuk. Inkább menjünk be.

Ennek a nevetésnek, melyet Six Ashes lakói oly gyakran hallhattak a Városi és Körzeti Bank igazgatójának irodájában, még kevésbé meggyőző lett azután a visszhangja, hogy a nappaliba beléptek.

Az íróasztal fölött lógó lámpát rég lekattintották, így a halott a természetes világítás fényei-árnyai közt ült mereven. Earnshaw mindent megtett, hogy illendő közönyét megőrizze, mégis, ahogy az asztalt óvatosan megkerülve azt a gunyoros, félig nyitott szemet látta, tagadhatatlan érzelmek kerítették hatalmukba. Kitetszett ez abból is, hogy nagyon gyorsan visszafordult, mint aki ennyit is megbánt már; Dick ekkor adta oda neki a puskát.

– Ne féljen, csak fogja meg bátran, Bill. Én már minden lehető ujjlenyomatot összemaszatoltam rajta. A magáé a puska?

– Persze, az enyém – felelte Earnshaw. – No, ide figyeljen!

– Egy pillanat – vágott közbe Dick, óvatosan. – Ha azt akarja kérdezni tőlem, hogy vajon ki lophatta el a puskát tegnap délután, hát én már Lord Ashe-nek is megmondtam, hogy nem tudom!

– De…

– Biztosan csak azt állíthatom – jelentette ki Dick meggyőződéssel –, hogy sem Price őrnagy, sem Middlesworth nem vitte el, emlékszem ugyanis, hogy figyeltem őket, amikor Sir Harveyt elszállították. Lesley nem lehetett, és én sem lehettem; együtt voltunk ugyanis. Más pedig nem tartózkodott a helyszínen,

egészen addig, amíg maga oda nem érkezett, mondván, hogy majd vigyáz a puskákra.

Bár Earnshaw tovább mosolygott, a szeme és a szája körül bizonyos kifejezés nem tanúskodott különösebb boldogságról.

– Ha valaki elvitte onnét azt a puskát, maga Price volt az.

– Az ördögbe, Bill, de hát nem ő volt! Mégse lehet csak úgy zsebre vágni egy puskát! Vagy bedugni a kabátja alá!

– Épp erről van szó, öregem. Senki a céllövölde közelébe se jött, amíg én vigyáztam a fegyverekre. *Én* nem vittem el, bár Price úgy tesz, mint aki ezt hiszi. Ellopjam a saját puskámat? Képtelen ötlet. Már megbocsásson! Remélem, maga nem akarja azt állítani, hogy boszorkánysággal tüntették el onnan?

Dick már-már azt felelte erre, hogy nem lepné meg ez sem. De elege volt már puskákból, halálosan elege mindenből, ahogy ott kellett várnia David Hadley főfelügyelő érkezését, így csak mormogott valamit engedékenyen, aztán visszaállította a puskát a helyére, a kandalló melletti falhoz.

Earnshaw nevetett, hadd lássa a világ, hogy ő ugyan nem neheztel.

– Remélem, nem gondolja, hogy bolhából csinálok elefántot – szögezte le. – De, ha megbocsátja megjegyzésemet, nekem óvnom kell bizonyos *tekintélyt*. És ennek a dolognak még ilyen szempontból is komoly hátulütői lesznek.

– Hátulütői?

Earnshaw most látszott a legnyugodtabbnak.

– Ez az ember úgy lett öngyilkos, mint maga vagy én, Dick. És ezt maga éppúgy sejtheti, ahogy én.

– Van valami elképzelése, hogy mégis hogyan ölhette volna meg bárki?

– Nincs. De hát ez olyan így, mint amikor egy detektív-história megelevenedik. Holttest a belülről kulcsra zárt és bereteszelt szobában. Mellette egyik oldalt – Earnshaw odabiccentett – egy injekciós tű. Másik oldalt – Earnshaw megint biccentett – egy

doboz rajszeg. – Arca töprengőre vált. – Persze, ami a rajszszegeket illeti, nincs semmi külön rejtély az ügyben. Úgy értem, abban, hogy itt vannak. Bizonyára akad még pár dobozzal a házban. Maga nem volt még itt akkoriban, ugye? Amikor Pope ezredes használta a házat?

– Nem.

– Pope ezredes – mondta Earnshaw – darazsak ellen védekezett a rajszszegekkel.

Dick azt hitte, nem jól hall.

– Rajszszegekkel a darazsak ellen?

– Darazsas hely – magyarázta Earnshaw, és a gyümölcsös felé biccentett. – Pope ezredes azt mondta, nyáridőben nem tarthatja nyitva az ablakait anélkül, hogy a darazsak halálra ne szekíroznák.

– Igen. És?

– Említette erre valaki, hogy van az amerikaiaknak egy ügyes kis micsodájuk, az úgynevezett „csúszkaháló". Nálunk Angliában még nem honosodott meg; elég hiba. A lényeg: drótháló, föl-le csúsztatható fakereten. Ezt kell az ablakra szerelni, és máris kirekesztettük a bogarakat. Pope ezredes nem tudott szerezni csúszkahálót, támadt viszont egy ötlete. Szitaszerű anyagot, gézt meg ilyesmit rajszszögezett az ablakára. Körbe a keretekre, sok-sok rajszszeggel. Ezt a szertartást minden este elvégezte.

Earnshaw az íróasztalra mutatott.

– Minden bizonnyal akad még jó néhány doboz rajszszeg a fiókban – folytatta. – De hogy mit jelentsenek egy halott ember kezénél…

Dick erre majdnem azt felelte, hogy a rajszszegek hegye az emberi bőrbe nyomva nagyjából hasonló pontot hagy, mint egy otrombán beadott injekció. De hát ez csak a képzelet csapongása volt így, mi értelme lehetett? A halott pórusaiból még mindig áradt a keserűmandula-szag, és ha lehet, fojtogatóbbá tette a szoba fullasztó melegét. Ezt Earnshaw is kezdte kellemetlennek találni.

– No, menjünk innen – mondta kurtán.

Kint voltak újra a kertben; ott Earnshaw megkérdezte:

– Látta Lesleyt ma reggel?

– Még nem. („Hát itt tartunk megint” – gondolta Dick kétségbeesetten. – Úristenét és minden angyalát, itt tartunk megint!”) Miért kérdi, Bill?

– Ó, igazán csak úgy. Nohát – nevetett Earnshaw Lesley igazán boldog lesz, ha meghallja, hogy nem ő… – A bankár ezúttal a nappali felé biccentett. – Mellesleg, Dick, nehogy azt higgye, hogy én adok az ilyen-olyan pletykákra. Ettől ne tartson!

– Nem, persze, nem is!

– Viszont hogy is mondjam, néha mégis mintha valami titokzatosság lenne Lesley körül.

– Miféle titokzatosság?

– Emlékszem – mondta Earnshaw, fontolgatva a szót –, amikor először találkoztam és beszéltem vele. Lesley az ügyfelünk, azt tudja?

– Mint csaknem mindnyájan, ugye. De mi titokzatos volna ebben?

Earnshaw mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

– Amit most elmondok magának, persze, nem titok. Lesley úgy két hete élt már akkor Six Ashesben, a Farnham házban. Akkor eljött az irodámba, és azt tudakolta, áttehetné-e a számláját Londonból, a Basinghall Street-i fiókunkból az itteni fiókba. Azt feleltem, hogyne, nagyon megtisztel bennünket. – Earnshaw önelégülten nézett a világba. – Akkor Lesley hozzátette: „Vannak széfjeik is itt? Letéti kazettáik?”

Earnshaw megint nevetett. Dick Markham egy doboz cigarettát vett elő a zsebéből; Earnshaw-nak is odakínálta, de a bankár megrázta a fejét.

– Azt feleltem, nincsenek; már ha arra a fajtára gondol, amilyennel a nagyobb londoni fiókok föl vannak szerelve. De, mondtam, az ügyfeleink értéktárgyait mindig készséggel megőrizzük, lepecsételt dobozban, a páncéltermünkben. Akkor

furcsa pillantást vetett rám, és kijelentette, hogy neki nincsenek értéktárgyai; van azonban egy-két ez-meg-az, amit szeretne biztonságban tudni.

– No és aztán?

– Aztán megkérdezte: „És maga, például, tudja majd, mit teszek be abba a dobozba?” Azt feleltem, ellenkezőleg, azt mi *sosem* tudjuk. Az elismervényünkön is mindig az áll: „Ismeretlen tartalommal.” De akkor, öregem, alighanem diplomáciai baklövést követtem el. Azt mondtam ugyanis – no persze, tréfának szántam! –: „Természetesen ha valami gyanút fogok, kötelességem, hogy a végére járjak.” Lesley attól fogva sosem említette a témát.

„Ismeretlen tartalommal.”

Dick rágyújtott, figyelte, ahogy száll föl a füst. Látta maga előtt a kis Fő utcai irodát: Earnshaw ott ül az asztal mögött, két keze ujjhegyeit összeérinti, így tartja, „kosárként”, és keskeny fejét előrehajtja. És ott az a gyötrő örök rejtély, hogy valamit, ami nem értéktárgy, rejtve kell tartani – de miért? – a világ elől; Lesley rejtélye, ő maga mint ez a rejtély; és ezt most már talán nem is lehetett kibírni…

– Nocsak! – mormolta Earnshaw.

Automobil zaja hallatszott, ahogy kelet felé halad az úton… s aztán maga a gépjármű is fölbukkant: dr. Middlesworth poros Hillmanje. A kocsi a nyaralóval egy magasságban megállt. Middlesworth, pipával a szájában, kikászálódott a kormány mögül, aztán kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját.

– Jóságos ég! – kiáltott fel Earnshaw. – Csak nem…?

A kocsi hátsó feléből ugyanis, akár egy igen-igen nagy szellem egy túl szűk palackból, lassan előbújt egy roppant magas és még annál is testesebb alak. Mély szemberáncos köpenyt viselt, széles karimájú papi kalapot. A kalapot bonyodalmas mozdulattal húzta a fejébe, hasonlóképpen rögzítette a szemüvegét is egy széles, fekete szalaggal, majd nagy nyögések közepette átpréselte magát a

szűk kocsiajtón, s már ott egyensúlyozott, előrehajolva, keresztfogantyús botjára támaszkodva az úton.

Ott aztán, mintha valami bonyolult óriástákolmányt fújna a szél, verdesni kezdett szalag, köpeny; s az alak állt, és nézte a nyaralót. Haramiabajuszú, soktokás arca enyhén kivörösödött a kiállt megpróbáltatásoktól. Harci kiáltása azonban a régi volt, és megannyi tokája belerázkódott: a nagydarab úriember ugyanis megköszörülte a torkát.

– Igen – mondta Dick, aki sokszor látta már ezt a gargantuai alakot a képes újságokban. – Ez Gideon Fell.

És most értette meg, amit hajnalban az Ashe kastélynál hallott. Hastings!

Middlesworth már előző este megemlítette – egyik alkalommal, amikor olyan jellegzetes kis közbeszólással törte meg azt a töprengő, middlesworthös hallgatását –, hogy dr. Fell a közeli Hastingsben tölti a nyarat. És Middlesworth hajnalok hajnalán elment dr. Fellért. Miért vajon?

Mindegy! Hiszen dr. Fell pontosan ugyanannyit tudott erről a históriáról, mint Hadley főfelügyelő. Lesley története menthetetlenül kipattan; méghozzá itt, Bill Earnshaw füle hallatára. Még kellemetlenebbül érezte magát, ahogy látta:

Middlesworth pár szót vált dr. Fell-lel, s ezek után a gragantuai doktor imbolyogva elindul a nyaraló felé.

Dr. Fell olyan volt most, mint akiben elfojtott, vad indulatok tombolnak. Keresztfogantyús botjával a füvet csapkodta. Roppant köpenye duzzadozott; így jött dr. Fell a kerten át, mint egy mindenkinél fejjel magasabb, eleven emberi gálya. Így állt meg Dick Markham előtt, hatalmasan zihálva, és csak nézte, nézte, rendkívüli érdeklődéssel.

Aztán megint köszörült egyet a torkán.

– Uram – kezdte dr. Fell, régimódias tiszteletadással megemelve széles karimájú papi kalapját –, ugyebár Mr. Richard Markhamhez van szerencsém?

– Igen.

– Uram – mondta dr. Fell –, jövünk, hogy jó hírt hozzunk önnek.

És ekkor olyan csend állt be, hogy – miközben a jövevény továbbra is együttérző érdeklődéssel szemlélte Dicket – odahallatszott valami távoli kutyaugatás.

– Jó hírt? – visszhangozta Dick.

– Annak ellenére – folytatta dr. Fell, visszahelyezte fejére a kalapját, és pillantásával Middlesworth kereste –, annak ellenére, hogy jöttünkben bizonyos őrnaggyal… hogy is hívják csak…?

– Price őrnagy – segített Middlesworth.

– Úgy van, bizonyos Price őrnaggyal találkoztunk, aki beszámolt nekünk a mai reggel eseményeiről, s így valamelyest halványította diadalunkat, mégis azt hiszem, hogy jó hírnek találja majd, amit hozunk.

Dick dr. Fellről Middlesworthre nézett. A ráncos homlokú, ritkuló hajú orvos ezúttal sem volt különösebben közlékeny; de a szeméből, sőt furcsa módon még a szája körüli mély árkokból is rejtélyes biztatás sugárzott.

– Akárhogy is, a dolgot azonnal tisztázhatjuk – mondta Middlesworth. Kivette a szájából és a cipője sarkán kikocogtatta a pipáját. Aztán a nappali ablakához ment, s annak az üvegét koccantotta meg. – Dr. Fell – mondta –, *ki ez a halott?*

Újabb torokhangok kíséretében dr. Fell imbolyogva megindult, s olyan közel ment a nappali ablakához, ahogy csak kabátjának hegyvonulatszerű redői engedték. Eligazgatta a szemüvegét, előredőlt, mint aki minden erejével összpontosít. De alig egy-két másodperc múlva máris visszafordult.

– Uram – felelte az orvos kérdésére dr. Fell, és hangjában ugyanaz a fojtott düh érződött –, halvány sejtelmem sincs, ki lehet. De nem Sir Harvey Gilman.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Ha a sokkhatások túlzott bőségben követik egymást, megbénítják az érzelmeket, bódulatot idéznek elő, s ez az érzéketlenség könnyen keltheti a nyugalom látszatát.

– Hát ez meg miféle tréfa? – kérdezte ugyanis Dick Markham.

Aztán látnia kellett, hogy három arc mered rá: Earnshaw nyitva felejtett szájjal, Middlesworth kesernyésen és szárazon, dr. Fell pedig olyan hamisítatlanul diadalmas, arkangyali indulattal, hogy felcsücsörödő felső ajka csaknem a haramiabajuszát érte.

– Semmi tréfa – felelte Middlesworth.

Akkor Dick már ordított: – *Nem Sir Harvey Gilman?*

– Hanem egy szélhámos – szögezte le Middlesworth egyszerűen. – Tegnap este, amikor én már gyanítottam a dolgot, nem szólhattam magának, mert nem akartam esetleg hamis reményeket táplálni. De… – Middlesworth mintha felriadt volna. – Bocsásson meg, Bill – fordult Earnshaw-hoz –, de nem várják magát a bankban?

Célzás ennél nyíltabb nem is lehetett volna a világon, és mégis, Middlesworth szelíd hangja szinte kedveskedéssé tette a dolgot. Earnshaw is szépen igazolta viszont, hogy jól nevelt ember, vagy talán jó természet, esetleg mindkettő, mert egyebet sem válaszolt, csak bólintott.

– Hogyne – tette hozzá aztán. – Máris elkéstem. Ki kell mentenem magam, attól félek. Hát akkor, uraim… a viszontlátásra.

Azzal megfordult, és elindult az út felé; úgy ment, mint akit holdkóros erő kormányoz, holott közben a kíváncsiság fúrhatta az oldalát mindkét felől. Middlesworth várt, míg az az egyenes hát, az Eden-kalap, a jól szabott sötétkék öltöny bizonyos távolságba nem került a háztól.

– Kérem, mondja el Dicknek, dr. Fell – indítványozta akkor.

Dr. Fell egy vitorlás bárka könnyedségével fordult Dick Markham felé.

– Uram – kezdte, és újra megigazította a szemüvegét –, ön, meg nem mondhatom, miért, olyan kegyetlen és durva ugratás áldozata lett, hogy arra az én gyakorlatomban eddig példa nem is akad. Szeretném sietve biztosítani, hogy Miss… Miss…?

– Lesley Grant – segítette ki Middlesworth.

– Ohó! Igen! – Dr. Fell arca szenvedélyesen tüzelt, orcái puffadoztak. – Miss Grant nem méregkeverő. Sőt legjobb tudomásom szerint egyáltalán nem is bűnöző. Azonnal részletezem.

És elkezdte ujjain a „tételek” fölsorjáztatását.

– Tehát: nem ment férjhez bizonyos Burton Foster nevű amerikai ügyvédhez, nem gyilkolta meg, egyáltalán, semmi köze sem volt hozzá, annál is inkább, mert ilyen egyén soha nem létezett…

– *Micsoda?*

Dr. Fell csendet intett.

– Továbbá: nem mérgezte meg az idősecske Mr. Daviest egy liverpooli zárt szobában, se másutt, mert Mr. Davies sem létezett. Lesley Grant sosem hívta meg eljegyzést ünneplendő vacsorára a párizsi házába Mr. Martin Belfordot, nem küldte haza meghalni, mert ez az úriember is csak a képzelet szülötte. Röviden, uram: ez a Miss Grant ellen koholt história… de ezzel már meg is mondtam, az elejétől a végéig színhazugság.

Ha a fizikai fájdalmat is érzékelhetjük szórakozottan – a *magunk* fizikai fájdalmát! –, ez történt most Dick Markhammel, aki csak úgy körülbelül érezte, hogy jobb keze két ujja közt valami baj van. Akkor döbbent rá, hogy a cigarettája süti a bőrét. Döbbenten nézett a cigarettára, majd elhajította.

– Csak nyugalom, most aztán…! – hangzott Middlesworth hangja valamiféle ködből.

És az az otthonos, szívderítő vigyorgás az orvos arcán: ez megtört mindenféle varázst.

– Hát akkor – kérdezte Dick –, az Isten szerelméért, ki ez az ember? Úgy értem, ki volt ez az ember?

Szavak ki nem fejezhették, mi játszódott le benne. Így aztán Dick Markham a pantomim gyermekien ősi eszközéhez folyamodott. Rámutatott a nappali ablakára, a bűnjelekre, a szörnyűségesen bámuló halottra.

– Hogy ki lehet – mondta dr. Fell –, erre csak megismételhetem az iménti válaszomat: Nem tudom. *Én* sose láttam, bár úgy látszik, ő ismert engem. Legalábbis ezt állította. Gyanítom viszont, hogy akárki volt, zseniális elme lehetett.

– De miért – kiáltotta Dick –, miért mondta azt a töménytelen hazugságot? *Miért?* Milyen céllal?

Dr. Fell a homlokát ráncolta.

– El nem hihetem, hogy az egész csak nagy műgonddal kitervelt tréfa lett volna, ezt tudnia kell.

– Nem is volt tréfa – csatlakozott hozzá Middlesworth szárazon. – Látta volna csak az arcát tegnap este.

Dr. Fell újra Dickhez fordult; töménytelen jóakarat volt abban az összekacsintó tekintetében, és némi mentegetőzés.

– Látja, fiam, ez a mese, amit tegnap este föltálalt magának, igazi kis műalkotás volt. Méghozzá csak és kizárólag *magához* szóló színjáték; és kikezdte a maga lelki vértezetének minden láncszemét, megbénította megannyi fegyverét, amellyel védekezhetett volna.

(Igaz! Igaz! Igaz!)

– Minden szónak célja volt; az, hogy a maga *megfelelő* válaszát kiváltsa. Az ifjú hölgyről olyan pszichológiai jellemrajzot kapott, amelyben hihetett, és a hitelességet fokozta a maró irónia, így formálódott ki egy helyzet, melyet maga is kénytelen volt – épp a képzelőereje folytán! – elhinni. Gyönyörű esete annak, amikor a

drámaíró – höhömm – a saját csapdájába esik. Nagyon meglep azonban…

Dr. Fell öblös hangja elhallgatott, s ő maga erősen összevonta a szemöldökét. Dick, akinek most újra az eszébe jutottak némely apró jelek, Middlesworthre nézett.

– Szeretném megszorítani a kezét, doktor – mondta.

– Ó, nem történt semmi – mondta Middlesworth meglepetten.

– Maga kezdettől fogva sejtette, hogy az emberünk… hamis pénz?

– Nos há…át… – felelte Middlesworth – nem egészen így.

– De ahogy maga tegnap este viselkedett…?

– Hát, mondom, az túlzás lenne, ha olyasmit állítanék, hogy tudtam: szélhámossal van dolgunk. De valahogy nem tetszett az egész. Amikor Price őrnagy bemutatta nekem, és közölte, mit kér Sir Harvey, hogy tudniillik tartsuk titokban a kilétét, ugye, egy darabig…

– Fogadjunk, maga is azonnal megígérte – jegyezte meg komoran dr. Fell. – Mennykövet rá! Majd még hogy „Sir Harvey” épp magát ne tudta volna rábírni!

– Érdekelt a dolog – mondta Middlesworth. – Egyik híres esetéről faggattam. Elmondta, minden rendben volt. Tett azonban valami fellengzős utalást a szív *két* üregére. Ekkor egy kicsit hátravágtam a fülem. Hiszen nincs az a bukott orvostanhallgató, aki ne tudná, hogy a szívnek *négy* ürege van. No, és aztán azok a tegnap esti történetek.

Dick egy kissé kesernyés szájízzel kérdezte:

– És *engem,* ezek szerint, holmi képtelen bűnügyi zagyvasággal etetett meg „Sir Harvey”?

Middlesworth tiltakozott.

– Szó sincs képtelen zagyvaságról. Csak olyan valószínűtlen apróságok voltak ott, mint például, hogy egy patológust rendőrorvosi minőségben hívnak ki egy londoni körzetbe. Vagy nézzük a liverpooli históriát, hogy a halottszemle a St. George’s

Hallban lett volna, amikor a bűnténYre egy Prince's Park-szerű külvárosban került sor. Én csak egy körorvos vagyok – szögezte le mentegetőzve Middlesworth –, de azért…

A szájába vette üres pipáját, és szívogatni kezdte.

– A lényeg az – tette hozzá Middlesworth, és fölhúzta két vállát –, hogy arra gondoltam: dr. Fell-lel kapcsolatba lépni sosem árthat. – Szelíd szeme Dickre hunyorított. – Jobban érzi magát, öregfiú?

Jobban?

Hogyan lehet azt megmagyarázni, hogy a rémálom még most sem oszlott el teljesen? És hogy az állítólagos Sir Harvey Gilman hipnotikus szemei – ahogy Dick most már látta: túlságosan is hipnotikus szemek! – továbbra is a gondolatai közé fúródtak? A földeken át a falu toronyórájának kongatása szállt: tízet ütött az óra, és ez fölidézett valamit.

– Épp tizenkét órája – felelte Dick –, hogy ennek a rémálomnak a kellős közepébe pottyantam. És mintha tizenkét napja kezdődött volna mégis, vagy tizenkét éve. Hozzá kell szoknom a gondolathoz, hogy Lesley nem többszörös gyilkos, és hogy ezek a „megmérgezett" férfiak nem is léteztek. Hogy nem volt kéksavas mérgezés! Hogy nem volt zártszoba-rejtély!

Dr. Fell köhögött.

– Bocsánatát kell kérnem – jegyezte meg, csiszoltan udvarias hangon. – De hát igenis volt kéksavas mérgezés. És van zártszoba-rejtély. Szíveskedjék benézni ebbe a szobába, hogy a saját szemével győződjék meg róla.

A templom órája elütötte a tízet.

A három férfi a nyaraló kertjében dúlt tekintettel meredt egymásra.

– Dr. Fell – mondta Dick mit jelentsen ez az egész rondaság?

Dr. Fell hatalmasat szusszantott. Tett néhány imbolygó lépést, föl-le, és botjával csapdosta a gazt. Gondolatban mintha szellemparlamenthez szónokolt volna; látni lehetett ezt a

mozdulatain, még ha szavak nem hallatszottak is. Amikor aztán újra a két jelenlevőhöz intézte szavait, hátravetette a fejét, **s** így egyensúlyozta a szemüveget az orrán.

– Ó, kedves uram – felelte, keresztfogantyús botját meglengetve a magasban –, az ügy főbb körvonalai máris kirajzolódnak előttünk. A szélhámos története hazugság volt. De valaki gondoskodott róla, hogy *valósággá* váljon.

– S ez azt jelenti?

Dr. Fell újra fel s alá imbolygott egy darabig.

– Helyzetünk nem túlságosan szilárd – folytatta – amíg nem tudjuk, ki a szélhámos, és mi volt a célja, és miért agyalta ki ezt a megejtő mesét, pusztán azzal a szándékkal, hogy… tudják, mit mondok én? Pusztán azzal a szándékkal, hogy, ha jól értettem a dolgot, ő maga ott lehessen a házban, míg Mr. Markham Miss Granttel vacsorázik! Jól mondom?

Dick és Middlesworth egyszerre bólintott.

Dr. Fell az orvosra hunyorított.

– Ön, doktor úr – mondta –, amikor az a bizonyos Price őrnagy a ma reggel történtekről beszámolt, tett egy megállapítást, mely valósággal telibe találja az ügyet. Igen, úgy látom. Ohó! Ez az! Akárhonnan keressük is a helyzet magyarázatát, a középpontban mindig Miss Lesley Grant áll.

Dick azt kérdezte élesen:

– Miből következtet erre?

Dr. Fell szemében fény csillant, és besugározta pirosas arcát, akár egy hatalmas kemence tüze, majd kuncogva végigbukdácsolt kabátja hegygerincnyi redőin. Aztán az egész jelenségen valami természetfölötti ünnepélyesség áradt el.

– A bonyodalmak középpontja – ismételte a lényeget – mindig és újra Miss Lesley Grant. Mármost nézzünk egy nagyon fontos kérdést. A zárt szobákkal és az injekciós tűkkel kapcsolatban… a szélhámos elmesélte ezt a kis történetsorozatot kettejükön kívül másnak is?

– Nem tudom – felelte Dick.

– Magam sem – ismerte be dr. Middlesworth.

– És amíg a históriáját mesélte önöknek, kihallgathatta valaki?

Dick élénken maga előtt látta most azt a késő esti jelenetet: a durva virágmintás függönyöket, melyek nincsenek egészen összehúzva az ablakokon, és az egyik ablak tárva-nyitva. És Middlesworth hirtelen feláll… miközben az úgynevezett Sir Harvey mondja a magáét… feláll, és kidugja a fejét azon az ablakon. Dick felidézte a dolgot dr. Middlesworthnek, és azt kérdezte:

– *Volt* valaki odakint?

– Igen.

– Látta, kicsoda?

– Nem. Abban a sötétben…?

– Két lehetőség kínálkozik – horkantott dr. Fell. – Mondhatják azt is, hogy a szélhámos azért játszotta végig Sir Harvey Gilman szerepét, az egész maskarádét, azért eszelte ki groteszk meséit, azért tett meg minden szükséges előkészületet, hogy: bezárkózhassék ebbe a szobába itt, és magába fecskendezhessen egy szép adag mérget.

– Elképzelhető, uraim. Elképzelhető. De csak akkor, ha gyakorló őrültnek tekintjük a szélhámosunkat, ami viszont felettébb valószínűtlen, amiért is az egész elmélet rendkívül roskatag. Hű-hó, nem, nem! A másik megoldás…

– Gyilkosság?

– Úgy van. És látják, hová jutunk így?

Dr. Fell folytatta imbolygó ingázását; ide-oda lépkedett, szónokolt a láthatatlan parlamentnek, s végül újra megállt.

– A dolog lényege mindössze ennyi. Múlt éjszaka itt egy bűntény reprodukálására került sor; aprólékosan, mozzanatról mozzanatra, mint ha egy becses rajzról készül másolat.

A vicc az, hogy az eredeti bűneset nem is létezett! Képzelet szüleménye volt, az önmagát Sir Harvey Gilmannek nevező szélhámos fantáziájának terméke csupán. De reprodukálták. Miért? Azért, mert a gyilkos, természetesen, azt hitte, hogy valóban megtörtént bűnesetet utánoz.

– Six Ashes lakói azt hitték – és még most is úgy hiszik –, hogy ez az illető Sir Harvey Gilman, a belügyminisztérium patológusa. Amit Sir Harvey mond, az szentírás. Ha Sir Harvey megtörtént esetnek nevez valamit, akkor az megtörtént eset. Ugyan miért kételkednének benne ezek a jóemberek?

– Vagy az történt, hogy a szélhámos ezt a ciánhistóriát még valaki másnak is elmondta, vagy tegnap este valaki kihallgatta őt a kertből. Ez a hallgatózó pedig azt hiszi, rendíthetetlenül azt hiszi, hogy Lesley Grant három férfi gyilkosa. Ez a valaki határtalanul boldog, hogy hirtelen lehetősége nyílik ennek a „lehetetlen" bűnnek az elkövetésére. S ezért el is követi, abban a szent meggyőződésben, hogy úgyis Lesley Grantet fogják gyanúsítani.

Dr. Fell szünetet tartott, orkánszerű lélegzetet vett. Majd valamivel kevésbé ékesszólóan hozzátette:

– Ez lesz a jó ló, uraim. A gatyájukat rátehetik.

– Azt mondja – szólt közbe Dick számonkérően –, hogy valaki annyira gyűlöli Lesleyt, hogy képes gyilkosságot is elkövetni, ha így…

Dr. Fell aggódó arccal válaszolt. – Kedves uram – mondta, némi tiltakozással a hangjában –, motívumról egyelőre nem beszélhetünk. Nem tudjuk, ki a halott. Mielőtt azt mondaná, hogy ennek meg ennek *volt* indítóoka, előbb azt kell tudnia, kinek a meggyilkolását is próbálja felderíteni.

– Vagyis…?

– Bizonyosan csak egyet tudunk: Lesley Grant igen alkalmasnak látszott, hogy rá terelődjék a teljes gyanú. A gyilkos nem kételkedett, s talán még e percben sem kételkedik benne, hogy Lesley Grantre ráhúzzák a vizes lepedőt, hiszen

méregkeverőnő! – Szeme Dickre hunyorgott. – Gondolom, ön is ezt hitte róla még néhány perce, nemde?

– Igen. Attól félek, igen.

– Ugyan, ugyan! – vágta rá harsogva dr. Fell, és újra végighullámzott rajta az a jellegzetes kuncogás. – Nem kell olyan bűnbánóan nézni a világba, és mi oka lenne szidni magát, kedves uram!

– Sajnos, azt hiszem, van okom.

– Amikor ön, mint Middlesworthtől hallom, kész volt rá, hogy védelmezze ezt a hölgyet, bármit tett, mindenáron? Uram, felfogása rendkívül elítélendőnek minősült volna. Ezt nem hagyhatom szó nélkül. Jó állampolgár ilyet nem csinál. De igenis csinál a hű szerelmes, azt a kutyafáját! – Dr. Fell a botja vasgyűrűjével a földre sújtott. – Persze, tekintve a jelenlegi bonyodalmakat…

– Igen?

– Ne feledje, uram, hogy mindössze a tegnap esti dolgok körvonalait ismerem dr. Middlesworth beszámolójából, és a ma reggel történtek vázlatát Price őrnagytól, akinek meg a rendőr mesélte, na. Felmerül viszont még valami. Ha a bűntett gyanújának Miss Lesley Grantre kellett volna terelődnie, ebből egyenesen következik, hogy…

Újabb szünetet tartott, mélyen elmerült komor latolgatásaiba. Aztán megszólalt:

– Csak úgy kérdem, ki volt ez az úr, aki pár perce távozott körünkből?

– Ej, persze, be kellett volna mutatnom neki – mentegetőzött Dick. – De azt se tudtam, hol áll a fejem. Bill Earnshaw volt az, a bankfiókunk igazgatója.

– Ohó! Értem. Akart itt valamit, úgy külön?

– Az az átkozott puska… amiatt aggódott. Aztán, legalábbis részben, megmagyarázta, hogyan kerülhetett egy doboz rajzszeg a nappaliba.

És Dick röviden elmondta, amit Earnshaw-tól megtudott. Dr. Fell figyelemmel hallgatta Pope ezredes rajzszeg-históriáját. Ugyanilyen komoly figyelemmel követte az előző napi kerti ünnepély eseményeit, aztán a puska eltűnését; hogy szinte „mindenki szeme láttára” veszett nyoma. Ebben az utóbbi, másodlagos rejtélyben valami különösen fölkelthette dr. Fell érdeklődését, mert iszonyú tűnődésekre torzult arccal hallgatta. Ahelyett azonban, hogy megmondta volna, mit gondol valójában, dr. Fell más irányban indult el.

– Azt mondja meg nekem – szólt töprengve –, hogy amikor barátunk, a szélhámos, épp a jövendőmondót játszotta, jó jövendőmondót alakított? Úgy értem, ravasz, agyafúrt megállapításokat tett az emberekről, úgy általában?

– Láthatóan mindenkit megdöbbentett az információival Beleértve…

És Dickbe élesen, gyorsan, már-már tűszúrásszerűen belevágott egy emlék: hogy az a jövendőmondó *közölt* valamit Lesleyvel, amivel kapcsolatban a lány a későbbiek során makacsul hazudott. Dr. Fell látta, min jár az esze.

– Szabadna indítványoznom – mondta –, ne eméssze magát újra azokon a rémségeken. Magellánra! Ha önt olyan tökéletesen megbűvölte azzal a hamis históriával, nem gondolja, hogy ugyanezt művelte a hölggyel is?

– Azt gondolja, hogy Lesleynek valami vérlázító hazugságot mondott, de úgy, hogy…

– Ez – mutatott rá dr. Fell - úgy látszik, kedvelt módszere volt.

Mintha egyre inkább diadalmaskodott volna a bátorító józanság, mely magyarázatot kínál a bonyodalmakra. Dick lázas odaadással ragadta meg a szót.

– Mihelyt a rendőrünk visszatér, és itthagyhatom ezt a nyomorult őrhelyet, egyetlen tennivalóm lesz, de azonnal. Megyek és bocsánatot kérek Lesleytől.

Dr. Fellnek ez pokolian mulatságos volt.

– Bocsánatot kér – tudakolta – mert védelmezni akarta?

– Bocsánatot kérek mindenért! Megmondom neki, milyen disznó voltam! Tisztázom vele az egészet!

– Ha *máris* tisztázni akar mindent – jegyezte meg dr. Fell én szívesen ittmaradok ön helyett. Rendkívül érdekelne ez a szoba. Megvizsgálom. Később, ha nincs ellenére, megkérném majd, mondjon el nekem MINDENT. Van egy olyan érzésem – széles mozdulatot írt le a levegőben –, hogy az eddigi információk, amelyeket összegyűjtöttem, nemcsak elégtelenek, de félrevezetőek is. Ha visszatér, csak úgy mondom, alkalmasint az Ashe kastélyban találhat meg.

– Az Ashe kastélyban? Ismeri Lord Ashe-t?

Dr. Fell arrafelé mutatott a botjával.

– Az ott, ha nem tévedek, a kastély parkja, vagy micsoda?

– Úgy van. Keresztülvág a nyíresen, föl egy mezőn, és máris ott van a háznál, rövid úton.

– Lord Ashe-t – közölte ekkor dr. Fell – csak levélváltásunk révén ismerem. De a történelmi kutatásai érdekelnek. Az első Ashe Erzsébet királynő egyik kegyence volt. Az utolsó Ashe, úgy értem, a jelenlegi báró elődе, valóban utolsó széltoló volt, aki korának leghírhedettebb nőszemélyével fél Európa botrányhőse lett. E két férfiú között ível az a háromszázötven éves családtörténet, mely, bátran mondhatom, Anglia történelmének is jeles darabja. Ha a lordnak lenne elég pénze, hogy… – Dr. Fell mintha felriadt volna révedezéséből – Semmi baj. Helyettesíthetem tehát, uram?

Middlesworth megérintette Dick karját.

– Jöjjön – mondta –, én meg elviszem a kocsimon. Úgyis vissza kell mennem fél tizenegyre a rendelőmbe.

Dr. Fell már láthatóan ügyet se vetett rájuk, s imbolyogva megindult a két kő lépcsőfokon fel a nyaralóba. Ahogy Middlesworth a kocsival megfordult az úton, látták, hogy már a nappaliban tartózkodik. Éles szemmel – vagy éppen bagolymód? – vizsgálgatta előbb a bal oldali, bezúzott ablakot, majd a jobb

oldali ablakhoz lépett, melynek üvegén, lent, a fémkallantyú egyik oldalán, a golyó ütötte lyuk éktelenkedett. Így tűnt el a szemük elől.

Dick újra ott ült dr. Middlesworth kocsijában, de egészen más érzések közepette, mint előző éjszaka. Ahogy az autó ott zötyögött a Gallows Lane hepehupáin – igaz, a Fő utca és Lesley háza így igazán nem volt nagy út! –, mindketten csak egyszer-egyszer szólaltak meg összesen. Dick annyit mondott: „Köszönöm!”, és Middlesworth így felelt: „Nincs mit.” De olyan volt ez, mintha kezet ráztak volna.

Ahogy Lesley háza előtt kiszállt Middlesworth kocsijából, Dick egy darabig állt, és észak felé bámult a nyugodt Fő utcán. Az a rémálom, hogy az teljesen eloszlott volna? Nem, nem. Dick mégis táncolni szeretett volna, követ hajítani a postahivatal ablakába, csak azért, hogy megkönnyebbülését! méltóképpen kifejezhesse. Így is gyönyörűséget érzett, fizikai gyönyörűséget már a Fő utca puszta látványától is.

Azok az ismerős házak. A postahivatal, ahol volt egy idősecske, temperamentumos postáskisasszony, de nem volt bélyegautomata. Az üzletek, a „Griff és Kőris” fogadó, a három-négy iroda, a Városi és Körzeti Bank keskeny téglaépülete. Fölöttük pedig a templom szürkés, alacsony tornya, Arthur Goodflower tiszteletes „vára”. És órája, mely most épp negyed tizenegyet kongatott.

Az óraütések dallamát Dick Markhamen kívül senki sem találhatta figyelemre méltónak, ő maga pedig elindult most a Lesley házához vezető kerti úton.

Csöngetett; senki se jött ajtót nyitni. Újra csöngetett, megint hiába; aztán rájött, hogy a ház ajtaja becsukva sincs egészen.

Belökte az ajtót, s bedugta a fejét: a hűvös, homályos, kellemes hall fogadta.

– Lesley! – kiáltotta.

Hogy az ördögbe nézzen most aztán szembe vele? Hogyan mondja meg neki, pontosan, hogy előző éjszaka azzal gyanúsította: angyalarcú méregkeverőnő! aki egy *bizonyos* naplót vagy valami nevesincs rémséget rejteget egy faliszéfben? És mégsem tehetett mást: ezt mind, mind részletesen el kell mondania, úgy érezte, hogy véget érjen a rémálom, és kitörjön mindkettejükből a felszabadító nevetés.

Mert maradt mindössze az a tény, hogy a tegnapi puskahistória, ott a céllövöldénél, valóban véletlen műve volt.

Lesleyt feldúlta valami vad koholmány – Dicket egyáltalán nem lepte volna meg, ha például az, hogy ő, Richard Markham: gyilkos és izgalmában elsütötte azt a puskát. A fondorlatos Gilman pedig azonnal, ügyesen, pimaszul a maga javára használta föl ezt az esetet is.

A házból még mindig semmi válasz.

– *Lesley!* – kiáltotta megint.

A hallban ott ketyegett a metronómhangú ingaóra. Mrs. Rackley minden bizonnyal vásárolni volt. De Lesley – Dick már azon volt, hogy elmegy, és csaknem behúzta az ajtót, amikor megpillantott valamit: Lesley kézitáskáját a hall kis asztalán, s a táska mellett az ajtó kulcsát.

Dick most már Lesley nevét kiabálva bement a nappaliba is, onnét benézett a szemközti ebédlőbe, tovább a mögötte levő konyhába. Egy pillantás a konyha hátsó ablakán át meggyőzte arról, hogy Lesley nincs a kertben sem.

Nyugtatni próbálta magát; miért is kellene aggódnia, gondolta. Lehet, hogy Lesley csak kiszaladt valahova, ide a közelbe. Ott állt Dick a takaros fehér konyha közepén, és hallgatta az üregesen kongó csöndben csepegő vízcsapot; és hiába érezte, hogy nincs ok félelemre, számára most már csak egy megnyugtató megoldás létezett: ha legalább *látja* Lesleyt.

Tulajdonképpen reménytelenül pillantott be abba a hálókamránál alig nagyobb kicsiny helyiségbe, ahol Lesley

reggelizni szokott. Vidám kék-fehérre festett, egyszerű bútorok voltak itt, olyan volt az egész, mint egy gyerekszoba. Az asztal egy személyre volt terítve, szép rendben porcelánnal-ezüsttel, de a sonkás-szalonnás tojás jéghideg volt és érintetlen. A pirítós ehetetlenné keményedett a rácsán. Kávét se öntött senki az árván álló csészébe.

Dick sietve hagyta el a miniatűr étkezőt, visszatért a hallba, és elindult fölfelé; hármasával vette a lépcsőket.

A ház helyiségeinek elrendezése során olyan pontosan betartották a szabályokat, hogy Dick, aki még sosem látta Lesley hálószobáját, azonnal tudta, melyik az ajtaja. Megállt, mert az ajtó zárva volt. Kopogtatott, válasz nem jött; akkor némi tétovázás után benyitott.

A hálószoba két ablaka a Fő utcára nézett. Közöttük, akár egy sebhely, ott sötétlett egy ördögien sokatmondó faliszéf, acélajtaja kitárva. S nem ez volt minden, amit láthatott. Három ugrással ott termett, és belenézett a nagyobbfajta kétszersültes doboz méreteit idéző kis széfbe. Az acélhenger üres volt.

Az ágy láb felőli végénél Dick villámgyorsan megfordult.

Az ágy lábánál, a padlón, bal arcával a szőnyegen, ott hevert zilálban Cynthia Drew. Egyik térde félig felhúzva, karjai a rózsaszín bebújós blúzban élettelenül kitárva. Jobb halántékán lilás zúzódás látszott, s egy kis vér is sötétlett, alvadtan, az arccsontján. Ott feküdt Cynthia, és nem mozdult.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Egy üres széf.

Cynthia, viaszfehéren, zilált szőke hajjal. Dick fölemelte – Cynthia ha magas nem is, de „erős” volt, és egyáltalán nem bizonyult pehelykönnyűnek –, és az ágyhoz vitte, mint egy élettelen babát.

Ott feküdt, továbbra is mozdulatlanul. Afelől nem lehetett – hála Istennek! – semmi kétség, hogy él. Sőt Dick azt remélte, meg sem sérült komolyabban. Félig nyitott száján át, ha egyenetlenül is, jól hallhatóan lélegzett. Csak sápadt volt, és az a zúzódás úgy vált ki a nagyon fehér bőr keretéből, mintha az ördög csúnya mázolmánya lenne.

Az ablakokkal szemközt még egy ajtó nyílt a szobából: minden ízében modern, már-már bűnös kényelemmel berendezett fürdőszobába. Dick belépett, megeresztette a hideg csapot, a víz zubogva ömlött; megmártott benne egy arctörlőt, kicsavarta, aztán az orvosságos szekrényben próbált egy kis repülősót és jódot keresni. Míg így tevékenykedett, megpillantotta magát a tükörben: borotválatlan, mosdatlan képet látott, a rendes emberek az ilyentől viszolyogva fordulnak el. Se jód, se repülősé nem volt a szekrénykében, akadt azonban egy üveg hidrogénperoxid és egy dobozban vatta.

Visszament Cynthiához, és épp a homlokára szorította a nedves arctörlőt, amikor odalentről zajt hallott: tompa ajtócsapódást.

Lesley?

De nem Lesley volt. Ahogy ki tudja, hányasával, leszáguldott a lépcsőn, Mrs. Rackleybe botlott azonnal: ott állt bánatos kalapban, egyik karján bevásárlókosárral, másik kezében duzzadó papírszatyorral.

– Mr. Markham! – kiáltott fel Mrs. Rackley. És a tekintete hozzátette: „Node ilyet!” Akár egy londoni posztosrendőr.

– Hol van Miss Lesley?

– Itthon, kérem.

– *Nincs* itthon, Mrs. Rackley!

– Mikor én elmentem, itthon volt – szögezte le a vitapartner; némi riadalommal zöttyentette le a vásárolt holmikat a konyhaasztalra.

– Mikor ment el?

– Egy órája lehet annak. – Mrs. Rackley tekintete az órára siklott. – Miss Cynthia…

– Mi van Miss Cynthiával?

– Hát, kérem, az úgy volt, hogy akkor még itt volt a Price őrnagy is. A Miss Cynthia, hát bejött a hátsó ajtón, és azt mondta, fölsurranhatna-e a Miss Lesley szobájába, mert hogy valami meglepetéssel akar neki szolgálni. Mondom, csak tessék, tessék, a Miss Cynthia olyan helyes lány, és igazán nem neheztel se magára, se a Miss Lesleyre, hát az izé miatt… ó, bocsánatot kérek, hogy… de…

– Nos? Mi történt *aztán?*

– Kérem, mi baj, Mr. Markham?

– Hagyjuk azt most. Tovább!

– A Price őrnagy az elment, a Miss Lesley az meg fölment az emeletre szintén, és hallottam, hogy beszélgetnek.

– És?

– Fölmentem én is szintén, és kopogok a hálószoba ajtaján, mondom: „Miss, kész a reggeli.” ő meg csak kiszól, azt mondja: „Megyek le azonnal; kérem, induljon csak bevásárolni.” És ezt olyan élesen mondta oda nekem, ahogy máskor nem szokása. Hát azért csak elmentem, ahogyan mondta. – Mrs. Rackley minden sértett méltósága átalakult aggódó törődéssé, most, hogy újabb rémség körvonalai bontakoztak ki lelki szemei előtt. – Csak nem

akarja azt mondani, Mr. Markham, hogy Miss Lesley meg se reggelizett?

Dick erre a kérdésre nem válaszolt.

– Attól félek, baleset történt. – Dick tétovázott. – Miss Cynthia elesett, és megütötte a fejét. Ha lenne szíves…

Többet nem is kellett mondani. Mrs. Rackley, súlyos egyéniségét meghazudtolva, meglepő fürgeséggel indult el az emeletre, és az egyik kezét a szíve alá szorította, mintha attól félne, hogy most esik ki nyomban. Fönt ügyesen, eredményesen látott dologhoz.

Megmosta Cynthia sebét, letörölte a vért, saját készletéből hozott odalentről szíverősítőt, egyebet; és Cynthia magához tért! Magához tért, de nyomban elkezdett küzdeni; hánykolódott, nyögött, érthetetlen szavakat motyogott, rúgkapált; és Mrs. Rackley nagy türelemmel fogta a vállát, míg lenyugodott végre.

– Ejnye, ejnye! – csitította Mrs. Rackley. – Ejnye, ejnye! – Dick felé fordította a nyakát. – Tetszik gondolni, hogy orvosért küldjünk?

– Nem.

– Hogy történt ez, Mr. Markham, kérem?

– Miss… Miss Cynthia elcsúszott, beverte a fejét… az ágy végébe.

– *Itt* tetszett lenni?

– Ó… köszönöm szépen, Mrs. Rackley. – Dick megint nem hallott egy kérdést. – Ez így jó is lesz. Ha megengedné, hogy egy pillanatra kettesben maradjak Miss Cynthiával…

– Nem tudom – mondta Mrs. Rackley megfontoltan –, helyes dolog lesz az?

– Miss Cynthiának – felelte Dick – elsősorban teára van szüksége. – Nem tudta, végül is csakugyan jó irányban indult-e ezzel a teadologgal; de bízott benne, hogy Mrs. Rackleynek most valami konyhai tevékenységet kell javasolnia. – Egy csésze forró

teára, jó sötéten – folytatta magabiztosan. – Cukor nélkül, tej nélkül. Ha ezt kaphatnánk…

Ez hatott.

Aztán Dick leült az ágy szélére Cynthia mellé, aki gyorsan lesimította a szoknyáját, de ahogy megpróbált felemelkedni, égő fájdalmat érezhetett a fejében. Cynthia zihálva lélegzett.

Kék szeme azonban egyre kevésbé ködösen, egyre határozottabban nézett a világba.

– Semmi baj, Cynthia. Mi történt?

– Megütött. Ké-képtelenségnek hangzik, de megütött. Azzal a tükörrel.

– Miféle tükörrel?

Cynthia megpróbált feltápászkodni, hogy megmutathassa. De ahogy a takaró lecsusszant a válláról, egyidejűleg a nyitott széfet is megpillantotta. És mint aki megszédült, elkapta Dick karját.

– Dick! Az a széf!

– Mi van vele?

– Üres. Mi volt benne?

– Hát *maga* nem tudja?

– Nem! Megpróbáltam… – Cynthia hirtelen észbe kapott. Arca kisimult, és ismét maga volt a józan megbízhatóság; s ha nem lett volna csinos is ez az arc, azt lehetett volna mondani rá: együgyű. Cynthia könnyeden nevetni próbált. – Öreg barátom – mondta, afféle teniszpálya-hangnemben –, nem gondolja, hogy szamár módon viselkedünk? Na, mozduljon meg már, hadd keljek föl.

– Feküdjön csak nyugodtan, Cynthia.

– Ahogy parancsolja, hát persze.

– Hol hallotta, hogy ebben a széfben állítólag van valami egyáltalán?

– Kedves Richárdom, sehol! Csak hát ez a széf a kertváros Nagy Rejtélye. Six Ashesben minden második ember erről beszél, na, köszönöm. És m-mert már annyi rejtély jött össze…! – Cynthia ismét fegyelmezte magát. – Megütött, Dick. Elindultam felé, hogy

értelmesen megbeszéljük a dolgot. És akkor megütött, olyan villámsebesen, ahogy egy kígyó támad. Azzal a tükörrel.

Dick odapillantott.

Az öltözőasztalon volt egy ezüst toalettkészlet: egyszerű, ízlésesen szerénynek látszó, de drága és nagyon nehéz holmi. A készlet kézitükre, mely akár gyilkos fegyvernek is bevált volna alkalomadtán, ott hevert az öltözőasztal legszélén, félig a levegőben; mintha futtában rakták volna oda.

Dick Markham – s ezt ő maga is meglepődve tapasztalta – nem volt már az a bódult-bűvölt tegnap esti Dick Markham. Kiszabadult a gonosz „varázslatok" hatalmából, legalábbis úgy vélte; eleven eszű, fürge fiatalember volt megint, akit az átlagosnál jóval több intelligenciával áldott vagy vert meg a sors.

– Miért tett volna ilyet, Cynthia?

– Mondtam magának! Azt kértem tőle, nyissa ki a széfet.

– Lesley ott állt magával szemközt?

– Igen. Háttal az öltözőasztalnak; és a keze a háta mögött volt. És olyan villámsebesen sújtott azzal a tükörrel, hogy a kisujjamat se tudtam fölemelni védekezésül.

– Cynthia, biztos maga abban, hogy az igazságot mondja most nekem?

– Miért ne mondanám az igazságot?

– Lesley jobbkezes. Ha megütötte magát azzal a tükörrel, akkor magának most a bal halántékán lenne a zúzódás.

Ugye, ha szemben álltak... Hogyan magyarázza, hogy a sebesülés a jobb halántékán van?

Cynthia rábámult.

– Nem hisz nekem, Dick Markham?

– Nem mondom egy szóval sem, hogy nem hiszek magának, Cynthia. Csak megpróbálom kideríteni, mi történt itt.

– Persze – csattant fel Cynthia, és keserűre váltott a hangja –, maga az ő pártját fogja! – Aztán, felrúgva minden illemszabályt –

ez a Cynthia, aki mindig annyira adott a látszatra! –, arcra borult az ágyon, és zokogni kezdett.

Dick valami furcsán forró és furcsán hideg döbbenetet érzett, és elkövetett egy hibát: bátorítólag megérintette Cynthia karját; a lány heves utálattal rázta le a kezét. Akkor Dick felállt, az ablakhoz ment, üres tekintettel kibámult a Fő utcára.

Az út túlfelén, egy kicsit balra, ott állt hatalmasan, komoran az Ashe-park kőkapuja. Kihalt volt a Fő utca, csak egy magas, katonás tartású férfi vágott át az úton a postahivatal irányában – bizonyára idegen, állapította meg Dick szórakozottan.

Dick kedvelte Cynthiát, ahogy mondani szokás, „szerette", de ez valami egészen más volt, mint amit Lesley iránt érzett. És most átvillant a fején egy gondolat, valami olyan rút gondolat, hogy beleborzongott: annál is inkább, mert Cynthia érzelmi rohama máris lecsillapult. A lány – bámulatos hangulatváltozás! – a legnagyobb lelki nyugalommal fölült, aztán lelógatta a padlóra a lábát.

– Förtelmesen festhetek – jegyezte meg tárgyilagosan.

Dick megpördült a sarkán.

– Cynthia, *hol van Lesley?*

– Honnan a csudából tudjam én azt?

– Itt nincs. A házban sehol. És, mint maga mondta az imént, a széf üres.

– Csak nem gondolja, hogy *én* tettem vele valamit, tessék?

– Nem, nem! De…

– De azt elismeri – vágott közbe Cynthia pontosan, hidegen –, hogy *Miss* Lesleynek valami rejtegetnivalója van. És a széfben őrizte, de azóta elvitte onnét! Értem már.

– Az Isten szerelméért, figyeljen inkább! A következőket szeretném tudni: Mire hivatkozva követelhette tőle egyáltalán, hogy nyissa ki a széfet? Miért jutott ilyesmi az *eszébe?*

– Ha maga is hallotta volna azokat a rémes dolgokat, amiket beszélnek róla…

– Ez minden, Cynthia? Nem hallgatózott *maga* véletlenül az ablakok alatt tegnap éjszaka?

– Ablakok? Miféle ablakok, Dick? Mi ez az egész?

Nem, hát persze, képtelenség.

Cynthia olyan őszintén döbbent meg erre a kérdésre, hogy Dick máris bizonyosra vette, hibás volt a gondolatmenet. Megérintette a széf kis ajtaját, mely finom kattanással becsukódott. A szőnyegről felemelt egy képet, mely nyilván a széf előtt függött.

– Követelem – kiáltotta Cynthia –, mondja meg, hogyan értette a kérdését!

Dick magyarázatot keresett. Mentegetőzésképpen. – Úgy értettem – hazudta –, hogy maga ma reggel ott volt. Közel a nyaralóhoz. Hallhatott vagy láthatott valamit, ami esetleg a segítségünkre lesz.

Ezt csak úgy vaktában mondta, a levegőégbe, minden cél nélkül; meglepetésére azonban Cynthia hangja hirtelen megváltozott.

– Ami azt illeti, Dick, láttam valamit.

– *Micsoda?*

Cynthia a tűzdelt ágytakarót csipkedte az ujjaival.

– Már korábban is akartam mondani magának. De abban a rémes izgalomban… teljesen kiment a fejemből. Persze, nem fontos az egész, hiszen Sir Harvey Gilman öngyilkos lett. – Cynthia felpillantott. – Ugye?

– Mindegy! Mit látott?

– Láttam egy rohanó alakot – felelte Cynthia.

– Mikor? Hol?

Cynthia töprengeni látszott. – Úgy egy perccel azelőtt lehetett, hogy a puskával az ablakra lőttek.

– *Azelőtt,* hogy a puskával az ablakra lőttek?

– Igen. Keleti irányból jöttem az úton, emlékszik, nem? Maga pedig jött nyugat felől. Magát akkor még nem láttam, és igazán

nem sejthettem, hogy valami baj van. Láttam azonban, hogy valaki átszökken előttem az úton.

– Átszökken maga előtt az úton?

– Pontosan. A nyaraló melletti gyümölcsösből ugrott ki, aztán át a falon, és be a fal mögötti nyírfaligetbe.

– Látta, ki volt az?

– Nem. Csak egy árnyat. Abban a kora hajnali világításban, tudja.

– Leírást tud adni róla?

– Nem, sajnos, aligha.

– Mégis: férfi volt, nő volt?

Cynthia tétovázott. – Igazán, nem is tudom. És most, Mr. Richard Markham, ha végezni méltóztatott a faggatózásával és engem illető gyanúsítgatásaival, azt hiszem, legjobb lesz hazatérnem.

– Igen, hogyne. De várjunk csak! Maga még nagyon gyönge lábon állhat. Hazaviszem.

– Ezt máris abbahagyja, Mr. Richard Markham – mondta Cynthia, és visszafogott hangjában hideg düh összpontosult. – Ha azt hiszi, hogy végigmegyek magával a Fő utcán ilyen állapotban, mintha… tényleg, mintha Isten tudja, mi történt volna velem!… és ha azt gondolja, hogy hazavisz majd, épp maga és *így,* a szüleimhez, hát csak annyit mondok, hogy téved. Kérem, hagyjon békén, de azonnal.

– Ne legyen bolond, Cynthia!

– Már csak ez hiányzott – mondta Cynthia. – Bolond vagyok tehát.

– Ej, nem szó szerint értettem. Csak ahogy…

– Csak ahogy az eddigiekből kiderült, magát egyetlen pillanatra sem érdekelte őszintén, hogy mi van velem. Ó, dehogy. Magát csak és csak ő érdekelte, a nagy ő. Így van ez rendjén, mit is mondjak; nem hibáztathatom magát; de hogy először hazugnak nevezzen, aztán bolondnak, és csak akkor mutat valami álszent

érdeklődést irántam, amikor arról van szó, hogy a *látszat* mi legyen, hát köszönöm, tényleg, megbocsásson!

Dick odalépett hozzá, hogy tiltakozzon. Megfogta Cynthia i karját, és valahogy az járt az eszében: szelíd érvekkel győzi meg, *és* úgy megrázza, hogy a fogai táncot járnak! Aztán – később erre sosem tudott visszaemlékezni, hogyan történt – mindebből az lett, hogy Cynthia egyszerre csak ott volt a karjai közt, és ő szorította magához, és érezte, milyen meleget áraszt és milyen erős ez a lány, ahogy… ahogy ott sírt, fejét a vállára hajtva.

És Mrs. Rackley épp ebben a pillanatban nyitott be a szobájába a teás tálcával.

– Nagyon, nagyon köszönöm, Dick – mormolta Cynthia, kiszabadította magát az ölelésből, és barátságosan rámosolygott a férfira. – És magának is nagyon köszönöm, Mrs. Rackley. Nem kell hazakísérniök. Nincs velem semmi baj. A viszontlátásra.

Azzal elment.

Mrs. Rackley nem mondott ugyan olyasmit, hogy „Ejha!”, a szemöldöke azonban így is sok mindent kifejezett Padlót nyikordító léptekkel odament az ágy melletti asztalhoz, és némi tüntető zajjal tette le rá a tálcát.

– Mrs. Rackley – mondta Dick –, hát hová ment?

– Szabad kérdeznem, Mr. Markham – mondta erre Mrs. Rackley, ügyelve, hogy közben rá se nézzen –, kit érint az érdeklődése?

– Miss Lesleyt, természetesen.

– Ha megengedi, Mr. Markham, azt mondanám: csudálkozom, hogy egyáltalán az is érdekli, hova mehetett a Miss Lesley. Tisztesség ne essék…!

– Az ég szerelméért, Mrs. Rackley, félre ne értse, amit az imént látott. Téved, érti!

– Miss Lesley kedvéért mondom, uram, félre ne értsen, én nem láttam itten semmit. De csak a Miss Lesley kedvéért – szögezte le Mrs. Rackley, és még mindig a mennyezet egyik sarkát

bámulta. – Ami történt, megtörtént, ne háborgassuk, ha ért engem, ugye; persze, nekem semmi közöm hozzá.

– Nem volt soha semmi…

– Hallani se akarok olyan dolgokról – jelentette ki Mrs. Rackley –, amelyekhez semmi közöm. Hanem ezt a teát: ezt nem issza meg senki?

– Nem, attól félek… Hiszen Miss Cynthia…

– Ez a tea – mondta Mrs. Rackley, felemelte vagy kéthüvelyknyire s aztán megint visszadöndítette az ágy melletti kis asztalra a tálcát – szabály szerint meg lett rendelve.

– Jól van. Na jól van! *Én* fogom akkor meginni ezt az átkozott teát.

– Mr. Markham – jegyezte meg Mrs. Rackley –, én magát mindig úriembernek tartottam. Bár úgy látszik, hogy azok az urak, akik úriemberek is, és azok az úriemberek, akik egyebek, igen távol esnek egymástól.

Magában minden nőt megátkozva ezen a világon, Dick igyekezett mérsékelni magát, és megbékíteni valahogy Mrs. Rackleyt. Groteszk helyzet lett volna ez az egész, ha ő maga közben nem aggódik olyan őszintén Lesleyért.

És úgy érezte: aggodalomra megvan minden oka. A nyitott széf, a megmagyarázhatatlanul üres széf épp elég volt ehhez! Mrs. Rackley, megrémülve Cynthia láttán, bizonnyal nem vette észre a széf nyitott ajtaját, ahogy először belépett a szobába; s amikor másodjára jött, a széfajtó már zárva volt, a kép előtte.

De azért veszedelmes üreg maradt az a széf, és az üressége, az eltűnt titka: csúnya kis hézag… már főként, ha összefüggött valahogy Lesley eltűnésével! Tucatnyi lehetőség, a legtöbb: melodrámaszerű, de ördögien eleven; és egymást váltották a vadabbnál vadabb gondolatok Dick Markham agyában. Eldöntötte, hogy körbetelefonál Six Ashesben, amikor odalent a hallban megszólalt a telefon.

Dick, nem törődve Mrs. Rackley tiltakozásával, már vágtatott is lefelé, és előbb ért oda, mint a ház mindenese. De a keze az nem volt valami biztos, ahogy a kagylót fölemelte. A vonal túlsó végén, sötét reccsenések kíséretében, félreismerhetetlenül dr. Fell hangja szólalt meg.

– Ohó! – mondta a hatalmas doktor, megköszörülte a torkát, és a telefon mintha kisebbfajta földrengést jelzett volna. – Nagyon reméltem, hogy ott találom. Az Ashe kastélyban vagyok. Fel tudna jönni, most rögtön?

– Lesleyről van szó?

– Igen.

Dick belekapaszkodott a telefonkagylóba, és mielőtt bármit mondott volna, elmormolt valami imafélét. – És… nincs semmi baja? Jól van?

– Jól van-e? – mennydörögte dr. Fell. – Hát persze hogy jól van! Itt ül velem a szobában.

– Akkor meg…?

– Csakhogy, ami azt illeti – folytatta dr. Fell –, van ám valami fontos újságunk. Azonosítottuk a halottat.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Az Ashe kastély északi szárnyának földszintjén, egy gyékénnyel borított, dohszagú, sötét folyosóról nyílt az a helyiség, amelyet Lord Ashe dolgozószobaként használt. Négyen várakoztak ebben a szobában, amikor Dick megérkezett.

A helyiséget párnázott ajtó védte a ház zajaitól. A kis kandallóüreg fölött egy kép függött a falon; úgy elsötétítette és megfakította az idő, hogy még ahol a fény ráesett, ott sem igen látszott egyéb, mint egy furcsa galléros, pipaszárlábú kísértet. Ódon gyűrűs, keskeny, palacküveg ablakok sora nézett valami kőfallal kerített parkrészre, mely hajdanában a hölgyek „elvonulóhelye" volt. Az ablakok előtt, méghozzá úgy, hogy a fény a bal vállán keresztül érje az ott ülőt, állt egy nagy, papirosokkal elborított asztal.

Nyikorgó forgószékén, félig a szoba közepe felé fordulva, ott ült ennél az asztalnál Lord Ashe.

És vele szemközt ült szálegyenesen Lesley Grant.

Dr. Fell egy hatalmas fa karosszékben trónolt, s már az ülőalkalmatosság is hozzásegítette az Old King Cole-pózhoz. Negyedikként, háttal a kandallónak, ott állt egy magas, katonás tartású férfi – Dick alig fél órája látta a Fő utcán kemény tekintetű, kemény állú ember, és a foga között fütyörészett.

Lesley talpra szökkent.

– Ha szabad – mondta –, én inkább kimegyek addig amíg közlik vele. Utána behívhatnak. Csak amíg megmondják neki, addig hadd… ne legyek itt.

És mosolygott.

Az emberek, állapította meg Dick, sose *úgy* viselkednek, ahogy várnánk.

Alig az imént láthatta az eléggé fantáziátlan Cynthia Drew-t olyan képtelen izgalmi állapotban, amit sose hitt volna róla. S ha

belegondol, miféle reggelt élt át Lesley is, megesküdött volna, hogy az ő idegeit még jobban megtépázták a történtek. És nem így volt!

Idegtépő hangulat… persze, ez azért volt így is. De mintha már enyhült volna a feszültség, mintha a megkönnyebbülés pillanatai jöttek volna el; az az állapot ez, ami csaknem a boldog derűvel határos. Lesley is így indult egyenesen Dick felé.

– Szervusz, drágám – mondta. És nevetés villogott barna szemében. – Hát neked igazán kijutott a javából, ami az én többszörös méregkeverői pályafutásomat illeti.

Aztán, mókás udvariassággal meghajolva dr. Fell irányában – aki keresztnyeles botjának lengetésével s olyan földrengésszerű kuncogással válaszolt, hogy attól lehetett tartani, görcsös köhögésbe torkollik a végén Lesley szerényen kisurrant a szobából, és behúzta maga mögött a párnás ajtót.

– Hát… uraim! – mondta ekkor Lord Ashe, és nagyot sóhajtott.

– Bámulatos! – mennydörögte dr. Fell. – Bámulatos!

– Szamárság! – szögezte le kurtán a kandalló mellett álló katonás külsejű férfi. – És átkozottul kockázatos is. De hát ilyenek a nők.

Dick csak azt mondta magában: „Ugye, nem ment el az ép eszem…”

– Nem akarok ajtóstul rontani a házba – fordult aztán dr. Fellhez –, de ön, dr. Fell, hívatott engem, ugyebár, és most itt vagyok. Ha volna rá mód, és megmondaná..

Dr. Fell hunyorogva nézett vissza.

– Hogyan, fiam? Ha mit mondanék meg?

– Ha megmondaná, hogy mi ez az egész!

– Ohó! Hát persze! – kiáltotta dr. Fell, és az arca felderült. A gargantuai méretű doktor nem akart titokzatoskodni; csak valami homályos, gondolatmenetet követve előreszaladt megint, és mindenről megfeledkezett, aminek pár pillanata még ott volt a

kellős közepén. – Elsősorban hadd mutassam be barátomnak, Hadley főfelügyelőnek. Mr. Markham, Hadley főfelügyelő.

Dick kezet rázott a katonás külsejű férfival.

– Hadley, persze – folytatta dr. Fell –, első pillantásra felismerte a halottunkat.

– Tulajdonképpen nagyon sajnálom, hogy Sam így itthagyott minket – mondta Hadley, és ahogy a fogait összecsettentette, az máris komoly fenyegetés volt valakinek. – Samben *volt* valami; sőt! Annak ellenére, hogy néha magam is úgy éreztem: megölöm! – Hadley elvigyorodott. – Nyugalom, Mr. Markham! Arra kíváncsi, ki volt valójában ez a fickó?

– Arra!

– Hivatásos szélhámos volt, bizonyos Samuel De Villa. – felelte Hadley. – Talán a legügyesebb beugrató a szakmában – Kedves fiam – szólalt meg töprengő hangon Lord Ashe –, akkor talán érdekelni fogja ez itt. Nos!

Hátralökve a nyikorgó széket, kihúzta maga előtt az asztal széles fiókját. A fiókból tasakká összefogott, nagyobb darab, négyzet alakú sötét bársonyt emelt ki, aztán kihajtogatta az asztal lapján.

Dick eddig csak operettekben látott ilyesmit, ami most ott hevert előtte azon a sötét bársonykendőn. Mindössze négy darab volt az egész: egy háromsoros nyaklánc, egy karkötő, egy fél pár fülbevaló és valami nyakravalóféle. De ez a négyesfogat olyan szemkáprázató volt, olyan ómódian gyönyörűséges, hogy arra közönségesen csak azt mondják: ez maga a szépség.

És Dick hirtelen rájött, miért „üldözte” bizonyos címer-minta már egy jó ideje. Elégszer látta az Ashe-pajzsot, a griffet meg a kőrist, a park kapuja fölött. És látta a rajzát azon a kis pecsétgyűrűn, Amelyet Lord Ashe viselt mindig az ujján. És, Isten a megmondhatója, látta még a helyi fogadó cégérén is.

És ez a jel ott volt a négy pompás darabon is, egytől egyig mind a négyen, akár a fegyencruhán a brit kincstári tulajdont jelző széles

nyílhegy. Ott díszelgett a karkötőn, belekombinálták az arany nyakravaló mintájába, és így tovább. Jelezte, hogy ezek a kincsek az Ashe család tulajdonába tartoznak.

Persze, gondolta Dick, ilyen pompázatos ékszerek valójában nem létezhetnek! A háromsoros nyaklánc gyöngyei eleven opálfénnyel tündököltek az ablakokon beszűrődő fényben; a karkötő gyémántja keményen, vészjóslóan csillogott; azon az antik, furcsa fonatú nyakravalón pedig, ezen az aranygalléron a rubinok összeolvadó piros izzása olyan volt, mint… mint…

Lord Ashe mintha kitalálta volna, mit gondol, azt mondta, felpillantva:

– Ó, hogyne, hogyne! Az ékszerek nagyon is valódiak.

És gyönyörködő mozdulattal érintette meg elébb a nyakláncot, aztán a karkötőt.

– Ezek – folytatta –, ezek a tizennyolcadik század elejéről származnak. Ez itt – megérintette a fülbevalót –, azt hiszem, újkori, modern munka, afféle hamisítvány. No de ezt – érintette meg most az aranygallért –, a hagyomány szerint ezt maga a Dicsőséges Hölgy adta George Converse-nek 1576-ban.

És Lord Ashe tekintete a kandalló feletti képre szegeződött, a sötét férfiképmásra, melyen csak egy árnyszerű lény körvonalai rajzolódtak ki. A messzi múltból.

Hosszú csend támadt.

Odakint, a kertben, magányos szilvafa állt. Dick, mintha álmodna, látta a kertet elöntő napfényt, látta, ahogy a keskeny ablakokon beszűrődik, és feltündökölteti ezeket a tarka tüzeket. Látta a kis szoba falán körben a könyvek sorát. És a férfiképmást, mely egy hajdankori Anglia hangulatát árasztotta.

Elsősorban mégis Lord Ashe arcát látta – ezt a tudós, mégis szabad levegőn edzett arcot, a tekintetét, mely mindig mintha kerülni próbálta volna a szembenézést –, és Lord Ashe kezét figyelte, ahogy az ékszerekre borult. Dick ekkor megtörte a csendet.

– A magáé, lord?

A másik a fejét rázta.

– Bár ezt mondhatnám magamról – felelte búbánatosan. Felnézett és mosolygott. – Ez most mind Miss Lesley Grant tulajdona.

– No de ez képtelenség! Lesleynek nincsenek ékszerei!

– Megbocsásson – mondta Lord Ashe. – Miss Lesley Grant gyűlöli az ékszereket, így igaz. Sosem visel ékszereket, így igaz. De ezek a kincsek itt akarata ellenére a tulajdonában vannak.

Tűnődött egy darabig, aztán dr. Fellre nézett.

– Nincs ellene kifogása, uram – kérdezte –, ha elmondom a dolgokat, ahogy Miss Granttől hallottam ma reggel?

– Hogy lenne – felelte dr. Fell.

– Ostoba história – kezdte Lord Ashe –, és több szempontból is olyan… patetikus történet. Egy lány története, aki… hogy is mondjam… kétségbeesetten küzd a jó hírnevéért. Hallott már valaha is, Mr. Markham, egy Lily Jewell nevű nőről?

– Nem – felelte Dick.

De amit érezni kezdett, az jóval több volt, mint gyanú.

– Furcsa dolog, de épp ma reggel említettem magának. És igazán keveset mondanék – folytatta Lord Ashe –, ha egyszerűen könnyű erkölcsű hölgyeménynek nevezném. Frank bátyám miatta tette tönkre magát és családját alig valamivel a tizennégyes világháború előtt. Egyebek között ezeket a kincseket is neki ajándékozta. Kezdi már érteni?

– Igen. Azt hiszem.

– Lily Jewell, ahogy kezdte, gyalázatban is végezte az életét. Sőt, erőszakos halált halt. Vénségére fizetett szeretőket tartott, akik…

– Igen.

– És az egyiket fegyverrel fenyegette meg, mert hűtlen volt hozzá. A dulakodás során, baleset következtében, ő lett az

áldozat… S ami a lényeg: az ő lánya, bizonyos Jewell kapitánytól, az az ifjú hölgy, akit maga Lesley Grant néven ismer.

Lord Ashe szünetet tartott.

Dick elfordult, és csak bámult kifelé a kőfallal körülvett kertre. Képek százai villantak fel az emlékezetében. Azok a szavak… azok a gesztusok… azok az utalások… most mind-mind értelmet kaptak és összeálltak; megvilágosodott valami, amit eddig sehogyan sem értett. Dick bólintott.

– Én… öööö… valamelyest a világtól távol élek – magyarázta Lord Ashe, és ujjhegyeivel végigszántott a halántékán. – Igazán nem voltam felkészülve rá, ahogy.,. nos, ahogy Miss Grant berontott hozzám ma reggel, idedobta ezeket a kincseket az asztalra, és azt mondta: „Tessék, fogja ezeket az átkozott holmikat, ha úgy gondolja, jogosan megilletik!”

Lord Ashe újabb szünetet tartott.

Dr. Fell a torkát köszörülte.

– Anyja halála után – folytatta aztán Lord Ashe – Lesleynek csak egy volt a fontos: hogy az addigi élettel minden szempontból szakítson, és *mindenben* homlokegyenest más legyen, mint az anyja. Ahogy csak lehet. Követi a szavaimat, Mr. Markham?

– Hogyne. Nagyon könnyen.

– Ez a lány, azt hiszem, rendkívül érzékeny idegalkatú…

Lesley! Lesley! Lesley!

– …és komoly sokk lehetett a számára, amikor Six Ashesben letelepedve rádöbbent, melyik család él épp szemközt vele.

– Nem tudta?

– Nem. Amikor kislány volt, a bátyámat hivatalosan inkább „Mr. Converse”-ként vagy „Frank bácsi”-ként ismerték, s nem a címerével járó nevén. Lesleynek az Ashe név semmit sem jelentett. Az én időmben – jegyezte meg szárazon Lord Ashe –, nos, divat volt eltagadni a neveket.

– Akkor merő véletlen folytán…?

– Ó, nem. Egy „jóakaratú” barát közvetítésével.

– Hogyan érti ezt?

– Ilyesvalaki javasolta neki, hogy ha elhagyja a kontinenst és megtelepszik Angliában, válassza Six Ashest, ott igen kellemes lesz az élet. És Lesley idejött. Megszerette a helyet. Talált egy alkalmas házat is. És már néhány hete itt élt, amikor a várakozásnak megfelelően észrevette a címert a szemközti kapun. – Lord Ashe megérintette a nyakláncot. – És összehasonlította – tette hozzá.

– Értem.

– Persze, elköltözhetett volna. De már szerette az ittenieket. Egyet közülük – a lord Dickre nézett – különösen. És azt hiszem, ezt a mi unalmas kis életünket, épp *ezt* akarta. Kétségbeesetten akarta. És nem tudta volna feladni.

– Látom már azt is, mi emésztette. Valami morbid bűntudat, velünk, a családom minden tagjával szemben, igazán nem volt oka rá. Meg is mondtam neki ma reggel: nem tehet róla, hogy milyen anyja volt.

Lord Ashe tétovázott.

Felemelte előbb a gallért, aztán a karkötőt, majd a láncot, méregette mindet a tenyerén, aztán úgy rakta vissza valamennyit a helyére, mintha ujjainak ez lenne a legnagyobb boldogság.

– De az is igaz, hogy volt egy kérdés, amely nyugtalanította: hogy tudniillik a bátyámnak jogában állt-e elajándékozni ezeket a dolgokat Lily Jewellnek. Nem jelentenek-e ezek az ékszerek elidegeníthetetlen családi vagyonrészt. Ez a lány nemcsak attól rettegett, hogy a helybeli hölgyek mit szólnak majd, ha kiderül, hogy ő Lily Jewell lánya; de rémálmaiban már a rendőrséget látta: ahogy jönnek érte és letartóztatják.

Kétségbeesetten rettegett, nehogy bárki meglássa és felismerje ezeket a kincseket: hiszen az Ashe címert itt minden gyerek ismeri. Megválni se akart tőlük, nem akarta bankban őrizni őket. Így került a házába a faliszéf. Ez, megjegyzem, legalább némi valóságérzékre vall: megérezte, milyen értékes dolgok vannak a birtokában.

Hadley főfelügyelő közbeszúrt egy kérdést.

– Csakugyan, *milyen* értékesek?

– Kedves főfelügyelőm! – mondta Lord Ashe, és érződött, hogy most mindjárt megint úgy kezd majd beszélni, mint akit felhúztak: – Történelmi becsük, ugye…

– Készpénzben, úgy értem!

– Ezt, attól félek, nem tudnám pontosan meghatározni. Nagyon sok ezer fontot érnek, ahogy saját maga is megítélheti.

Lord Ashe ismét Dick Markhamhez fordult.

– Amikor… öööö… Miss Grantet először megláttam, úgy hat hónapja, felfedeztem, mennyire hasonlít Lily Jewell-re. Ez megdöbbentett. Rejtély volt számomra. De hát, a szavamat rá, még csak nem is álmodtam volna, hogy bármi köze van Mrs. Jewellhez! Olyan roppantul mások mind a ketten, olyan…! – Lord Ashe ujjai itt mintha egy képzeletbeli hárfát pengettek volna meg. – Na, kedves fiam, hát ha valaha ismerte volna Lily Jewellt, tudná, miről beszélek.

– De Lesley azt hitte…

– Attól félek, azt hitte, hogy kitaláltam, kicsoda. És ez a buta kis félelem, hogy az emberek beszélni fognak róla, egyre nőtt és nőtt benne. És valamiképpen morbid lelkiállapotba sodorta. Aztán a tegnap délután eseményeire maga is jól emlékszik.

Hadley főfelügyelő élesen, kurtán felnevetett.

– Sam De Villa – mondta Hadley.

És Dick előtt lassan, mozaikkockáról mozaikkockára kibontakozott az eddig homályos kép; színeket látott, határozott körvonalakat. A látszólag összefüggéstelen darabok a helyükre kerültek.

– De Villa alias Sir Harvey Gilman – kérdezte – ezek szerint az ékszerekre pályázott?

– Mit gondol, mi egyébre? – kérdezte Hadley gúnyosan, de elismerőleg. Zsebében aprópénzt csörgetett. – És, a tolvajok istenére mondom, Sam még soha művészibben nem alakította a

szerepét! Ahogy odaértem a nyaralóhoz a helyi rendőrjük vezetésével, hogy is hívják csak…?

– Bert Miller?

– Miller, igen. Nos, akkor röviden vázoltam dr. Fellnek Sam De Villa életútját és sikerlistáját.

– E-egen – hagyta rá elgondolkozva dr. Fell.

– Sam nem betörő volt, hanem szélhámos. Soha az életben föl nem tört volna egy Florida Bulldog széfet, és meg se próbálkozott volna vele. De hogy kicsalja a széfek tartalmát, az ment neki, mint a karikacsapás. És itt csak így juthatott hozzá az ékszerekhez, melyekről Miss Grant nem is vallotta be egyébként, hogy ott vannak. Szükséges volt ehhez Mr. Markham segítsége. És Sam megszerezte. Művész volt.

– Olyan művész – mondta Dick haragosan –, akit, remélem, e pillanatban már a pokolban pörkölnek. Tovább!

Hadley felvonta a vállát.

– Mi sem egyszerűbb. Sam általában a kontinensen dolgozott. Követte Lily Jewell lányának útját Six Ashesig, azután kitervelte, mi lenne a legjobb megoldás. Először is helyszínelt…

– Helyszínelt? – ismételte Lord Ashe értetlenül.

– Tanulmányozta a terepet. A lehető legbőségesebb információt szerezte be az érintett személyekről. Egyik trükkje az volt, hogy valami minden gyanú felett álló szerepben, például ügynökként, körbejár…

– Bibliák! – kiáltott fel Lord Ashe.

Mindnyájan rámeredtek.

– Elnézést kérek, uraim – mondta Lord Ashe, fészkelődve a nyikorgó széken –, de fiatal barátomnak megemlítettem ma reggel, hogy ez a fickó emlékeztet engem valakire, aki már jó régen bibliát árult errefelé. Úgy gondolja – fordult Hadleyhez hogy ez a bibliás ember azonos ezzel a… Samnek nevezett bűnözővel?

Hadley bólintott.

– A biblia – szögezte le a főfelügyelő – mindig jó ürügy. Alkalmat ad az ügynöknek, hogy megismerkedjék a családi bibliával és a család történetével, ha a háziak csak egy kicsit is beszédesek.

Dr. Fell számos tokája csöndesen redőzte gallérját; ő maga ugyanilyen hallgatagon bámulta a padlót. Aztán hirtelen mintha megzavarta volna valami, még haramiabajusza is belső rétegmozgásoktól remegett.

– Figyeljen csak, Hadley – mormogta. – Arra lennék kíváncsi, sőt feltétlenül tudni szeretném: járt-e ez a bibliás Sam másutt is Six Ashesben, vagy csak a kastélyt tisztelte meg?

– Gondolom, alaposan körbejárt – mondta a főfelügyelő komoran. – Ezért lehetett olyan nagy sikere jövendőmondóként is. Hát persze hogy vállalta a szerepet a bazárban. Samnek, saját megítélése szerint, volt humorérzéke…

– A fenébe a humorérzékét – mondta Dick Markham nagyon őszintén.

Feszült csend támadt.

Hadley szólalt meg aztán, nyugodt hangon.

– Tudom, Mr. Markham, tudom! – Hadley úgy mosolygott, mint aki maga is érzi: kissé túllőtt a célon. – De meg kell értenie, hogy ez a népség minden eszközt megengedhetőnek tart, mindenfajta „fegyvert”, ha gazdag zsákmányt remél általa. A kerti ünnepély égi ajándékként jött neki: pompás alkalmat kínált, hogy feldúlja Miss Grantet, azután pedig, tervét előkészítendő, önt, Mr. Markham.

– Ha már itt tartunk: Lesley Grantnek pontosan mit mondott ez a csaló?

Hadley mintha mordult volna egyet, aztán továbbra is szárazon mosolyogva így szólt:

– Nem találja ki inkább, Mr. Markham?

– Utalt rá – mondta Dick –, hogy ő, a nagy jövendőmondó, sok mindent tud a múltjáról? S az anyja múltjáról? Mindent?

– Pontosan. Mert gyakorlatilag biztos lehetett benne: Miss Grant nem fogja elmondani önnek a dolgot, egyelőre legalábbis nem. Nagy pszichológus volt ez a Sam, az már szent.

– Nagy pszichológus. Igen.

– Amiért azután – mutatott rá Hadley semmi kétség, önt is könnyen feldúlhatta, még sötétebb titkokra célozgatva. Ó, hát persze. Nem tudhatta, hogy egy szerencsésen balszerencsés véletlen – az a puskabaleset – még külön is a kezére játszik majd. De ezt a lehetőséget is példásan kihasználta, jeles eredménnyel.

– Nem hiszem, hogy sok egyebet mondhatnék önnek, Mr. Markham – fejezte be Hadley. – Sam játszmája arra irányult, hogy a szörnyeteg méregkeverőnőről meg a széfbe zárt méregről, naplóról vagy ki tudja, miről feltálalt meséje nyomán kitáruljon a széf ajtaja. Hogyan képzelte? Egyszerű! Ha jól értettem dr. Fell szavait, Sam azt kérte öntől, hogy jelen lehessen – méghozzá: láthatatlanul! –, mialatt ön Miss Grantnél vacsorázik. S hogy okvetlenül látni akarta, mi van abban a faliszéfben. Igen?

– Úgy van.

– S hogy „végső utasításait” másnap reggel fogja megkapni, nemde?

– Igen. Ezek voltak a szavai.

Hadley megint felhúzta a vállát.

– Az ön dolga az lett volna, hogy megszerezze neki a széf kombinációját – mondta a főfelügyelő. – A megközelíthetetlen fali barlang ajtajának varázsigéjét. Ezt az utasítást adta volna önnek ma reggel – ha él.

– Egy pillanat! Gondolja, hogy Lesley hajlandó lett volna…?

– Megadni önnek a kombinációt? Nagyon jól tudja, hogy igen; ha arra kényszerítette volna…! A ma estére tervezett vacsorán amúgy is el akarta mondani önnek az egészet.

(Szavak úsztak vissza az emlékezetébe, Lesley szavai, melyeket az ő házában mondott előző éjjel: „Szeretném, ha… minden olyan tökéletes lenne. És különösen azt, hogy holnap este minden

tökéletesen sikerüljön. Mert lesz valami mondanivalóm. És valami mutatnivalóm is.” Dick látta, ahogy Lesley ott ül a lámpafényben, töprengve és tépelődve.)

– De elhitt volna *bármit* is, amit Miss Grant mond önnek, akkor?

– Nem. Azt hiszem, nem.

(Most jó, hogy nincs itt Lesley.)

– Ön megszerezte volna azt a kombinációt még a nap folyamán. S amíg vacsoráznak, Sam kitakarítja a széfet, és szépen elillan. Ez minden, Mr. Markham. Csak éppen…

– Csak éppen – szólt közbe dr. Fell – valaki még előbb megölte.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Hideglelős, súlyos szavak. Csönd.

Az óvatos Hadley, előreszegezett állal, a forma kedvéért megeresztett azért némi tiltakozást.

– Lassan a testtel, Fell! Azt még nem mondhatjuk bizonyosan, hogy gyilkosság volt. A nyomozás jelenlegi állása mellett még nem.

– Ó, fiam, fiam! Hát akkor *mit* gondol?

– Ami pedig engem illet – szólt közbe Lord Ashe –, gondolom, választ adhatok egyik kérdésére.

Hadley is, dr. Fell is meglepetten néztek rá. Lord Ashe megint a rubinnal kirakott aranygallért méregette a tenyerén, rosszalló kis hangot hallatott, mintha figyelmeztetni akarná őket, hogy túl sokat azért ne várjanak.

– Az imént azt kérdezte, dr. Fell – mondta –, hogy ez az álbibliás ember járt-e vajon más házaknál is Six Ashes-ben, vagy csak itt nálam. A dolog aligha olyan lényeges. De válaszolhatok. Nem járt. Érdeklődtem ugyanis utána.

– Úgy! – mormogta dr. Fell. – Úgy!

Hadley gyanakodva nézte – a doktor szeszélyes elméje most már vagy huszonöt éve mindig *így* hatott a barátjára –, de nem szólt semmit.

– De még valamit, uraim! – tiltakozott Lord Ashe, és letette az aranygallért. – Nézzük csak! Önök itt a „gyilkosság” szót használták…

– *Én* használtam – szögezte le dr. Fell.

– Ami engem illet, keveset értek az ilyesmihez – mondta Lord Ashe. – Bár el szoktam olvasni azokat a regényeket, amelyeket az az úriember írt, amúgy hétvégeken, az ősi kastélyokban történt rejtélyes halálesetekről. De most… ez… csakugyan! Ha jól értem, ez a De Villa méregtől vesztette életét egy szobában, amelynek ajtaja-ablaka belülről zárva volt.

– Igen – hagyta jóvá dr. Fell. – Éppen ezért kell ismételten leszögeznem – tette hozzá –, hogy az egész szövevény középpontjában, a jelek szerint, Miss Lesley Grant áll.

– Álljunk meg egy pillanatra! – vágott közbe sietve Dick, és Lord Ashe-hez fordult. – Azt mondja, ugye, kérem, hogy Lesley ma reggel idejött, kiszórta maga elé ezeket az ékszereket, és kitálalta az anyja történetét?

– Igen. Nem túl nagy örömemre.

– És miért tette ezt, mit gondol?

Lord Ashe döbbenten nézett rá.

– A jelek szerint azért, mert szegény kis Cynthia Drew rárontott, és azzal vádolta, hogy méregkeverő.

Most Lesley is visszasurrant a szobába, csendesen behúzta maga mögött a párnázott ajtót. Látszólag fegyelmezett volt, mégsem lehetett felőle semmi; kétség, hogy feszült idegekkel várja ezt a kérdezz-felelek játékot. Az ablakok melletti sarokban állt meg, háttal a fénynek, szembefordulva a négy férfival.

– Erre a kérdésre hadd feleljek inkább én – mondta Lesley. – Bár irtózom ettől is! – Kis mosolyra görbült a szája; aztán ebből a mosolyból, melyet Dick mindig olyan ellenállhatatlannak érzett, aggódó arckifejezés lett. – Nincs semmi *baj,* Dick – tette hozzá Lesley. – Majd… majd később elmondok mindent. De eléggé rémes volt.

– Cynthia?

– Igen! Megjelent ma reggel a szobámban. Isten tudja, hogy jutott be, de a széfet próbálta kinyitni éppen.

– Erről… tudok.

Lesley feszesen, függőlegesen tartotta maga mellett a két karját, és hevesebben lélegzett.

– Cynthia így szólt hozzám: „Tudni akarom, mi van ebben a széfben. És megtudom, mielőtt eltávozom innét.” Megkérdeztem, miről beszél. Azt felelte: „Ott tartja a mérget, ugye? Amivel azt a

három férfit megmérgezte, akik szerették magát!” – Hát ezt? – kiáltotta Lesley kétségbeesetten, és kifordította a tenyerét.

– Most csak nyugalom!

– Azt *gondoltam* már – folytatta Lesley hogy bizonyára az egész faluban rémes dolgokat beszélnek, legalábbis találgatnak rólam. De soha, a legvadabb álmaimban sem jött elő, hogy *ilyen* szörnyűséget. Amikor aztán közölte velem, hogy Dick is mindent tud a dologról, s a rendőrség fog értem jönni, mert mérget vagy ki tudja, mit tartok abban a széfben, erre… elvesztettem a fejem.

– Egy pillanat. Megütötte Cynthiát?

Lesley csak hunyorgott.

– Megütöttem?

– Az öltözőasztalról felkapott kézitükörrel.

– Szent Isten, dehogy! – A barna szemek kerekre nyíltak. – Ő azt mondaná, hogy igen?

– Mi történt?

– Cynthia nekem rohant, ennyi az egész. Erősebb nálam, nem tudtam, mit tegyek. Elugrottam, ő pedig egyenest előre – neki az ágy végének – ahol aztán elterült, mint egy szeneszsák.

– Láttam, hogy csak elájult, vagy ilyesmi, de nem sérült meg komolyabban – Lesley összeszorította telt ajkait, és mindenképpen a kertet bámulta –, nos, t alán könnyelműség volt tőlem, de egyszerűen otthagytam. *Te* nem ezt csináltad volna?

– Csak folytasd!

– Azt gondoltam: „Ez már sok; többet nem bírok el.” Kiszedtem hát ezeket a dolgokat a széfből, átrohantam velük ide Lord Ashe-hez, és elmondtam mindent, úgy, ahogy van. Ahogy meséltem épp, megérkezett dr… dr. Fell, ugyebár, és Hadley főfelügyelő. Gondoltam, akkor mindjárt elmondhatom nekik is. – Lesley megnyalta a szája szélét. – Csak egyvalamire lennék kíváncsi, Dick – tette hozzá Lesley nagy nyomatékkal. – Te mondtad azt Cynthiának?

– Én mondtam? Mit?

– Azt a szörnyű históriát a három férjről, és… egyebekről. – Lesley elpirult. – Mert Cynthia egyre csak azt hajtogatta: „Mindhalálig – nem sokáig! Mindhalálig – nem sokáig!” Mint aki megőrült. Ez az egy dolog érdekel az egészből, de ez komolyan. Dick, közöltél valamit Cynthiával, bizalmasan, amit előlem eltitkoltál?

– Nem.

– Esküszöl rá, hogy így igaz, Dick? Ma reggel ott mászkáltál vele a Pope ház körül. Price őrnagy is tanúsítja.

– Becsületszavamra, soha semmi ilyet nem mondtam Cynthiának!

Lesley végigsimította a homlokát a keze fejével.

– Akkor honnan veszi Cynthia ezt a históriát?.

– Ez – állapította meg dr. Fell – mindnyájunkat nagyon érdekelne.

E szavak kíséretében dr. Fell benyúlt a nagy köpeny redői alá, és a hátsó nadrágzsebéből lepedőnyi vörös-tarka selyemzsebkendőt húzott el ő. És megtörölgette a homlokát; méghozzá olyan alaposain, hogy őszbe vegyülő üstökének egy jókora tincse is a szemébe hullt. Majd professzori pózt öltve – amitől Hadley ösztönösen is mindig dühbe gurult! – rámutatott a Lord Ashe asztalának túlfelén álló székre.

– Üljön le, kedvesem – mondta Lesleynek.

Lesley engedelmeskedett.

– Ha itt nekem előadást akar tartani…! – szólalt meg gyanakvó hangon Hadley.

– Nem akarok – mondta dr. Fell méltósággal – előadást tartani. Meg akarom kérdezni Miss Grantet, nincs-e ebben a faluban valóban *halálos* ellensége.

– Lehetetlenség! – sikoltotta Lesley.

Csend támadt.

– Nos akkor – mondta dr. Fell, és visszagyömöszölte a zsebkendőt a köpenye alá – tekintsük azt, amit tudunk. Sam De

Villa, Isten nyugosztalja, ismeretlenként jött Six Ashesbe. A jelek arra mutatnak, hogy… – dr. Fell itt egy kicsit tétovázott – …nem állt kapcsolatban a faluból senkivel. Egyetért, Hadley?

– Jelenlegi ismereteink alapján, igen.

– Ezért Sam, mint *Sam*, nem is érdekes figura a gyilkosság tervében.

– Ha gyilkosság történt – vágott közbe Hadley.

– Ha gyilkosság történt. Ohó. Nagyon jó. Ahogy reggel megegyeztünk, kényszerítő erejű az a feltételezés, miszerint a képzelet szülte bűneset pontos lemásolása – injekciós tű, cián, zárt szoba – azzal a szándékkal történt, hogy a gyanú Lesley Grantre terelődjék, akiről valaki azt hitte: gyilkos. Másképp az egésznek semmi értelme.

– Hát, nézzen ide…! – kezdte Hadley.

– Másképp – felelte dr. Fell udvariasan, de nagyon határozottan –, másképp látja valami értelmét?

Hadley megcsörgette a zsebében az aprót. Nem válaszolt.

– Következésképpen – folytatta dr. Fell, és odahunyorított Lesleyre – szembe kell néznünk egy kérdéssel. Van-e valaki itt a faluban, aki eléggé gyűlöli magát ahhoz, hogy gyilkosság gyanújába keverje, sőt…? Vagy nézzük még általánosabban: hasznára lenne itt valakinek, ha maga rendkívül végzetes helyzetbe kerülne?

Lesley tanácstalanul nézett vissza.

– Nincs senki – felelte. – Hacsak… de nem, az *végképp* lehetetlen.

Dr. Fell hajthatatlan maradt.

– Ezt pedig – folytatta – logikus következtetésként vonhatjuk le a rendelkezésünkre álló tényekből. Ehhez szükségképpen kapcsolódik azután, hogy…

– Szükségképpen kapcsolódik? – csattant fel Hadley. – Micsoda?

– Ó, de még mennyire! S hogy micsoda? Nos… – dr. Fell Dickre bámult. – Erről jut eszembe, fiam. A nagy izgalomban, ott reggel a nyaralónál, elfelejtettem figyelmeztetni, hogy legyen nagyon diszkrét. Ahogy elváltunk, és Miss Granthez indult, összetalálkozott, ha jól értettem, Miss Cynthia Drew-val?

– Igen.

– És… krrrm… felvilágosította a dolgok állásáról? Közölte vele, hogy Miss Grant nem holmi… bűnöző, akit három gyilkossággal vádolhatunk?

– Nem. Miss Drew nem volt hajlandó bevallani, hogy bármit is hallott volna Lesleyről. Így hát, természetesen, én sem mondtam neki semmit.

– Neki nem; hát másnak?

– Másnak sem. Senkinek.

– És dr. Middlesworth barátunkkal mi a helyzet? Feltételezhető, hogy ő esetleg mégis elkottyantotta valahol, mi az igazság? Hogy Miss Grant nem méregkeverő?

– Hugh Middlesworth – felelte Dick – olyan kevés beszédű ember, amilyen ritkán akad. Ebben az ügyben különösen nem hiszem, hogy sokat kotyogna. Az ingét ráteheti, hogy nem beszélt.

Dr. Fell egy pillanatig eltűnődött.

– Következésképpen – folytatta –, következésképpen tehát van itt valaki a közelben, aki még *mindig* hisz a mesében. Ez az illető megölte Sam De Villát, mindent gondosan elrendezett, hogy Lesley Grantre terelődjék a gyilkosság gyanúja, és most boldogan dörzsöli kezét. Kivéve, persze, ha gyilkos – bár ez *valószínűtlen* – a mi kedves Lord Ashe barátunk…

– Jóságos Isten! – kiáltott fel a lord.

Döbbenten ejtette az asztalra a gyöngy nyakláncot, melyet éppen vizsgálgatott, ősz haját furcsán meghazudtoló sötét szemöldöke alatt cvikkeres szürke szeme riadtan csillogott. És tátva maradt a szája.

– Ez, uram – mordult fel Hadley főfelügyelő –, csak dr. Fell különös humorérzékének újabb példája…

– Vagy úgy! Tréfa volt. Értem. De…

– Kivéve ezt a valószínűtlen esetet – folytatta dr. Fell –, ismétlem, a valódi gyilkos még mindig hisz a mesében. Nohát akkor! Most használja azt a fogékony eszét, Hadley! A valódi gyilkos a kezünkbe adta a problémát; szükségképpen kapcsolódik ehhez, hogy most majd mit kell a kezünkbe adnia?

– Mit kell?

– Ej, a pokolba – mennydörögte dr. Fell, és botja vasgyűrűs végével a padlóra sújtott –, a kezünkbe kell adnia a *megoldást!*

És fújtatva nézett végig a jelenlevőkön.

– Sam De Villa holttestét – folytatta aztán nagy nyomatékkal – egy belülről zárt szobában kaptuk meg. Eddig minden rendben. Ezért majd Lesley Grantet veszik elő, így gondolkozik a gyilkos. De hogyan *csinálta* Lesley Grant?

Emlékezzenek csak! Azok a képzelet szülte bűntények rendre megoldatlanok maradtak. Maga, Hadley, vagyis a rendőrség, állítólag döbbenten állt az esetek előtt. Ez is rendben; csakhogy most ez nem elég. Most a rendőrség nem állhat tanácstalanul. Ahhoz, hogy a bűncselekmény elkövetésével Miss Grantet vádolhassák, meg kell tudnunk, hogyan csinálta a dolgot, különben egy ujjal se nyúlhatunk hozzá. A gyilkos egész terve hatástalan, ha nem derül ki, hogyan „működött” a zárt szoba. Követnek, ezúttal?

Dick Markham kis habozás után megszólalt: – Azt gondolja tehát…?

– Azt gondolom *inkább* – felelte dr. Fell –, hogy valamiféle közleményre számíthatunk.

Hadley gyanakodva húzta össze a szemöldökét.

– Álljunk meg! – mormolta a főfelügyelő. – Hát ezért kérte tőlem az imént, hogy…

Abbahagyta, mert dr. Fell tekintetéből minden poklok fenyegetését olvashatta ki. Dick Markhamnek feltűnt, hogy ez a jelzés egy kissé túl nyilvánvaló volt, túlságosan is fenyegető; és az a kellemetlen érzése támadt, hogy itt, valahol a felszín alatt, elmék csatája folyik.

– Úgy értem ezt – erősítette meg kijelentését dr. Fell hogy „Egy Jóbarát” vagy „Egy Jóakaró” kapcsolatba lép majd velünk, és finoman utal rá, vagy esetleg a legnyersebben, részletesen közli, hogyan csinálták a zárt szoba trükkjét. A rendőrség a képzeletbeli „korábbi” esetekben tökkelütöttnek bizonyult. A gyilkos ezúttal nem kockáztathat meg efféle tökkelütöttséget, hahaha!

– És azt a közleményt… hogyan juttatná el hozzánk? – kérdezte Dick.

– Miért ne telefonon például?

Kis szünet következet, s dr. Fell a szellemparlamenthez intézett újabb szónoklatot, aztán szemöldök ráncolva Dick re nézett.

– Ön ma hajnalban kapott egy telefonhívást – szögezte le – amely engem rendkívül érdekelne. Helybeli rendőrük összefoglalta nekem a maga tanúvallomását. Én azonban szívesen föltennék néhány közelebbi kérdést is, mert… A fülesbaglyok istenére! Vau, vau, vau!

Erre az ugatásra, mely kissé meglepően hangzott egy nemzetközi hírű tudós szájából, Lord Ashe kezdte valóban elképedve nézni a hatalmas jövevényt.

Lesley az ajkába harapott.

– Nem értem ezt az egészet most – tört ki belőle aztán. – És nem is hiszem el! Hiszen ez szörnyűségesebb volna minden eddiginél. Csak nem azt jelenti ez… az istenért, csak nem azt – és Lesley hangja csupa kérés volt, csupa tiltakozás –, hogy van ember a világon, aki képes ilyet elkövetni, *csak* azért, mert rám terelheti a gyanút?

– Hát igen, ehhez azért elég erős hit kell – mondta dr. Fell, és a hangja kérdő volt, szeme a semmibe meredt –, hogy valóban elhiggyük, nemde? Nagyon erős hit kell. [v]

– Akkor pedig? Egyáltalán, hová akar kilyukadni?

– Pontosan – csapott le a szóra Hadley, kissé kimerülten.

– Erre volnék én is kíváncsi végre.

– Meg kell vallanom – mondta Lord Ashe –, ez a… dolog az én erőimet is némiképp… meghaladja. – Karórájára nézett, aztán reménykedve megjegyezte: – Mindnyájukat meghívhatom ebédre, ez természetes, ugyebár?

Lesley talpra ugrott.

– Köszönöm, nem fogadhatom el – mondta. – Tekintve új helyzetemet a községben, melyet mint Lily Jewell lánya…

– *Kedves* leányom – mondta Lord Ashe szelíden –, ne legyen már akkora szamár.

Aztán a négy ékszert szépen a bársonykendő közepére helyezte, bugyrot formált a kendőből, és odanyújtotta Lesleynek.

– Tegye el, kérem – mondta a lord.

– Nem és nem! Soha többé! – kiáltotta Lesley, és közel járt hozzá, hogy toppantson a lábával. Aztán újra könny csillant a szemében. – Látni sem akarom ezt a szerzeményt! A magáé, vagy nem? A családja legalábbis mindig úgy emlegette. Hát akkor tessék, legyen a magáé, mind az összes, de az ég szerelmére, engem hagyjanak már egy kicsit békén!

– Kedves jó Miss Grant – mondta Lord Ashe, állhatatosan lengetve felé a bugyrot –, ezt mégsem szabad talán, hogy így vitatkozzunk itt… azon, hogy ki tart meg vagy ki nem tart meg ilyen értékes dolgokat. Még a végén kísértésbe hoz! Vagy ha azt kívánja, hogy a feleségem csak ebéd után tekintse meg…

– Azt hiszi, valaha is Lady Ashe szemébe nézhetek még?

– Őszintén szólva – felelte az említett hölgy férje –, azt hiszem!

– Vagy bárki más szemébe, itt, a helybeliek közül? Örülök, hogy túl vagyok ezen az egészen. Szabad vagyok,

megkönnyebbültem, emberi lény vagyok megint. De hogy az itteniekkel valaha is…

Dick odament hozzá, és karon fogta.

– Most gyere szépen velem – mondta neki –, sétálunk egyet a holland kertben ebéd előtt.

– Pompás ötlet – helyeselt Lord Ashe. Kihúzta az íróasztal fiókját, belepottyantotta a bársonykendőt és tartalmát. Aztán mintha valami az eszébe jutott volna, egy kulcsokkal teli gyűrűn kikeresett bizonyos kulcsot, és bezárta vele a fiókot. – Azután majd rendezhetjük ezt a vitatott kérdést, hogy… öööö… hajlandó-e megtartani saját jogos tulajdonát. Addig viszont a friss levegő lesz talán a legjobb orvosság, hogy megszabaduljon morbid gondolataitól.

Lesley megpördült.

– Ezek morbid gondolatok, Dick? Szerinted is morbid gondolatok?

– Morbid *képtelenségek,* édesem.

– És téged nem érdekel, ki vagyok?

Dick erre olyan harsogó hahotával felelt, hogy Lesley kishitűsége is láthatóan megrendült tőle.

– De mit mondott neked Cynthia? – makacskodott Lesley továbbra is. – És hogy van? S az hogy lehet, hogy hajnalok hajnalán együtt voltatok?

– Kérlek, FELEDKEZZ meg végre egy kicsit ezekről a dolgokról, Lesley!

– Helyes beszéd – mondta Lord Ashe. – Egy azonban kétségtelennek látszik, Mr. Markham. – A lord vonásai egy kicsit megkeményedtek, s a szeme körül megjelent valami furcsa kifejezés, amelyet Dick nem értett. – Miss Grant nem csupán egy „jóakaratú” baráttal büszkélkedhet.

– Hogy érti ezt? – kiáltotta Lesley.

– Nohát – mondta Lord Ashe, magyarázólag –, az egyik ideküldi magát Six Ashesbe, hogy itt *éljen*. A másik meg, ha

hihetünk az imént hallottaknak, mindent megtesz, hogy itt *haljon,* vagyis hogy kötélre jusson gyilkosságért.

– Nem érti – sikoltotta Lesley, és még erősebben Dick, karjába kapaszkodott –, hogy épp ez az, amivel nem bírok szembenézni? És nem is akarok szembenézni? Az a gondolat, hogy valaki, mindegy, kicsoda, ennyire gyűlölheti az embert, minden közt a legrettenetesebb. Hallani sem akarok erről, soha többé!

Lord Ashe nem hagyta válasz nélkül.

– Persze – mondta –, ha dr. Fellnek volna véletlenül valami elképzelése, hogyan és miért követték el ezt a rendkívüli zárt szobás gyilkosságot…?

– Ó, igen – felelt dr. Fell mentegetőzve. – Azt hiszem, még erre is sor kerülhet, csak ahhoz hallanom kell még egy-két választ, amelyre várok.

Dick Markham idegpályáin újabb veszély, rejtett veszélyek érzete futott végig.

Dick egy másodperc töredékével hamarább fordult meg, mint várhatták, és észrevette, hogy dr. Fell és Hadley főfelügyelő között pantomim jelbeszéd folyik. Alig valami: egy felhúzott szemöldök, némán mozgó ajkak; és a némajáték nyomban véget is ért, s neki fogalma sem lehetett a jelentéséről. Eddig dr. Fellt és Hadleyt szövetségeseknek tekintette, segítőtársaknak, akik azért jöttek ide, hogy elűzzék a veszély fantomjait. Semmi kétség, szövetségesek voltak most is. Mindazonáltal…

Dr. Fell a szemöldökét ráncolta.

– Értik ugye – kérdezte –, mit kell *elsősorban* figyelembe venni ebben az ügyben?

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Késő délután volt, amikor dr. Fell a Gallows Lane-i nyaraló előtt állva megismételte ezt a kérdést.

Az Ashe kastélyban elköltött ebéd után dr. Fell, Hadley és Dick Markham egy kis körutat tett a helységben. Dick szerette volna hazakísérni Lesleyt, ám erről dr. Fell hallani sem akart. Szeretett volna minél többekkel találkozni, helybeliekkel.

Egyelőre még egy szó sem szivárgott ki, hogy a halott nem Sir Harvey Gilman, vagy hogy a rendőrségnek bármi oka lenne öngyilkosságon kívül valami egyébre is gondolni. Szinte érződött a leselkedő csapda... a halálos buktató, mely egy gyilkosra vár... hallatszottak a hajtók füttyei. Kíváncsiságtól feszülő arcok meredtek rájuk, de csak elfordított tekintetekben izzott a kérdés. Dick még soha életében nem érezte magát ilyen kényelmetlenül.

Sokakkal találkoztak.

Cynthia Drew-val nem sikerült beszélniük; megakadályozta ezt Cynthia anyja. A szomorú kis asszony ügyelt, nehogy egyetlen szavát is Dick Markhamhez intézze. Cynthia, közölte az urakkal, elesett valami kőlépcsőn, csúnyán beverte a halántékát, nincs olyan állapotban, hogy bárkivel találkozzék; és arra se számítson *senki* – itt szemöldökfelvonás következett –, hogy meglátogathatja.

Találkoztak azonban az irodájából kilépő Price őrnaggyal. És megtörtént a bemutatkozás a postán épp valamit vásárló Earnshaw-val. Dr. Fell a trafikosnál csokoládészivart és valódi szivart egyképp vásárolt; eltársalgott a templomépítészetről Mr. Goodflower tiszteletes úrral; meglátogatta a „Griff és Kőris” fogadó söntését, hogy felhajtson pár korsó sört, még úgy záróra előtt.

A sárga fényű nap alacsonyan állt már a falu mögött az égen, amikor visszafordultak a Gallows Lane irányába. Lesley háza előtt

elhaladva Dicknek eszébe jutottak a lány szavai: „Ugye, azért eljössz ma este, ahogy terveztük, és együtt vacsorázunk?” És arra is emlékezett, milyen buzgón mondott rá igent. Fölnézett az ablakokra, hátha megpillantja Lesley arcát, de hiába. Aztán, mintha csak ott riadt volna fel révületéből, már azt az alacsonyra ereszkedő tetejű, fekete fehér nyaralót látta a sötétbe boruló gyümölcsös mellett; a komor épület megcsúfolt ablakait.

Sam De Villa, alias Sir Harvey Gilman holttestét már rég elszállították a hawkstone-i hullaházba. Bert Miller, a helyi rendőr, türelmesen őrködött a ház előtti kertben. Mihelyt hallótávolságba értek, Hadley nyomban odakiabált neki.

– Boncolási jelentés?

– Nem jött még, uram. Megígérték, telefonálnak, ha kész lesz.

– Hát a telefonbeszélgetést sikerült-e lenyomozni?

Bert Millernek mindig el kellett magyarázni a dolgokat.

Nagy tepsiképe érzéketlenül meredt a világba az impozáns sisak alól.

– Melyik telefonbeszélgetést, uram?

Hadley csak ránézett.

– Mr. Markham ma hajnalban a házában névtelen telefonhívást kapott – mondta aztán a főfelügyelő –, hogy siessen ide, azonnal. Emlékszik már?

– Hogyne, uram. Igenis.

– Lenyomozták ezt a hívást?

– Igenis, uram. Ebből a házból történt.

– Ebből a házból, nocsak? – ismételte Hadley, és dr. Fellre pillantott.

– Erről a telefonról – folytatta Miller, és a nyitott ajtó felé biccentett hátra a fejével. – Öt óra kettő perckor hajnalban. A központ ezt mondja.

Hadley megint dr. Fellre pillantott.

– Maga most feltehetően azt fogja mondani, hogy: „Mint megjósoltam!”.

– Ördögbe, Hadley! – Dr. Fell hangja panaszos volt és ingerült. – Nem akarom, hogy bárki azt higgye rólam, afféle hókuszpókusz mester vagyok, és kristálygömbből nézem ki a dolgokat, mint Sam De Villa; de hát egy s más olyan világosan látszik enélkül is… egyszerűen mert így *van*. Értik, ugye, mit kell *elsősorban* figyelembe venni ebben az ügyben?

Hadley tapintatosan hallgatott.

– Kérem, uram – mondta Dick. – Ezt a kérdést egyszer már feltette. Mi megpróbáltunk jól-rosszul válaszolni rá, de az ön válasza elmaradt. Hallhatnánk esetleg?

– Szerény véleményem szerint – mondta ekkor dr. Fell – ebben az ügyben elsősorban azt kell figyelembe venni, hogyan töltötte élete utolsó hat óráját Sam De Villa.

Dick valami egészen mást várt, és most csak rábámult a hatalmas alakra.

– Ön úgy tizenegy óra tájban vett tőle búcsút tegnap este – folytatta dr. Fell. – Jó! Aztán halva találta – és nem lehetett régóta halott! – ma hajnalban, körülbelül öt óra húszkor. Jó! De mit csinált *közben* Sam De Villa? Lássuk csak.

Dr. Fell fölbukdácsolt a két kőlépcsőn, be a kis hallba. Egyelőre azonban nem ment be a nappaliba. Csak forgott egyre a hallban, fejedelmi lassúsága manőverező csatahajót idézett; semmibe meredő szeme végigvándorolt a látnivalókon.

– Nappali balra. – És mutatta a kezével. – Ebédlő a folyosó túlfelén, jobbra. – Ezt is mutatta. – Hátsó konyha és mosogató a ház hátsó felében. – Mutatta. – Ahogy ma reggel itt várakoztam, megszemléltem mindent. Mellesleg még a mosogatófülkében elhelyezett villanyórát is. – Dr. Fell végigfésülte a bajuszát, majd megint Dickhez fordult: – Amikor ön elbúcsúzott tőle, tizenegykor, De Villa azt mondta, hogy le akar feküdni?

– Igen.

– És feltehetően le is feküdt, mert Lord Ashe – töprengett dr. Fell – alig valamivel később ért ide, hogy megnézze, mi van a

sebesülttel, de a házat sötéten találta. Lord Ashe beszámolt erről önnek, ugyebár?

– Igen.

– Ma reggel nem voltam fönt az emeleten. De esetleg érdemes…

Keskeny lépcső vezetett az emeleti helyiségekhez; ormótlan korlátja volt, éles derékszög fordulója. Alacsony mennyezetű előtér fogadta őket odafent. A zsindelytető közelében fojtogató volt a hőség. Két szép méretű hálószoba volt itt, mindkettő az út felé nézett; és találtak még egy kis hátsó hálószobát s egy hasonló fürdőszobát is. A jelek szerint a nappali fölötti utcai hálószobát használta a ház lakója.

Dr. Fell betaszította a kilincsre csukott ajtót; az ajtó nyikorogva súrolta végig a padlót. Két ablakot pillantottak meg, mindkettő az útra nézett a ferde tetőfalból, és beszűrődött rajtuk a késő délutáni napfény, melyet a szemközti nyíres piszkosvörösre színezett.

A helyiség bútorzata igen egyszerű volt, akár a vakolt, fehér fal. Egy ágy, egy tükrös fiókos szekrény, egy tölgyfa ruhásszekrény, egy egyenes támlájú szék, a padlón egy-két szőnyeg. Az ablakok nyitva voltak, mégis áporodottnak érezték a levegőt; kapkodás, rendetlenség nyomai látszottak mindenütt. Az ágyban mintha aludt volna valaki az éjjel. A lerúgott takaróból ítélve, hirtelen ugorhatott ki az ágyból.

Hasonló felfedezésre jutottak a személyes holmik láttán – gallérok, tisztálkodószerek, könyvek, egy háziköntös sodort öve – mindezek a dolgok két nagy bőröndből áradtak a szobába; a bőröndöket ki se csomagolták még rendesen.

– Látják, még tanyát se vert tisztességgel – állapította meg dr. Fell, és botjával a disznóólra mutatott. – Készen állt, hogy bármely pillanatban kereket oldjon. Mihelyt megvan a zsákmány. Tökéletesen kidolgozott, szép terv. És helyette, a végén… Álljunk csak meg!

Az ágy mellett hamutartó volt a földön, benne két-három szivarcsonk. A hamutartó mellett pedig pohár állt: félig üresen. Meleg, buborékos víz volt benne. És volt ott még egy kicsiny üveg is. Dr. Fell kutató pillantását követve, Hadley fölemelte az üvegcsét. Néhány apró, fehér tabletta volt benne. Hadley az ablakhoz vitte, hogy elolvassa a címkét.

– Luminál – mondta a főfelügyelő. – Negyedszem tabletták.

– Úgy van – jegyezte meg Dick. – Erről hallottam itt tegnap késő este; hogy volt vele luminál. Middlesworth azt mondta, bevehet egy negyedszemnyit, ha nagyon fájna a háta.

Dr. Fell azt kérdezte ekkor:

– Csak egy negyedszemnyit? Nem többet?

– Middlesworth mindenesetre ezt mondta.

– És az a seb, az ugye fájt, nem?

– Pokolian fájhatott neki. Arra megesküszöm, hogy nemcsak színlelte.

– Nem! – dörmögte dr. Fell, hevesen ingatta a fejét, és az arca rendkívülien komornak látszott. – Nem, nem, nem, nem, nem! Ide nézzen, Hadley! De Villára ez igazán nem volt jellemző, ez a mértéktartó természet!

– Hogy érti ezt?

– Hát képzelje magát a helyébe! Tegyük fel, hogy maga egy ilyen érzékeny idegzetű, képzeletgazdag egyén, és tudja, hogy egy hosszú éjszaka várja, és sajog a hátában egy golyó ütötte seb? És ott a sok finom luminál. Hát akkor maga megállna egy negyed szemmel? Vagy inkább bekapna néhány tablettát, hogy az igazak álmát alhassa aztán…?

– Hát igen – ismerte el Hadley. – Ez utóbbi a valószínűbb. De…

– Megpróbáljuk – mennydörögte dr. Fell, és imbolyogva megindult az ajtó felé, hogy nyomban vissza is forduljon –, megpróbáljuk rekonstruálni ennek a bűnténynek az előjátékát. És hova jutottunk eddig?

– Jóformán semeddig, ha az őszinte véleményemre kíváncsi.

– Mindegy, kövessük De Villa hadmozdulatok. Vendégei tizenegykor vesznek búcsút tőle. Ő már pizsamában, háziköntösben és papucsban van, átöltöznie tehát nem kell, amikor lefekszik. Feljön ebbe a szobába.

Dr. Fell körbevándorló pillantása ekkor a sodort köntösövre szegeződött, mely az egyik bőröndből kígyózott elő. Rámeredt, aztán ujjai közé csippentette alsó ajkát.

– Várjon csak, Hadley. De Villa holttestét ma reggel pizsamában-háziköntösben találták meg. Már nem emlékszem, de talán maga igen: rajta volt a köntösön az öv? – Dickre nézett. – Hát maga, fiam?

– Nem emlékszem – ismerte be Dick.

– Én sem – mondta Hadley. – De minden bent van már úgyis a hawkstone-i hullaházban. Csak odatelefonálunk és megkérdezzük.

Dr. Fell egy kézmozdulattal elejtette a témát.

– Mindegy, próbáljuk tovább rekonstruálni a gyilkosság előtti homályos órákat. De Villa feljön ide, hogy lefeküdjék. Hoz egy pohár vizet. Bekap egy jó adag luminált, aztán felül az ágyban, hogy elszívjon egy szivart – lásd a hamutartót! –, míg hat a szer. És akkor…

Hadley gúnyosan felhorkant.

– És akkor – mondta a főfelügyelő – felkel, és lemegy a földszintre: hajnali ötkor?

– A jelek szerint ez történt.

– De miért?

– Ezt – mondta hirtelen dr. Fell remélem, Mr. Markham itt és most azon nyomban megmondja nekünk. Menjünk le.

A nappali korántsem volt olyan riasztó, hogy már nem ült ott a halott. A hawkestone-i laboratórium szakértői mindent lefényképeztek, s ujjlenyomatokat is gyűjtöttek időközben. Elvitték az injekciós tűt, a 22-es puska azonban most is ott

támasztotta a falat a kandallónál, és az a dobozra való kidőlt rajzszeg is a karosszék mellett maradt a földön.

Hadley már megtette Dicknek a maga erőteljes, realista megjegyzéseit a bűnjelek fogdosásával és a nyomok megzavarásával kapcsolatban; ezúttal nem szólt semmit, csak sokatmondóan nézett. Dr. Fell azonban nem nézett vissza rá. Karját összefonta, és a falnak támaszkodott a két ablak között. Az egyik oldalán, az alsó ablaktáblán, ott volt a golyó ütötte lyuk, a másik ablaknak csupán az üres kerete árválkodott, és üvegcserepek borították alatta a padlót. Odakint újra meg újra kirajzolódott egy rendőrsisak körvonala, ahogy a fáradhatatlan Bert Miller föl-le járt.

– Mr. Markham – kezdte dr. Fell olyan halálos komolyan, hogy Dicken bizonyos balsejtelmek vettek erőt –, ha valaha életében, nagyon kérem, *most* összpontosítsa figyelmét.

– Mire?

– Arra, amit ma reggel látott.

Ehhez nem volt szükség különösebb összpontosításra. Dick arra gondolt: vajon ez az iszonyú keserűmandula-szag valaha is eloszlik-e, nem úszik-e itt hetek múlva is, kísértetárnyakat keltve a nappali megannyi zugából?

– Kérem, uram, figyeljen rám! – mondta aztán. – Tisztázzunk mindjárt valamit. Azt gondolja, hogy hazudok önnek?

– Miért gondolnám?!

– Mert mintha mindenki ezt gondolná, Millertől Hadley főfelügyelőig és Lord Ashe-ig… hogy hazudok vagy álmodom. Állítom önnek, hogy ezek az ablakok be voltak zárva belülről! És az ajtó kulcsra volt zárva, és be volt reteszelve – belülről! Kételkedik benne?

– Ó, nem – felelte dr. Fell. – Nem kételkedem én ebben.

– És a gyilkos mégis… mi lenne itt a jó szó?… teljes fizikai valójával bejutott ebbe a szobába, s aztán ugyanígy kijutott innét,

s tette mindezt azért, hogy De Villát meggyilkolhassa? Tette a zárt ajtó és ablakok ellenére?

– Igen – mondta dr. Fell.

Az ablakok előtt odakint elvonult Miller alakja, akárha a törvény árnya lenne.

Hadley főfelügyelő odahúzta az íróasztalhoz a karosszéket, amelyben a halott ült, letelepedett a helyére, és elővette jegyzetfüzetét. Dr. Fell hozzátette:

– És ezt komolyan mondtam, Hadley. Szó szerint értse.

– Tovább! – mondta Hadley.

– Kezdjük – horkantott dr. Fell, és még szorosabban összefonta a karját –, kezdjük azzal a titokzatos telefonnal, öt óra két perckor történt, ugyebár. És hallotta az imént, hogy ebből a házból?

– Igen.

– Nem lehetséges, hogy például maga De Villa beszélt?

– Nincs kizárva, természetesen. Nem tudom megmondani, kinek a hangja volt. Suttogott.

– De azért – folytatta dr. Fell, megtámasztva az állát, mintha a gondolatai helyezkednének bokszállásba – érzett belőle, ugye, némi sürgetést?

– Rendkívül erőteljes sürgetést! Hogyne!

– Úgy van. Ön akkor kirohant a házából, végig az úton. Ahogy bizonyos közelségbe került ehhez a nyaralóhoz, látta, hogy fény gyullad a nappaliban.

Dr. Fell szünetet tartott, és szemüvege mögött bandzsítva összpontosított. – Mennyire volt innen, amikor meglátta azt a fényt?

Dick latolgatta a távolságot.

– Jó százméternyire, azt mondanám.

– Vagyis ide a szobába nem látott be onnét?

– Szent Isten, nem! Hogyan láthattam volna! *Ahhoz* túl messze voltam. Jól láttam, hogy meggyullad a villany, mert az ég akkor még eléggé sötét volt.

Hadley főfelügyelő szó nélkül felállt. Egyetlen lámpa volt csak a szobában: az íróasztal felett lógó, vörösesbarna ernyős villanykörte. A kapcsolója ott volt a hallba vezető ajtó mellett. Ehhez lépett oda Hadley; kettőt kattintott rajta, és a lámpa felvillant, majd megint elaludt. Aztán, ismét egy szó nélkül, visszatért a jegyzetfüzetéhez, az íróasztal mellé.

Dr. Fell megköszörülte a torkát.

– Ön akkor – folytatta – lassabban haladt tovább az úton? Igen! Egy kicsivel később, ha jól értem, megpillantotta a 22-es puska csövét a fal tetején? Igen. Mennyire volt, amikor ezt látta?

Dick megint eltűnődött.

– Hát… mondjuk, harminc méterre. Talán annyira se.

– Így még *mindig* nem látott be ebbe a szobába?

– Nem. Természetesen nem.

– A puskát azonban határozottan látta.

– Igen.

– Sőt – dr. Fell kinyújtotta a jobb kezét, és megkopogtatta az ablaküveget – még a golyó ütötte lyukat is látta, hogy saját érzékletes kifejezését használjam, mellyel a helyi rendőrbiztosnak leírta az esetet: „ahogy az ablaktáblára odaszökkent az a lyuk”.

Dick tanácstalan mozdulatot tett.

– Ez kissé irodalmias ízű megfogalmazás, attól félek. A jövendőmondó sátra járt az eszemben. De ha így mondom, ha másképp: ugyanaz. Figyeltem a puska csövét; láttam, ahogy elsül; és még ilyen távolságból is kivettem a golyó ütötte lyukat.

– Önnek jó a szeme, nagy távolságra is, nemde?

– Nagyon nagy távolságra is. Tegnap például, amikor Price őrnagy bódéjánál célba lőttem, meg tudtam mondani pontosan, hol találtam el a céltáblát; vissza se kellett húzni a pulthoz.

Hadley főfelügyelő közbeszólt.

– Ha azt hiszi, hogy a golyó ütötte lyuk körül bármi nem lenne rendben – mondta –, lemondhat az elméleteiről. Purvis emberei mindent megvizsgáltak: a lövés szögét, a lövedék erejét, az ablak üvegében okozott rongálást. És – a kandalló feletti, roncsolt kép felé biccentett – megvizsgálták a falból kikapart golyót is. *Valóban* abból a 22-es puskából lőtték ki, nem másikból.

Dr. Fell arca lassan elvörösödött.

– Uramisten, Hadley – mondta, és ez nem a megszokott dühkitörés volt csupán: sokkal több annál, úgyhogy Hadleyt csaknem ugyanúgy megdöbbentette, mint Dicket –, méltóztatna megengedni, hogy ezt a tanút a magam módja szerint hallgassam ki?

És az arca még vadabbul tüzelt.

– Ön, uram, a fővárosi rendőrség főfelügyelője. Készséggel állok szolgálatára. És csak külső tanácsadó vagyok; vagy, kevésbé fellengzősen fogalmazva, az a bizonyos vén csataló, akit ön a különösebb, egyáltalán nem mindig ilyen őrült esetekhez segítségül hív. Most megtisztelt azzal, hogy a tanácsomat kérte egy ilyen ügyben, amelyről mindketten azt hisszük: gyilkosság. Hát akkor megengedi, hogy a magam kérdéseit tegyem föl, vagy nem, főfelügyelő úr?

Az ablakok mögött Bert Miller mozgó sisakja egy másodperc töredékéig megállt, mielőtt Six Ashes rendőre folytatta volna útját. Dick, amikor reggel elmondta az eseményeket Millernek, úgy látszik, nem hiába hangsúlyozta annyira – s igazolta a lehető legrészletesebben – az öngyilkosságot; mert a rendőr nem is álmodott más lehetőségről. S ez volt most az első alkalom, hogy egyik felettesének szájából a gyilkosság szót hallhatta az üggyel kapcsolatban.

Ám Dick ezt most észre se vette; az apró mozzanatot szinte elsöpörte dr. Fell kitörésének elemi ereje.

– Sajnálom, ha a tyúkszemére hágtam – mondta Hadley szelíden. – Folytassa.

– Krrrmmm! Huh! Jól van. – Dr. Fell eligazgatta a szemüvegét, majd az orrán át hatalmas lélegzetet vett; úgy hangzott ez, mint egy harci kiáltás. – Amikor a lövést meghallotta, Mr. Markham, újra rohanni kezdett?

– Igen.

– És az úton Miss Cynthia Drew-val találkozott?

– Így történt.

– Hogy lehet az, hogy ön, aki olyan jól lát messzire, Miss Drew-t csak *akkor* vette észre?

– Úgy – felelte Dick –, hogy a nap egyenesen a szemembe tűzött. Épp az út vége felől jöttek a sugarai, és arról közeledett Miss Cynthia Drew is. Kelet felől. Jobbra-balra jól láttam a dolgokat, de magán az úton nem.

– Hm, igen. Ez megmagyarázza. De mivel magyarázta *Miss Drew,* hogy ilyen kora hajnalban ott sétál az úton?

– De kérem, uram! Csak nem gondolja…?

– Mivel magyarázta – ismételte meg dr. Fell szelíden – Miss Drew, hogy ilyen kora hajnalban ott sétál az úton?

Kint a hallban élesen megcsördült a telefon.

Mindhárom férfit a saját gondolatai foglalták le, és mégis: erre a csörömpölésre mintha egyformán megriadtak volna valamelyest. Dick azt gondolta: vajon ez lesz az a közlemény, amelyet dr. Fell vár? A gyilkos telefonál? A gyilkos, aki ott lapul a számtalan nyájas Six Ashes-i arc egyike mögött, most újra suttogásba kezd, Lesley Grant ellen érzett gyűlölettel? Még több gyűlölettel? Hadley sietett felvenni a kagylót; hallották, ahogy halk hangon beszél. Amikor visszatért, nagyon komoly volt az arca.

– Nos? – sürgette dr. Fell.

– Nem – felelte azonnal a főfelügyelő –, nem az, amire gondol. Az a telefonközlemény merő képtelenség, az ön lidérces fantáziaszüleménye. Ki az az őrült, aki ilyesmit kockáztat? Hanem az a másik elgondolása, be kell vallanom…

– *Ki volt az, Hadley?*

– A hawkestone-i rendőrségi orvos. Épp most fejezte be a boncolást. És az eredmény megint minden elképzelést halomba dönt.

Dr. Fell hatalmas alakja eddig a falnak támaszkodott; most kiegyenesedett. És a haramiabajusz alatt egy pillanatra tátva maradt a szája.

– Hadley! Ide figyeljen! Csak nem azt akarja mondani, hogy Sam De Villát a végén még nem is ciánnal ölték meg?

– Ő, dehogy. Nagyon is ciánnal! Körülbelül háromszemernyi vízmentes ciánhidrogén; melyet injekciós tűvel adott be neki valaki, aki láthatóan ügyetlenül bánik a fecskendővel. De…

– De micsoda?

– A gyomor tartalma – mondta Hadley.

– Beszéljen már, ember!

– Körülbelül hat órával a halála előtt – folytatta Hadley – Sam szép mennyiségű altatót vett be, legalább három-négyszemnyi luminált.

És Hadley megint visszaült az asztalhoz, s kinyitotta jegyzetfüzetét.

– Nem érti? – mondta aztán. – Ha Sam ilyen adag altatót evett, mielőtt valamivel tizenegy óra után lefeküdt, gyakorlatilag lehetetlen, hogy másnap reggel öt órakor a saját lábán lejöhetett volna ide a földszintre.

TIZENHATODIK FEJEZET

– Vigyázzon! – tette hozzá az óvatos főfelügyelő. – Nem mondhatjuk, hogy *teljességgel* lehetetlen. – Felemelte a ceruzáját, s a hegyét vizsgálgatta. – Vannak emberek, akiknek a szervezete a legerősebb szerekkel szemben is képes az ellenállásra; és olyanokat is ismerünk, akik nagyon hamar túl vannak az orvosságok hatásán. Annyit mondhatunk csupán: nagyon valószínűtlen. De a bizonyítékok értelmében, végül is, Sam lejött ide ma hajnalban?

– A jelek szerint: igen.

– És, ha csak hazugnak nem minősítjük Mr. Markham állítását, fény gyúlt ebben a szobában, abban az időpontban, amelyet Mr. Markham állít?

– Semmi kétség.

– És önnek mégsem az a véleménye, hogy minden elképzelésünk halomba dőlt?

– Nem – felelte dr. Fell, és újra nekidőlt a falnak, s lecsusszant rajta egy kicsit, úgy, hogy a széles karimájú kalapját közben mintha egy láthatatlan kéz emelintette volna meg.

– Nem, barátom, ezt egyáltalán nem mondhatnám. Világosabb lesz talán a kép – dr. Fell iszonyú fintorokat vágott –, ha néhány fontos dolgot tisztázunk. Mivel magyarázta, hadd ismételjem meg a kérdést, Miss Cynthia Drew, hogy ilyen kora hajnalban ott sétál az úton?

Dick kerülte dr. Fell tekintetét.

– Nem tudott aludni. És kiment egy kis levegőt szívni.

– Egy kis levegőt szívni. Ohó. És-a Gallows Lane a divatos hely errefelé, ahová az emberek… levegőt szívni járnak?

– Lehet. Miért ne?

Dr. Fell összevonta a szemöldökét. – Ez az út, mint Lord Ashe felvilágosított, innét pár száz méternyire keletre véget ér: ott, ahol a tizennyolcadik században még akasztófa állt.

– Maga az út véget ér, igen. De aztán egy keskeny ösvény vezet még a földeken át Goblin Wood felé, ahol csakugyan szívesen sétálgatnak a helybeliek. Rendőrünk, Miller is a közelében lakik, ha már erről van szó.

– Csakugyan, fiam – mondta ekkor dr. Fell kivételesen szelíd hangon –, nem is kell mondania. Értem, értem. A lényeg tehát az, hogy Miss Drew is pontosan ott volt a bűntett színhelyén; legalábbis majdnem. És *látott* valamit a kisasszony, ami segítségünkre lehetne?

– Nem Cynthia… Vagyis várjunk csak, hát persze hogy látott! – kiáltott fel Dick, mintegy a saját szavába vágva, és úgy érezte, gyötrelmes, rejtélyes kérdések merülnek fel. – Nem említhettem reggel, a tanúvallomásomban, mert akkor Cynthia még nem mondta. Csak később mesélte el, amikor Lesley házában találkoztunk.

– Igen?

– Körülbelül egy perccel azelőtt, hogy a puskalövés eldördült – közölte Dick –, Cynthia látta, hogy valaki innen a gyümölcsösből átrohan az út másik oldalára, a nyírfaligetbe.

És elmondta a dolgot, részletesen.

Dr. Fellt pedig mintha felvillanyozták volna!

– Megvan! – mennydörögte a doktor, és pattintott az ujjaival, mintha el akarna kapni valamit a levegőben. – A koránkelők istenére! Ez szinte túl szép, hogy igaz legyen… Megvan!

Hadley, aki régóta ismerhette kövér barátját, hátralökte az íróasztaltól a karosszéket, és talpra szökkent. A szék kerekei a kopottas, barna szőnyeget karistolták, ahogy elcsúsztak inkább, mintsem gördültek a rajzszegek mellett – és akkor előtűnt valami.

A földön, kinyitva, lapjával lefelé, mintha azért lökték volna a szék alá, hogy eltűnjön szem elől, vászonkötésű könyv hevert.

Hadley, bár figyelmét pillanatnyilag más kötötte le, fölemelte a könyvet.

– Azt mondom, Hadley – figyelmeztette nyomatékkal dr. Fell, aki most egy rajzszeget figyelt, amely láthatóan messze gurult a dobozából –, legyen óvatos, bele ne lépjen még ezekbe a tövisekbe. Nos? Az meg micsoda?

Hadley odanyújtotta a könyvet. Hazlitt esszéi voltak, agyonolvasott példány, Everyman kiadás, elöl a tulajdonos neve: *Samuel R. De Villa,* és számos bejegyzés, ugyanezzel a takaros kézírással. Dr. Fell kíváncsian nézegette, mielőtt az asztalra hajította volna.

– Nem gondolja – horkantotta Hadleynek –, hogy Sam meglepően válogatós volt, ami az olvasmányait illeti?

– Elhinné végre azzal az amatőr fejével – csapott le a megjegyzésre Hadley –, hogy a hivatásos szélhámosok nem csak divatos szállodákban és bárokban lógják el becses napjaikat?

– Jó, jó!

– Samnek ez a professzoros modor vagy évi ötezret hozott. Az apja West Country-i lelkész volt; ő maga a bristoli egyetemet végezte, kitüntetésekkel; és csakugyan tanult anatómiát, ezért játszhatta a patológust már korábban is, viszonylag kevés hibával. Egyszer, valahol Dél-Franciaországban, leakasztott egy józan, konok angol ügyvédről egy egészen elképesztő összeget, csupán azért, mert… – Hadley megállt, fölemelte, aztán ő is az asztalra dobta a könyvet: – Mindegy, ez egyelőre nem fontos. Mi is volt az, amin az előbb lovagolt?

– Cynthia Drew problémáján – mondta dr. Fell.

– És miért érdekes az?

– Amit ez a lány látott, vagy amiről azt állítja, hogy látta, könnyen felteheti az i-re a pontot. Valaki csúnyán melléfogott. Mármost maga, fiam – és Dickre hunyorgott –, nem látta a nyomát se annak a titokzatos surranónak ott az úton?

– Mondom, a szemembe sütött és elvakított a nap.

– A nap – hagyta rá dr. Fell – mindenkit elvakított. Odanézzenek!

Dick úgy érezte: katasztrófa fenyeget, s az egész ügy menthetetlenül rohan már, rohan lefelé a lejtőn, hogy iszonyú robajjal bevégződjék. Így követte tekintetével a doktor biccentését, mely az ablakra irányult. Jó karban levő, de ómódi kis kétüléses kocsi közeledett az úton; a zörgő masinában Dick felismerte Bill Earnshaw automobilját. Az autó megállt. Earnshaw mellett ott ült Cynthia Drew.

– Még nem volt szerencsénk a hölgyhöz – állapította meg dr. Fell –, de azt hiszem, tudom, kicsoda. Fogadna velem, Hadley, hogy értesült róla: Miss Grant nem is gonosz méreg-keverőnő…! És most jön, tulajdonképpen halálra rémülve, hogy megtudja tőlünk, mi az igazság?

Hadley az asztalra csapott az öklével.

– Nem értesülhetett semmiről, érti! – szögezte le a főfelügyelő. – Rajtunk kívül csak Miss Grant és Lord Ashe tud a dologról. Lord Ashe megesküdött, hogy egy szót se… Nem értesülhetett semmiről!

– Ó, de igen – mondta akkor Dick Markham. – Earnshaw!

Hadley meglepetten nézett rá.

– Earnshaw?

– A bankár! Az a pofa, aki most Miss Drew társaságában kiszáll a kocsiból! Itt volt ma reggel, méghozzá épp elég hosszan, és hallhatta még, amikor dr. Fell megállapította: „Ez nem Sir Harvey Gilman!” Nem emlékszik, dr. Fell?

Csend támadt, jól hallhatták a léptek zaját a fűben, ahogy Cynthia és Earnshaw közeledett a házhoz.

Dr. Fell halkan káromkodott.

– Hadley – mondta aztán, mennydörgésszerű suttogással, ahogy a föld alatti alagutakból süvít a szél –, hogy én mekkora barom vagyok! A barmok istenére, mekkora! Teljesen kiment a

fejemből ez az úriember, annak ellenére, hogy délután még a postahivatalban is találkoztunk.

Dr. Fell halványrózsaszínes homlokát verte az öklével.

– Titkárt kell tartanom – ordította –, csak azért, hogy emlékeztessen rá, mit gondoltam két perccel azelőtt! Hát persze! Ez a merev hát! Ez az Eden-kalap! Ez a brillantinos haj, ez a fogpasztamosoly! Amikor a postán találkoztunk vele, *volt* egy olyan érzésem, hogy én ezt a pofát már láttam valahol. Szórakozottság, kedves Hadley…

– Ezért legalább – felelte Hadley minden együttérzés nélkül – nem engem hibáztat. De ha már postahivatalokról beszélünk, nem borítja föl ez a másik tervét?

– Nem, nem okvetlenül. Másrészt meg úgyis azt szeretném, ha nem *azon* az úton oldódna meg…

Ez az utalás a postahivatalra – melynek temperamentumos kisasszonya, Miss Laura Feathers, a pult drótháló mögül a legapróbb postai „szabálysértésre” is harsány hangon, oktatólag válaszolt –, ez az utalás Dick számára minden volt, csak érthető nem.

De rá sem ért töprengeni, mert már eleve inkább Cynthia Drew járt az eszében; s bizonyos aggodalmak…

– Miller! – szólt ki Hadley főfelügyelő.

A kertben járkáló Miller megállt, szabályos hátraarcot csinált. Mintha mondani akart volna valamit, de aztán elmaradt az önálló kezdeményezés.

– Parancs!

– Bebocsáthatja Miss Drew-t és Mr. Earnshaw-t – közölte vele Hadley. – De most majd *én* – fordult dr. Fellhez, sokatmondó pillantással –, én fogom kikérdezni a tanút.

Cynthia – és mindjárt mögötte Earnshaw – sietve jött be a hallból a szobába, aztán megtorpant. Hadley udvariasan nézett rá, de így is: azt az érzelmi feszültséget ugyanúgy *vágni* lehetett volna hirtelen, mint a helyiség fülledt levegőjét. Cynthiának sikerült

csaknem teljesen eltüntetnie púderral azt a zúzódást a jobb halántékán. Egyebeket már sokkal nehezebb volt eltüntetni.

– Miss Cynthia Drew? – kérdezte Hadley, és nem hajolt meg.

– Igen, igen. Én…

Hadley bemutatkozott, és bemutatta dr. Fellt. A főfelügyelő viselkedése kimért volt, modora sima, és a felszín alatt – Dick úgy érezte! – ott vibrált valami iszonyú, közvetlen veszély.

– Valamilyen *ügyben* keres minket, Miss Drew?

– Anyám azt mondta – felelte Cynthia, és a szemében keménység villant, állhatatos kékség –, hogy maguk kerestek *engem*. – Cynthia kis kézmozdulatot tett. – Anyám akkor nem szólt nekem, sajnos, amikor ott jártak. Meg akart kímélni ki tudja, miféle kellemetlenségtől. Csak amikor Mr. Earnshaw benézett és…

– Á, igen – mondta Hadley, szívélyesen. – Mr. Earnshaw!

– …benézett, és szó szót követett – folytatta Cynthia, és fegyelmezni igyekezett a lélegzését, és megpróbálta Hadley-re szegezni a szemét –, akkor tudtam meg, hogy nálunk jártak. Valamilyen *ügyben* keresett, Mr. Hadley?

– Ami azt illeti, Miss Drew, igen. Szíveskednék helyet foglalni?

És a súlyos karszékre mutatott, amelyben a halott ült hajnalban.

Ha ez a gesztus a műgonddal kifejlesztett érzéketlenség eredménye volt, a hatás semmiképp sem maradt el. De Cynthia szeme rezzenetlenül szegeződött a főfelügyelő arcára.

– Ebben a székben, Mr. Hadley?

– Vagy egyebütt, természetesen. Ha bármi kifogása van épp ez ellen a szék ellen…?

Cynthia odament, és habozás nélkül leült a karosszékbe.

Earnshaw az ajtóban állt, tétován mosolygott, aztán megköszörülte a torkát.

– Mondtam épp Cynthiának… – kezdte; képtelenül harsányra sikerült a hangja, de aztán nyomban el is halt a csendben s Hadley

és dr. Fell rászegeződő tekintetének kereszttüzében. Hadley az íróasztal peremére támaszkodott, és szembenézett Cynthiával.

– Az édesanyja azt mondta nekünk, Miss Drew, hogy zúzódást szenvedett a homlokán, mert megcsúszott és elesett bizonyos kőlépcsőkön.

– Attól félek– válaszolta Cynthia –, ez csupán udvarias … kitalálás volt, s szomszédság kedvéért.

Hadley bólintott.

– Ami azt illeti – mondta – úgy hallottam, akkor sebesült meg, amikor Miss Lesley Grant megütötte egy kézitükörrel.

– Igen. Sajnos, ez igaz.

– Érdekli netán, Miss Drew, ha közlöm magával, hogy Miss Grant tagadja, hogy akár tükörrel, akár egyébbel megütötte volna?

Cynthia felkapta a fejét. Két tenyerét a szék karfájára tette. Kék szeme csodálkozón 1 ágra nyílt.

– De hát ez egyszerűen nem igaz!

– Nem igaz, Miss Drew, hogy maga elesett, és beverte a fejét az ágy végébe?

– Én… nem, hát persze hogy nem! – Töprengő csend következett, és messziről odahallatszott megint a templom órája. Cynthia hozzátette: – De hát beszéljünk inkább nyíltan, nem az a legjobb? Ne kerülgessük a forró kását. Gyűlölöm a… görbe dolgokat! És bizonyosra veszem, jól tudják, miért kerestem fel magukat. Mr. Earnshaw közölte velem…

Earnshaw, mielőtt bárki megakadályozhatta volna, közbeszólt.

– Ha megbocsát – mondta udvariasan, de élesen –, arra kérem, hagyjon ki ebből a dologból.

– Úgy? – kérdezte dr. Fell.

– Ma kora reggel itt jártam – folytatta Earnshaw, és öntudatlanul most is, tiltakozása jeléül is mosolygott –, hogy egy puska ügyében érdeklődjem. Az a puska az ott, a kandallónál. S amíg itt voltam, közöltem Dick Markhammel bizonyos elméletet… az esettel kapcsolatban. Némi információval is szolgáltam.

– Rajzszegek ügyében? – kérdezte dr. Fell.

– Igen! – Earnshaw egyszerre beszédes lett. – Pope ezredes ezekkel a rajzszegekkel erősítette fel ablakaira az úgynevezett „moszkitóhálóit”; ezt jól láthatják az ablakkereteken ma is az egész házban. Persze, hogy mit keres most egy doboz rajzszeg a földön, arról fogalmam sincs. No, mindegy!

Itt Earnshaw felemelte a kezét.

– És míg itt voltam – fordult a bankár dr. Fellhez –, hallottam egyet s mást öööö... Sir Harvey Gilmanről. Ön mondta, dr. Fell. És nem eskettek meg, hogy hallgassak. Senki se kért rá, hogy ne említsem a dolgot. Ettől függetlenül: úgy határoztam, hogy nem említem. A helyzetem miatt; és nem is értettem az egészet; és a diszkréció, az diszkréció.

Senki sem próbálta megállítani Earnshaw-t. Olyan volt ez így, mintha a vakvilágba beszélne, vagy – teljesen figyelmen kívül hagyva a szoba közepén Cynthiát és Hadleyt – csak úgy egy sarok mögül intézné szavait dr. Fellhez. És Earnshaw szavai egyre feszültbbé, mind nyomatékosabbá tették Cynthia és a főfelügyelő tekintetének párviadalát. Robbanás fenyegetett.

– Aztán hazafelé igyekezvén ma délután a bankból...

(Cynthia könnyednek látszó kis kézmozdulatot tett.)

– ...hazafelé igyekezvén a bankból – folytatta Earnshaw –, megálltam Cynthiáéknál, hogy átadjam a feleségem üzenetét Miss Drew-nak. Meglátott, fogadott. Az idegállapota... öööö... Nos, elmondott nekem egy teljességgel kísérteties történetet – és itt Earnshaw hangosan felnevetett – Lesley Grantről.

– Egy igaz történetet – mondta Cynthia, és a tekintete Hadley tekintetébe fúródott.

– Egy kísérteties történetet – ismételte Earnshaw. – Kötelességemnek éreztem, hogy figyelmeztessem. Megértik, ugye? Diszkréció ide vagy oda. Azt mondtam: „Figyeljen ide, hol hallotta ezt maga?”

– Igen érdekes kérdés – jegyezte meg Hadley.

– Azt mondtam: „Kötelességem ugyanis, hogy figyelmeztessem valamire. Dr. Fell állítása szerint Sir Harvey Gilman nem is Sir Harvey Gilman. És Middlesworth is azt állítja, hogy szélhámossal volt dolgunk.”

– Igaz a történet vagy sem? Az a dolog Lesleyről? – csattant fel Cynthia.

– Igaz volna? – kérdezte Earnshaw, és még a homloka is belefehéredett.

Hadley főfelügyelő néhány másodpercig két kézzel támasztotta az asztal szélén teljes testsúlyát; arca nem árulkodott semmiről.

– Tegyük fel, azt mondom magának, Miss Drew – és önnek is, Mr. Earnshaw –, hogy az a történet Miss Lesley Grantről… az utolsó szóig igaz?

– Ó, uram isten – mormolta Earnshaw, alig hallhatóan.

Cynthia végre elengedte a főfelügyelő tekintetét. És mintha levegő után kapkodott volna; mint aki hosszú-hosszú ideig visszatartotta a lélegzetét.

– Hangsúlyozom – mondta a főfelügyelő figyelmeztetőleg hivatalosan semminemű információval nem szolgálhatok. Azt mondtam csupán: „Tegyük fel…” És úgy gondolom, Mr. Earnshaw, megbocsát, ha most néhány szót váltok Miss Drew-val, míg ön odakint a kocsijában várakozik.

– Hogyne, hogyne, hogyne – biztosította Earnshaw. Dick-re nézett, aztán zavartan elfordította a tekintetét. – Lesley Grant méregkeverő… méghozzá… – Döbbenten hozzátette: – No, mindegy! Diszkréció. Hihetetlen! Pardon.

Határozott mozdulattal húzta be maga mögött az ajtót. Behallatszottak léptei a hallból, és kint a kertben mintha még jobban sietett volna.

Cynthia most fordult először Dickhez.

– Ma reggel *képtelen* voltam rá, hogy beszéljek erről magának, Dick – mondta halkan, határozottan. És a tekintete csupa részvét

volt. Ha ez csak színlelés, gondolta Dick, őszinte rémülettel…! – Nem és nem bírtam volna magát *ennyire* megbántani. Amikor arra került sor, sajnos, mindig gyengének bizonyultam.

– Igen – mondta Dick. Valami mintha kipárnázta volna a torkát; nem nézett Cynthia szemébe.

– Gyötrődtem egész délután – folytatta Cynthia, és a hangja maga volt a lelkifurdalás –, nem vagyok-e igazságtalan Lesleyvel szemben. Hiszen ha kiderül, ugye, hogy tévedés van a dologban, csak a legcsekélyebb tévedés: térden csúszva kellett volna bocsánatot kérnem tőle!

– Igen. Persze. Hogyne.

– Amikor Bill Earnshaw közölte velem, hogy… egy fél pillanatig meginogtam, de aztán: tessék! Mégis!

– Egy pillanat, Miss Drew. – Hadley egyszer sem emelte fel a hangját. – Nem lett volna képes megbántani Mr. Markhamet azzal, hogy beszél neki a dologról; miközben abban a hitben volt, hogy Mr. Markham már mindent tud? – Szünetet tartott. – Maga Miss Grantnek azt mondta, ugyebár, hogy Mr. Markham már tud a dologról.

Cynthia kurtán, harsányan felnevetett.

– Pocsékul fejezem ki magam, ha rólam van szó – felelte.

Igen. Tudtam, hogy Mr. Markham már hallotta. De nem akartam, hogy én legyek az, aki az arcába vágja, aki egyáltalán emlékezteti rá. Meg tudja érteni?

– Mellesleg, Miss Drew, hol hallotta a történetet?

– Ó, számít az most? Ha a dolog igaz?

Hadley átnyúlt az asztal túlsó felére, és magához vette a jegyzetfüzetét.

– Nem számítana – szögezte le szenvtelenül –, ha a történet igaz lenne. Csakhogy a történetből egy szó sem igaz, Miss Drew. Hazugság volt, az elejétől a végéig, melyet egy magát Sir Harvey Gilmannek kiadó szélhámos agyalt ki.

Cynthia rábámult.

– De hát maga mondta…!

– Ó, nem. Óvatosan fogalmaztam. Azt mondtam: „Tegyük fel…” Ezt a jelenlevő urak bármelyike tanúsíthatja.

– Hadley ceruzája a jegyzetfüzet felett időzött. – Hol hallotta a történetet?

Hitetlenkedés; dac és valami hátsó gondolatot nem ismerő egyenesség és erény keveredett Cynthia tekintetében; hiába volt sápadt az arca és merev a tartása.

– Ne legyen ostoba! – tört ki belőle. Aztán: – Ha ez nem igaz, miért állította volna bárki, hogy *az?*

– Bizonyos személyek esetleg nem kedvelik különösebben Miss Grantet. Megérti?

– Nem. Én szeretem Lesleyt, legalábbis azt hittem, kedvelem, nagyon, de nagyon is…

– És mégis rátámadt?

– Nem támadtam rá – felelte Cynthia, és sápadtan, nyugodtan felszegte az állát.

– Ő támadta meg magát, ezek szerint? Még mindig kitart mellette, hogy a halántékán ez a zúzódás egy kézitükör ütésétől származik?

– Igen.

– Hol hallotta ezt a történetet, Miss Drew?

Cynthia azonban mintha most sem hallotta volna meg a kérdést.

– Teljes képtelenség – jelentette ki Cynthia –, hogy bárki ilyen részletesen előadja ezt a… dolgot, ha nem igaz! Legalább *valami* belőle; nem értik? – Kitárta két kezét. – Maga mit *tud* Lesleyről? Hányszor volt férjnél? Mit őriz abban a széfben?

– Figyeljen rám, Miss Drew. – Hadley letette a jegyzetfüzetét és a ceruzát. Két kezét megint az asztal szélén egyensúlyozta, s ez a tartás türelemről és még valami másról tanúskodott: hogy bármelyik pillanatban kész volna elindítani Cynthia felé az asztalt. – Ismételten leszögezem, az egész történetből EGY SZÓ sem igaz.

– De…!

– Miss Grant nem bűnöző. Sosem volt férjnél. Teljességgel ártatlan dolgot őriz a széfben. Tegnap este vagy ma hajnalban ennek a nyaralónak a közelében sem járt. Hadd menjek tovább. A ház tegnap este tizenegy órától ma reggel öt óra néhány percig teljes sötétben volt; akkor valaki villanyt gyújtott a…

– Uram! – kapcsolódott a beszélgetésbe egy új hang.

Dick pár perce felfigyelhetett volna már valamire, amit úgy hívnak: változó háttér. Mert Miller rendőr sisakja továbbra is föl-le cirkált odakint, de sokkal gyorsabban, mint annak előtte.

És most Miller tepsiképe jelent meg a bevert ablak keretében: profilból, már-már nevetségesen… ha nem lett volna Miller hangjában az a furcsa sürgetés.

– Uram – szólt a főfelügyelőhöz rekedten –, mondhatnék *én* is valamit?

Hadley elcsigázottan fordult oda.

– Később majd! Most itt…

– De nagyon fontos, uram. Mert erről a… – és vastag karját bedugta az ablakon, mintha mutatni lehetne, miről –, szóval mert éppen *erről* volna szó.

– Jöjjön be – mondta Hadley; és a szobában senki se moccant, míg Miller végigdobogott odakint a hallig, azon át be a nappaliba, s aztán vigyázzba vágta magát a felettese előtt.

– Mondhattam volna eztet én már korábban is, uram. – Bert orra mellett egy szemölcs még csak fokozta a szavakból áradó szemrehányást. – De hát senki se szólt nekem semmit se erről a gyilkosságnak nevezhető dologról.

– Igen?

– Én ott lakok a Goblin Wood közelében, uram!

– Ott, ott. És?

– Múlt éjszaka nagyon sokáig fent voltam, uram. Mert egy részeg egyén randalírozott a Newton Farmnál. Mindig úgy megyek haza, hogy végigbiciklizek ezen az úton, aztán föl az ösvényen a

Goblin Woodhoz. És – tette hozzá Miller – ma hajnalban három óra tájt elkerekeztem itten ezek előtt a házak előtt.

Csend.

– És? – sürgette Hadley.

– A Mr. Markhamnek a házában, uram – Miller odabiccentett Dick felé, –, ki volt világítva egy helyiség. Jól láttam.

– Semmi baj – mondta Dick. – A dolgozószobám díványán dőltem végig aludni, és égve felejtettem a villanyokat.

– De – folytatta Miller nagy nyomatékkal – ez a ház itten még sokkalta jobban ki volt világítva. Mint egy karácsonyfa, aztat mondhatnám.

Hadley egy lépést tett, hogy az íróasztalt megkerülje: – *Mit mond?*

Miller makacsul, ugyanazzal a nyomatékkal, mint az imént, azt felelte: – Uram, amit mondok, minden szó igaz. A függönyök be voltak húzva az ablakokon, igen. De kilátszott a sok fény. És hogy mondjam: ebben a házban itt – legalábbis amit én a kerékpáromról láttam belőle – minden szobában égett a villany.

Dick nyugtázta Cynthia Drew leplezetlen döbbenetét, ahogy a lány a karosszékből Bert Miller felé fordította a nyakát; és Hadley főfelügyelő valamivel visszafogottabb elképedését, ahogy bizonyára megjelent lelki szemei előtt a magányos, kivilágított épület, melyben egy altatóval elkábított ember fekszik; de tulajdonképpen csak az a mindent elsöprő elégedettség hatolt el a tudatáig, amely dr. Fellből sugárzott. Dr. Fell csak ennyit mondott: – Aha! – Ám ez olyan melodrámai őszinteséggel szakadt ki belőle s hullámzott végig az egész szobán, hogy nem lehetett felőle kétség: a hatalmas ember most már teljesen biztos a dolgában.

Miller megköszörülte a torkát.

– Aztat gondoltam magamban: „Semmi baj.” Mert hogy hallottam, megsebesült az úr, és gondoltam, ott vannak az ápolónők, a doktorok, mindenféle népek. Persze, aztat is

gondoltam: „Eriggy be, és nézd meg!” De mondok, ahhoz meg túl késő van, hát meg rá is ér a dolog, ugye.

– De uram – folytatta Miller, és felemelte a hangját, mintha attól félne, hogy félbeszakítják –, láttam én valakit, hogy ott áll a ház bejáratánál. Egy kicsikét sötét volt, tudom. De az a fehér blúz vagy szvetter, vagy minek híják, azt tűnt fel igazából; és biztos vagyok benne…

Hadley mereven állt.

– Fehér blúz? – ismételte.

– Uram, a Miss Lesley Grant, az állt ott.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Cynthia hazudott? Vagy Lesley? Hát nézzük.

Ahogy hazafelé tartott a Gallows Lane-en az alkonyatban, a kísértetiesen suttogó félhomályban, a lepihenni készülő madarak civakodó zajában, Dick Markham megpróbált szembenézni a kérdésekkel.

Nyolc óra múlt. Akármilyen villámsebesen fürdik-borotválkozik most már, akkor is elkésik a Lesleyvel megbeszélt vacsoráról. Ezt kisebbfajta árulásnak érezte, hiszen Lesley olyan romantikusan fogta fel az egészet. De abban a másik dologban, abban az icipici kérdésben – egy gyilkosság ügyében mindössze! – ott ki hazudik: Cynthia vagy Lesley?

Az egész átkozott história! Csak ne lett volna hozzá olyan közel! Csak ne érintené olyan személyesen! Az érzelmeinél fogva! Mérlegre lehetett tenni, mit gondolhat Lesley Grantről és – ez került a másik serpenyőbe – mit Cynthia Drew-ról. És a mérleg egyre kilengett!

Itt ez a két lány, nézzük így. Az egyik tiszta tekintettel és becsülettel és jó szándékkal a színigazat mondja. A másik sok rút gondolatot rejteget csinos arca mögött; és ez az arc, ha óvatlan pillanatban tekintik, egészen más kifejezést ölthet.

„Ismered mindkettőjüket –, mondta magában Dick. – Mindkettőt a karodban tartottad nemrég – igaz, Cynthiát csak vigasztalólag, de mégis! –, és hogy egyáltalán ilyesmikre kell gondolnod velük kapcsolatban: már ez is fantasztikus, ez is őrület! De az injekciós tű, méreggel teli, döfött, mint egy kobra feje; és valaki fogta azt a tűt, és valaki most nevet.”

Nem mintha Dick hűsége megingott volna Lesley iránt. Szerelmes volt Lesleybe.

De tegyük föl, csak tegyük föl, mégis…

Képtelenség! Nem lehet semmilyen motívuma!

Nem lehet? Semmi indítóoka?

Persze, Cynthia esete sem volt sokkal különb. Ő maga, Dick, hányszor írt ilyen mély lélektani badarságokat szintén: elfojtásokról s egyebekről, ha indítóok kellett egy regénybe vagy darabba. Ha viszont ezek a dolgok ilyen közel kerülnek az emberhez a valóságban, ha az elfojtások ott robbannak a szemünk láttára, bele az arcunkba…

És ha így, ha úgy: végül is hogyan történt az, ami történt? Abban a zárt szobában?

Dr. Fell bizonyára tudta már, de egy szóval el nem árulta volna, mit tud. Dr. Fell és Hadley, végső soron, magánjellegű megbeszélésre vonult vissza a nyaraló hátsó felébe: ahonnét azután sok kiabálás és asztalcsapkodás hallatszott ki, de magyarázat…? Vagy akár szótöredékek…? Dick nem lehetett velük, őt és Cynthiát két külön szobában őrizte az éber Miller. De most…?

Dick, vigasztalhatatlant ügetett végig az úton, aztán a háza kertkapujánál befordult. Komoran rajzolódott ki nyaralójának körvonala, az ablakok fakó alkonyi fényben derengtek.

Az ördög most már az egészbe; *sietni* kell! Lesleyt nem szabad megvárakoztatni. Dick iszonyú borotválatlannak és gyűröttnek érezte magát. A fene…!

Behúzta maga mögött a ház ajtaját, és ott állt a homályos hallban. Sötétben ment végig a kis folyosón, a dolgozószobába, ahol a könyvsorok és a melodramatikus színházi plakátok még kirajzolódtak valamelyest az alkonyi fényben. Megérintette az ajtó melletti villanykapcsolót. Kattintott rajta egyet, aztán még egyet: vissza, és csak akkor jött rá, hogy a villany már akkor fel volt kattintva, amikor a szobához ért, de a lámpák mégsem égtek.

Ó, megint az az átkozott shillingbedobós villanyóra!

Mrs. Bewford, Dick bejárónője, mindig jól felszerelkezett shillingekkel, és „etette” a villanyórát; ezt a szörnyeteget. De hát

az is igaz, hogy Dick az éjszaka mindent égve hagyott; s aztán, ahogy az óra kimerült, a lámpák szépen maguktól elaludtak.

Dick keresztülbotorkált a dolgozószobán, ki a konyhába, onnét a mosogatóba: ennek ablakai ugyanúgy keletnek néztek, mint a dolgozószoba-ablakok. Szerencsére – ilyesmi is ritkán történik! – talált mindjárt egy shillinget a zsebében az apró közt. Vakon kitapogatta a mosogató alatt az órát, bedobta az érmét, és közben csavarintott egyet a kapcsolón; hallotta, ahogy a shilling lepottyan, és…

És a dolgozószobájában kigyúlt a villany.

Dolgozószobájában kigyúlt a villany.

Felegyenesedett, megállt a mosogató mellett, kinézett a helyiség ablakán, és akkor vette észre. Látta, ahogy saját dolgozószobájának ablakából fény szökken a kertre oldalt; ugyanúgy, ahogy ma hajnalban annak a nappalinak az ablakán…

Mert senki se gyújtott villanyt; és a villany mégis kigyúlt a dolgozószobában. Dick Markham megkapaszkodott a mosogató szélében.

– Vau! – Ezt a hangot hallatta.

Aztán visszament a dolgozószobájába, szemügyre vette, mit lát, és az írógéphez fordult.

– Kíváncsi vagy rá, öregem – mondta az írógépnek –, hogyan kell azt a látszatot kelteni, mintha felkattintanánk a villanyt egy bezárt-bereteszelt szobában?

Dick hirtelen elhallgatott.

Mert a hallba vezető ajtóban ott állt Horace Price őrnagy, és csodálkozva húzta fel vöröses szemöldökét.

Price őrnagy szeplős-foltos kerek arca, rövidre nyírt bajusza, világoskék szeme mind-mind türelmet és megértést sugárzott. Látszott rajta, hogy egy szenzációs színdarabírótól nem várt egyebet: sokkal kevésbé meglepő a számára, hogy az írógépével beszélgetve találja, mint ha azt hallaná, hogy egy barátjával

beszélget; s bár ő a maga részéről ilyet soha nem művelne, de azért megérti, nagyon is megérti!

– Hogy mit mondott, kedves barátom? – szólalt meg az őrnagy.

– Hát *maga*, Price őrnagy, kíváncsi-e rá – ismételte meg Dick a kérdést –, hogyan kell azt a látszatot kelteni, mintha felkattintanánk a villanyt egy bezárt-bereteszelt szobában?

Dick most már fütyült a titoktartásra. Legalább ezt az egy titkot szerette volna világgá kürtölni.

Price őrnagy kissé előredudorodó szemében őszinte érdeklődés csillant. Gyorsan hátrasandított a vállán keresztül, nem hallgatózik-e valaki, aztán belépett a dolgozószobába, és behúzta maga mögött az ajtót. Dick továbbra is révülten, magába merülten állt.

– Múlt éjszaka gondoltam rá épp – mondta aztán –, hogy a soron itt mind a három háznak shillingbedobós villanyórája van. Az istenit neki, hát *ezért* csinálhatta! Ezért gyújtotta meg és hagyta égve éjszakára az összes villanyt abban a nyaralóban!

Price őrnagy zavartnak látszott.

– Egy pillanat, egy pillanat, kedves barátom! Állj! Ezért csinálhatta ki és micsodát?

– Bert Miller – mondta Dick – a múlt éjjel arra kerekezett, és látta, hogy az összehúzott függönyök mögött mindenütt ég a villany.

– Ezt látta, csakugyan? Nos, kedves fiam?

– Valaki – mondta Dick – felkapcsolta az összes lámpát, aztán égve hagyta, mindet, hogy kimerüljön az óra.

– Hohó! De azért mégis, ha szabad…

– Elaludt a villany. Akkor valaki lekattintotta valamennyi kapcsolót, *kivéve* azt az egyet a nappaliban; mert azt bekapcsolva hagyta. És hajnalban, a megfelelő pillanatban ennek a valakinek nem kellett mást tennie, csak ennyit: bedobni egy shillinget a mosogatóhelyiségben levő villanyórába. És kigyúlt a fény a

nappaliban, pontosan úgy, mintha valaki meggyújtotta volna a villanyt.

Price őrnagy mintha felkuncogott volna; értetlenül.

Aztán végighordozta tekintetét a falon látható színlapok során – ott volt A MÉRGEZŐ IS TÉVEDHET, a PIKNIKBŐL – PÁNIK, meg a NEM IS SEJTETTEM, s bár jó néhányszor látta már, az őrnagyot újra meg újra csendesen elszórakoztatta a kollekció –, aztán odament a díványhoz, és teketória nélkül, rendetlenül letelepedett.

– És most elmagyarázná? – javasolta. – Mert ebből így egy szót se értettem. Miről is van szó?

Akkor Dick ráeszmélt, hogy hol a hiba mégis.

Ez a villanyhistória: ez igaz. Dr. Fell is tudhatta, máskülönben nem tett volna külön megjegyzést a Pope ház shillingbedobós villanyórájára.

De a problémát ez még önmagában korántsem oldotta meg.

– Nem ad rá magyarázatot – szólalt meg Dick –, hogyan jutott be a gyilkos, teljes fizikai valójával, abba a szobába, otthagyva Sam De Villa holttestét! És a szoba zárva marad! És Sam, erre megesküszöm, alig pár perce halott csupán, amikor odaérkezem.

Minden maradt a régiben. A rejtély: megoldatlanul.

Price őrnagy otthonosan előszedte a pipáját, a dohányzacskóját. Rövidre nyírt, vöröses, poroszos fejét előredöntötte; szemébe élénk érdeklődés szökött.

– Ki az – kérdezte valamivel élesebb hangon – a Sam De Villa?

Dick ekkor mintha magához tért volna.

– Figyeljen rám, őrnagy: meg kell bocsátania! Valami, amire épp rájöttem, úgy megzavart, hogy azt se tudtam, mit beszélek. És tény az, hogy nincs jogom beszélni. Ha értené, miért…

– Drága fiam! Semmi közöm hozzá! Hacsak…

– Hacsak?

– Hacsak nem érinti valamelyik ügyfelemet, persze. – Price őrnagy jókora hüvelykujjával dohányt tömött a pipájába. – A

helybeliek véleménye jelenleg mintha megoszlana öngyilkosság és gyilkosság között. *Én*... öööö... nem is tudom.

– Csak egy hirtelen ötlet volt ez az iménti – magyarázta Dick. – Attól félek azonban, nem érint semmilyen lényeges pontot. Nem, vigye el az ördög! Eddig csupán egyvalaki mondott közülünk értelmes dolgot az üggyel kapcsolatban: Bill Earnshaw.

Price őrnagy bálnaforma háta megmerevedett.

– Earnshaw – kérdezte – értelmes dolgot mondott?

– Igen. És kíváncsi lennék, miért engedte el a füle mellett dr. Fell. Earnshaw azt mondta...

– Kedves jó fiam – vágott közbe kimérten az őrnagy –, csakugyan nem hinném, hogy érdekelne. Az lep meg egyedül, hogy Earnshaw képes volt elhitetni magával: értelmes dolgot mond!

– Ugyan már, őrnagy! Mondja csak, maga és Bill még mindig hadilábon állnak egymással? ‘

A vöröses szemöldökpár megemelkedett.

– Hadilábon? Nem értem, miről beszél. Mindenesetre nagyon sajnálatos, hogy valaki, aki azt képzeli magáról, hogy egészséges humorérzéke van, nem képes elviselni egy ártatlan tréfát, anélkül hogy magára ne venné.

– Ez volt az a tréfa, őrnagy, amit maga tegnap délután a céllövöldénél eresztett meg Earnshaw rovására? Egyébként mi is volt ez a tréfa?

– Nem érdekes! Egyáltalán nem érdekes! – A pipa kész volt, Price őrnagy elégedett lehetett volna vele, s most mégis valami vöröses csík barázdálta nyájas homlokát. Még mindig mereven ült a díványon. – Nem azért jöttem, hogy erről beszéljünk. Azért jöttem, hogy... ha megbocsát...

– Attól félek, őrnagy, nekem kell elnézést kérnem *magától*. Máris elkéstem Lesleytől, aki vacsorára vár... és még át is kell öltöznöm.

– Pontosan – mondta Price őrnagy, és a pipáját vizsgálgatta. Aztán felnézett. – Tudja egyáltalán, hány óra?

Dick ránézett a karórájára; az óra állt.

– Nohát, öt perc múlva háromnegyed kilenc – közölte Price őrnagy. – S ha jól tudom, fél nyolcra várta magát az a lány, koktélra.

– Most már ne rohanjon! – szólt rá az őrnagy, és felemelte a kezét, ahogy Dick nyílsebesen megindult volna az emeletre. – Vagyis hát siessen csak, siessen! Úgy illik azt! Csak a kérdés mégis az, kedves fiam: otthon találja-e Miss Grantet, ha majd odaér?

Dick dermedten megállt.

– Mit jelentsen ez?.

Price őrnagy a fejét csóválta, és minden figyelmét a pipája kupakjának szentelte.

– Amit most mondok – kezdte az őrnagy azután –, úgy vegye, hogy éveim számát tekintve az apja lehetnék, kedves fiam. És a jó barátja vagyok. Vagyis nem akarom megsérteni. De az ördög vigye el, nem az lenne a legjobb, ha döntene végre: így vagy úgy? Igaz vagy sem, hogy Mrs. Rackley magát és Cynthia Drew-t, enyhén szólva is, édelegve találta ma reggel Lesleynek abban a szerencsétlen hálószobájában?

Amitől Dick igazán megdöbbent, az a dolog groteszksége volt. Hogy ez...! És most...!

– Biztosíthatom – kezdte –, az ég világán nem volt semmi...

– Persze hogy nem volt, kedves jó fiam! Értem én, értem! Ugyanakkor mégis...

– Mrs. Rackley elmondta Lesleynek?

– Igen. Nem csodálhatja; főleg amikor *maga* volt az, aki se fél nyolckor, se nyolckor, de még fél kilenckor sem tűnt fel a láthatáron. És még valamit. – Price őrnagy a szájába vette a pipát. – Cynthia ott volt magával – és a Pope nyaraló felé biccentett a fejével –, végig, egész idő alatt?

– Cynthia, Bill Earnshaw társaságában, egy órája távozott onnét.

– Maga meg legalább telefonált volna, édes fiam!

– Figyeljen rám, Price őrnagy! Ebben az ügyben rendkívül komoly fejlemények adódtak, és ennek alapján attól kell tartanunk, hogy minden fejtetőre áll megint. Nem mondhatok többet magának, csak azt, hogy Hadley bármely pillanatban lecsaphat Lesleyre… – Dick látta, ahogy az őrnagy zömök alakja megmerevedik –… hogy bizonyos kérdéseket tegyen fel neki.

– Csakugyan? Ne mondja!

– Én is csak azért szabadulhattam, mert Hadley és dr. Fell épp heves vitát folytat…

– Vitát? Miről?

– Az egyik téma: a ciánhidrogén desztillálása. S hogy milyen könnyen elvégezhető művelet ez, az alapanyag pedig bármely drogériában beszerezhető, több, egyáltalán nem mérgező vegyület formájában. Persze, a dolog java részét nem hallottam, vagy nem értettem. De Lesleynek nagyon könnyen megmagyarázhatok mindent.

Price őrnagy tüzet lobbantott az öngyújtóján; aztán pipára gyújtott.

– Kedves fiam – mondta aztán –, én csak annyit közölhetek magával, hogy az a lány iszonyú feldúlt állapotban van, a hisztéria határán. Rettenetes dolgokon ment keresztül ma reggeltől estig; olyannyira, hogy… – itt az őrnagy homloka első ételt –… még jogi tanácsadójában sem bízik meg. Ha jót akar neki, fogja magát, és úgy, ahogy van, most rögtön odamegy.

– *Így?*

Az őrnagy nyomatékkal azt felelte:

– Így. Hát persze. A diplomácia minden szabálya szerint késő lenne már *most* telefonálni.

Dick ment.

Ahogy újra kifordult az útra, és sietve elindult a falu felé, messziről hangokat hallott a háta mögött; közeledő hangokat. Dr. Fell és Hadley főfelügyelő jött a Pope villa felől, még mindig vitatkozva.

Ha ezek ketten Lesleyhez igyekeznek épp, gondolta Dick, hogy kérdéseke tegyenek fel neki, s ha a lány, Price őrnagy szavai szerint, iszonyúan feldúlt állapotban van s a hisztéria határán, akkor neki mindenképpen előttük kell odaérnie. És aztán – mi legyen?

Nem tudta. Semmi kétség, valami egészen ártatlan magyarázata lehetett a dolognak, hogy Bert Miller – megesküdött rá! – ott látta Lesleyt éjnek évadján a Pope háznál; Dick egyszerűen lehúzta agyában a redőnyt, és nem volt hajlandó töprengeni az ügyön, nem volt hajlandó egy nap kétszer is kiállni ugyanazt a szorongást, csupán azért, hogy másodszor is hallhasson a végén valami egészen természetes megoldást. De a lépteit gyorsabbra fogta.

Három-négy percre volt szüksége, hogy elérje a Fő utcát; nagyon közel volt már Lesley háza.

A háztetők mögött a napszállta rózsaszínes ködei derengtek; pala csillant itt-ott, kémények rajzolódtak ki sötét árnyként. A Fő utca homályos volt és néptelen. Six Ashes lakói – már akik nem a „Griff és Kőris” fogadóban – mind otthon voltak ilyenkor, várták, hogy bekapcsolhassák a rádiót a kilences hírekre.

Dick kifordult a Gallows Lane-ről, átvágott az úttesten, és hosszú léptekkel haladt a téglával kirakott ösvényen, a Fő utca járdáján.

És itt volt már Lesley háza a gesztenyefák mögött, körülötte mindenütt szép pázsit. A vastag, behúzott függönyökön csak az emeleti hálószobából szűrődött ki fény; de a ház ajtaja fölött égett egy kis kapulámpa. Dick megállt a kert kapujánál, és jobbra-balra pillantva körülnézett.

A közelben egyetlen lakóház volt csupán (ha a lakóház helyes kifejezés itt): a szomszédos postahivatal. Dick, ahogy jobbra tekintett, látta az ütött-kopott, méltóságosnak aligha nevezhető épületet.

Két kis táblaüveg ablaka nézett a Fő utcára, köztük ajtó, az egyik ablak alatt bedobónyílások: leveleknek, csomagoknak. A homlokzati rész helyiségeiben látta el Miss Laura Feathers a postáskisasszonyi teendőket, és itt volt az a kis szövetáru-kereskedése is, amely láthatóan nem bonyolított le valami hatalmas forgalmat. Az épület hátrafelé nyúló, szintén nem túlságosan elegáns felében *lakott* Miss Laura Feathers. A postahivatal mindig hatkor zárt – a rossz nyelvek szerint mindig hat óra előtt –, zárva volt most is, ajtón-ablakon sötét roletták, mintha a postahivatal eleve visszaverné a közelíteni szándékozó ügyfeleket, akár a támadókat egy erőd.

Dick az érdeklődés legcsekélyebb jele nélkül nézte az enyhe nyári alkonyatban Miss Laura Feathers „várát".

Valahol a közelben felberregett egy elkésett fűnyírógép. Álmosító volt a hangja. Dick egyszeriben elfelejtette Miss Laura Featherst. Benyitott a kert kapuján, és elindult a kis úton Lesley háza felé.

És akkor, bent a postahivatalban, lövés dördült.

Van egy „kísértethistória" két szerelmesről, akiket arra kárhoztatott a sorsuk, hogy állandóan ugyanannak a szállodának a forgóajtóin át járjanak egymás nyomában. Dick Markham szívében egyszerre valami ilyesféle érzés támadt. Azok a forgóajtók... melyeken keresztülhatolva újabb forgóajtó következik, aztán megint és megint csak egy újabb.

Lőfegyver dörrenése volt ez az imént. Pisztolyé; de az is lehet, hogy puskáé. És nem lehetett kétség afelől sem, honnan jött a lövés zaja.

Dick szeretett volna elrohanni, bele a vakvilágba; hogy elmeneküljön valamitől, ami most már mintha mindörökké üldözni akarná. Persze, ugyanilyen világos volt előtte az is, hogy nem teheti. Oda kell mennie – már csak Lesley érdekében is –, ahová ez a dörrenés szólítja. Megfordult, aztán már futott is a

téglajárdán a postahivatal felé. Cipője tompán dobogott a téglákon; ez az egyetlen zaj verte fel a Fő utca halotti csendjét.

Közel érve az épülethez, a jól felhúzott roletták alól keskeny fénycsík szűrődött ki az utcára ajtón, ablakokon.

– Hé! – kiáltott be Dick. – Hé, ott bent!

Választ aligha várt; és mégis, kapott valamiféle választ. Mert a zárt ajtó mögött távolodó léptek hallatszottak; deszkák nyikordultak; gyors léptekkel, lábujjhegyen bizonyára, lopakodva haladt odabent valaki az épület lakószárnya felé.

Dick megragadta az ajtókilincset. Ez az ajtó hat óra után soha nem nyílt ki – csak ha Henry Garrett, a postás érkezett este kilenckor a legfrissebb levélszállítmányért, melyet Miss Feathers addigra már mindig összekészített neki egy vászonzsákba –, de most: most nem volt bezárva!

Dick egyszerre élénken maga előtt látta képzeletben Miss Laura Featherst: a postáskisasszonyt, aki soha egyébről nem beszélt, csak a gyomorpanaszairól és ügyfeleinek „lehetetlen dolgairól”. Hirtelen kinyitotta az ajtót, és orrát megcsapta az égett lőporszag.

A kis postahivatalban egy szál poros villanykörte szórta a fényt, megvilágítván a drótrácsos hivatali pultot jobb kéz felől, valamint a szövetes pultot balra. Az évek során simára csiszolódott, megfeketült padlódeszkákon csillogott a lámpafény. A helyiség hátsó végében Dick nyitott ajtót látott; ez vezetett a lakóhelyiségekhez, ahonnét most egy teafőző sípoló-kotyogó hangjai hallatszottak.

De a tekintetét valami más nyűgözte le először.

A leveles-csomagos láda ott volt azon az oldalon, ahol a szövetáruda pultja. És a láda kis faajtaja tárva-nyitva állt. Az utcáról ma is a legkülönfélébb leveleket és kisebbfajta csomagokat pottyantották be ide a nyílásain; de most ebben a ládában alig maradt valami a napi adagból.

A padló azonban, a helyiségnek ezen a felén, tele volt mindenféle méretű és színű összetaposott borítékkal; mintha forgószél vágta volna a földhöz valamennyit. Egy feszesen összetekert képes újság még most is gurult, kék bélyege a csomagolópapírján hol felbukkant, hol eltűnt, aztán megállt a pult tövében.

És a szövetáruda pultja mögött, támolyogva, ott állt maga Miss Laura Feathers.

Sötét szeme, mely mintha üvegesedni kezdett volna máris, és nyilván nem sokat láthatott most a világból, különös, felvillanyozott vadsággal csillogott. Hihetetlenül csúnya, hihetetlenül szegényes volt az egész jelenség; az a kontyba fogott őszes haj, a dúlt arc, a formátlan, fekete ruha... Közelről kapta a golyót; és most a jobb keze ujjai, véres ujjak, szorosan odatapadtak a bal melle alá. Látta, hogy valaki megint bejött a helyiségbe, és mintha homályosan megértette volna azt is, hogy miért. Mert a bal kezével, melyben egy kis papírcsíkot szorongatott, lázasan, hevesen a ház hátsó felébe nyíló ajtó irányába mutogatott.

Így rázta még pár másodpercig a bal kezét, zihálva mondott valamit, de akkor lerogyott, és élettelen halomban elterült a pult mögött.

És akkor teljesen csend lett; csak a teáskanna sípolt bele, kotyogott bele valahonnét a hátsó helyiségekből.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Álmaiban Dick Markham még sokáig látta néha azokat a rászegeződő szemeket. Pátosz volt bennük; a helyzet kétségbeesett felismerése; tiltakozás, amire Miss Feathers életében sosem volt példa.

Életében; mert most halott volt.

Dick bement a pult mögé, és ott találta tágra meredt szemmel. Szétszórt borítékokon feküdt, bal keze most is előre mutatott. De az ujjai, mielőtt a halál görcsös szorítása bekövetkezett volna, egy pillanatra felengedtek. És az a kis darab papír, melyet el nem eresztett volna, a szélein kicsit véresen, ott hevert most a kezénél.

Dick gépiesen felemelte; és ekkor volt az, hogy Miss Feathers teste még görcsösen megrángott, mint amikor egy hal végsőt vonaglik, s aztán többé nem moccant. Dick nem tudta volna megmondani, miért veszi fel azt a papírt. De valami mintha öntudatlanul is megragadta volna a figyelmét.

Az a papírdarab egy boríték felső szegélye volt; a borítékot széltében is, hosszában is elszakították, a bélyeg is hiányzott. A töredék belsejében egy még kisebb papírdarab lapult. Rajta géppel írt szöveg, alig pár szó, ennyi maradt az eredeti levélből, melynek többi része eltűnt. De ez a pár szó is...! Mintha mellbe vágta volna Dicket. Mert ezt olvashatta:

miért ilyen ostobák? Ha tudni akarják, hogyan csinálta
Lesley Grant

Semmi több. És a túloldalán se. Dick azonban már ezekre a szavakra is úgy bámult, mintha hatalmassá növekednének a szeme láttára.

Mert a szöveget az ő írógépén írták.

Semmi kétség, az a korcs „y”, az az örökké maszatos „e” és „a”, melyekkel annyit bajlódott, hogy tiszták legyenek. Dick írógépekkel élt és írógépekből élt; és ezt a mostani Underwoodját megismerte volna ezer közül is. Másodpercekig csak nézte ezt a rémálomszerű töredéket; de aztán valami más vonta magára a figyelmét. De úgy, hogy a nyakcsigolyája csaknem kiugrott a helyéről, amilyen hevesen arra fordította a fejét.

Mert valahol hátul a házban, a lakószárnyban, azok a léptek újra megnyikordultak. És valaki futni kezdett.

Dick csak jóval később eszmélt rá, milyen közel járt ahhoz, hogy ő is revolvergolyót kapjon a szívébe. Mert gépiesen cselekedett, a pillanat ösztönzésére, nem törődve a következményekkel. Magánál tartotta a boríték és a levél darabkáját, és átugrott a pulton. Aztán futva a hátsó ajtó felé indult.

Átrohant három egymásba nyíló, zűrzavaros helyiségen. Az első valami étkezőkonyha lehetett, zsíros papír borította a falát, ott sivított-kotyogott a teafőző, a gőz emelgette a tetejét. Nem volt ott senki. A következő ajtó a hálószobába vezetett – s ahogy odaért, látta, amint a mosogatóhelyiség ajtaja éppen az orra előtt becsukódik.

Most, ebben végre nem kételkedhetett, a gyilkost üldözte. A hálószoba sötét volt. Valaki, a mosogatóhelyiségben, megpróbálta bezárni előtte az ajtót; kétségbeesetten forgatta volna a kulcsot…

A kulcs nem akart mozdulni.

Dick az ajtó felé rohant, és teljes hosszában elvágódott a padlón. Egy alsóneműkkel teleaggatott ruhaszárító állványban botlott meg. Zörömbölve zuhant el, és kezébe mintha apró tűket szúrtak volna, ahogy beverte a földön, és az ütés, úgy érezte, az agyát is megrengeti. De talpon volt megint, mint egy gumimacska, és félrerúgta a zörgő állványt.

Akkorra már a mosogatóhelyiség is üres volt..

Állott víz, szappan és szóda szaga csapta meg az orrát. De itt nem volt olyan sötét, mint a hálószobában. A hátsó ajtó üvegablaka még remegett szinte, ahogy az imént egy kéz kivágta s a falhoz verődött. És az a valaki alig pár másodperce rohant ki itt a házból.

Elmenekült volna?

Nem! De…

A mosogatóhelyiség keskeny ablakai szürkén váltak ki a sötétből. Dick a hátsó ajtón kirontva egyszerre ott találta magát az édes illatú esthomályban, körülötte gesztenyelevelek zizegtek… és döbbenten jött rá, hol is van.

A keskeny kis postahivatal épületén átrohanva mintegy tizenöt méternyire került a Fő utcától. És most, egy derékig érő kőfal mögött, mely a két telket elválasztotta, Lesley Grant házának oldalsó felét láthatta.

A gyilkos rohanó árnya – felismerhetetlenül elmaszatolódott árnyék! – beolvadt egy fa sötét körvonalába. Ott mintha tétovázott volna, mielőtt lopakodva továbbindult a gyepen, Lesley házának hátsó ajtaja felé. A konyha ablakán nem szűrődött ki fény, hogy megvilágítson egy arcot. Dick annyit látott csupán, hogy a hátsó ajtó kinyílik és zajtalanul becsukódik; és az az alak eltűnik a házban.

Lesley hálában. Azt jelenti ez, hogy…

Nem! Most: állj!

Dick zihálva ugrott át az alacsony falon. Ahogy a szeme megszokta a sötétet, látta, hogy mintha más alakok is úsznának felé. Pár másodpercig valami furcsa zajt hallott: zörgő-huppogó hangokat, ahogy egy fűnyírógépet tolnak a füvön, egy leállított fűnyírógépet…

Akkor rájött, hogy ez volt az a fűnyíró, melynek a zaját alig pár perce hallotta. Most azt is látta, hogy McIntyre, Lesley kertésze tolja a masinát; a kertész ösztövér alakja megjelent a hátsó ajtó közelében. Dick akkor balra nézett, a ház utcai oldala felé, és

megpillantotta dr. Fell felismerhetetlen alakját. Ott jött Gideon Fell, köpenyben és széles karimájú kalapban, és a ház bejárata felé igyekezett a kis kerti úton.

Dr. Fell és Hadley ott jött a Gallows Lane-en nem sokkal mögötte. Nekik is hallaniuk kellett a puskalövést.

Dick idegein azonban nem ezért futott végig valami megnevezhetetlen izgalom, elméjében nem ezért gyúlt ki újra minden apró villanykörte. Magasba emelte a kezében szorongatott két papírcsíkot. És az agyában hirtelen összeálltak a kusza kaleidoszkóprészletek. És valami olyat kellett mondania magának, amitől gyönyörűség és megkönnyebbülés járta át. *Laura Feathers meggyilkolása volt Lesley Grant ártatlanságának végső, kétségbevonhatatlan bizonyítéka.*

És ő maga szolgálhat most ezzel a bizonysággal.

De ez a gondolat máris új veszélyt sugallt; új riadalmat. A valódi gyilkos, aki a postahivatal hátsó ajtaján kimenekült, váratlanul három tűz közé szorult. McIntyre jött az egyik irányból, dr. Fell a másikból, és akkor még a harmadikból Dick. És a gyilkos oda húzódott be Lesley házába. S mert Lesley egyedül volt a házban, és legföljebb Mrs. Rackley lehetett a segítségére…

Idegtépő volt ez a tudat. Dick már rohant is a gyepen át a hátsó ajtóhoz.

– Álljon itt, és el ne mozduljon!” – kiáltotta az elképedt McIntyre-nak. – És ki ne eresszen senkit! Megértette?

– Igen, uram! De…

Dicknek nem volt ideje, hogy McIntyre döbbenetével foglalkozzék. A hátsó ajtót kinyitva, belépett a sötét konyhába. Ételszagot érzett, látta, hogy az ebédlőbe vezető lengőajtó alól fény szűrődik ki; belökte az ajtót.

Az asztal egyik oldalán, vállban redőzött halványzöld kis estélyi ruhában ott ült Lesley. A csillár fénye elárasztotta a politúros mahagóni asztalt. Ott csillogott a lámpafény a kör alakú csipketerítőkön, a porcelánon, az evőeszközökön, melyek mind

hiába várták, hogy egy bizonyos vacsorát feltálaljanak itt; és fénylettek az ezüst gyertyatartók, bennük a karcsú, fehér, meggyújtatlan gyertyák.

Lesley önkéntelenül is talpra ugrott, aztán csak megállt, helyben, leszorított karokkal. Dick látta azt a fényes-sima barna hajat, az áll és a nyak gyengéd vonalát, a hirtelen elforduló barna szemeket.

– Ott van kint a vacsorád – mondta Lesley, és a konyha felé biccentett, anélkül hogy Dickre nézett volna. – Kihűlt már. De… de hát Mrs. Rackleyt már rég elküldtem. Halljuk: amikor megtudtad az igazságot, egyszeriben elment a kedved, hogy Lily Jewell lányával ülj le egy asztalhoz?

De bármilyen kétségbeesett, morbid gondolatok gyötörték is most már ki tudja, mióta, Lesley önkéntelenül is felfigyelt Dick dúlt arckifejezésére.

– Lesley – mondta Dick, nem is válaszolva az iméntiekre –, ki jött be ide, a házba, épp az imént?

A lány keze megfeszült a szék támláján. Egy pillanatig még másutt járt a tekintete, mintha így próbálná rendezni haragos, zavaros gondolatait, visszatartani könnyeit; s csak aztán fordult vissza s nézett Dickre döbbenten.

– Ebbe a házba? Senki!

– A hátsó ajtón át. Alig fél perce!

– Senki se jött be ide rajtad kívül. Itt voltam egész idő alatt. Csak tudom!

– Ott a reggelizőhelyiség – mondta Dick. – Az az ember… az a férfi vagy nő – és képzeletében futva, elvillanva megjelent Cynthia Drew arca –, vagyis mit tudom én, ki, azon át bejuthatott az elülső hallba, anélkül hogy észrevetted volna.

– Dick, az istenért, *mi* ez az egész?

Dick nem akarta megrémíteni; mégis el kellett mondania.

– Figyelj rám, édesem. Laura Featherst megölték. Valaki behatolt a postahivatalba és lelőtte; most pár perce. – Látta, ahogy

Lesley karcsú ujjai megfeszülnek újra a szék támláján; a lány mintha megtántorodott volna, a feje hátracsuklott; mint aki ezt a végső pokoli fordulatot most már csakugyan nem bírja elviselni. – Mi több, a gyilkos ugyanaz a személy, aki Sam De Villát megölte. És attól tartok, jelenleg itt van valahol a házban.

Abban a pillanatban valaki megnyomta a bejárati ajtó csengőjét; s mert a jelzőszerkezet ott volt az ebédlőben, mindketten riadtan szökkentek hátrább, mintha csörgőkígyó hangját hallanák.

Lesley Dickre meredt.

– Semmi baj! – nyugtatta meg Dick. – Ez dr. Fell. Láttam, ahogy jött a kerti úton. Azt mondod, Mrs. Rackley csakugyan nincs itt?

– Nincs. Elküldtem, mert…

– Akkor most gyere velem – parancsolta Dick; erőteljesen megfogta Lesley csuklóját. – Talán valóban nem fenyeget veszély, de azt akarom, hogy-végig a szemem előtt legyél, amíg kinyitom ezt az átkozott ajtót.

Hanem egy belső hang azt mondta benne: Hazudsz, fiam. Hatalmas veszély fenyeget, ha valaki, aki úgy gyűlöli Lesley Grantet, mint a szenteltvizet a Sátán, itt lapul, sarokba szorítva, töltött fegyverrel, ugyanennek a Lesley Grantnek a házában. És a különben olyan ismerős épület minden zuga, minden függönye, lépcsőfordulója veszedelmet rejthet, halálos fenyegetést. Dick még szorosabban markolta Lesley csuklóját, bármennyire küzdött is ellene a lány.

– Vedd le rólam a kezed, jó? – zihálta Lesley, – Ha neked inkább Cynthia…

– Ne említsd Cynthiát!

– Miért ne? Így huzakodva Kijutottak végre a hallba. Dick ajtót nyitott, és megkönnyebbülve látta: valóban dr. Fell hatalmas, biztonságot sugárzó alakja áll odakint.

– Laura Feathers… – kezdte Dick.

– Tudom – felelte dr. Fell. Kabátja úgy emelkedett és süllyedt a mellén, mint egy fújtató. A hangja fojtottnak hallatszott. – Hallottuk mi is a lövést, és láttuk, ahogy ön berohan a postára. Hadley már ott van. Szabad kérdeznem, uram, *ezúttal* miféle darázsfészekbe sikerült belenyúlnia?

– Darázsfészek – mondta Dick –, ez a helyes kifejezés. Dr. Fell, először is bizonyíthatom, hogy Lesleynek semmi köze ezekhez a szörnyűségekhez. Másodszor, semmiféle bizonyításra nincs szükség, mert ha ön csak egyet kiált, és hívja a mit tudom én, miféle rendőröket, akik önnel jöttek, a gyilkos nem menekülhet ebből a házból.

Három mondatban vázolta az egész történetet. E szavak egészen rendkívüli hatást tettek dr. Fellre. A gargantuai méretű doktor mozdulatlanul állt a küszöbön, széles karimájú kalapja még mindig a fején, keze összekulcsolva a botja fogantyúján, és zajosan lélegzett. Szeme pedig odaszegeződött arra a két kis papírcsíkra, amelyet Dick nyújtott feléje.

S hogy a hatalmas doktor ilyen flegma módon fogadta az eseményeket, miközben a lépcső irányából bármely pillanatban újabb gyilkos golyó süvíthetett, Dick Markhamet ez teljesen kihozta a sodrából.

– Hát nem érti, uram? – ismételte türelmesen, de vadul. – *Itt van a házban!*

– Ohó! – mondta dr. Fell. Tekintete végigpásztázta a hallt. – A házban. A hátsó ajtón nem tud kijutni esetleg?

– Remélem, nem. Legalábbis én odaállítottam Joe McIntyre-t, a kertészt.

– Itt elöl pedig – szögezte le dr. Fell, és hatalmas alakja megmozdult, ahogy hátrapillantott a kinti sötétbe – szintén zárva a kijárat. Itt van ugyanis Bert Miller és még valaki, aki épp most érkezett a Scotland Yard bűnügyi nyilvántartó csoportjától. Krrmmp, e-egen. Bocsásson meg egy pillanatra.

És visszaimbolygott a sötétbe, ahol két árnnyal beszélt valamit a kerti úton. Az árnyak egyike ekkor elindult a ház hátsó bejáratához, a másik a helyén maradt. Dr. Fell visszatért.

– Figyeljen ide, uram! – tiltakozott Dick. – Hát nem kutatjuk át a házat?

– Egyelőre – felelte dr. Fell – nem. De ha megengedi, beljebb kerülnék, hogy egy kicsit elbeszélgessünk.

– Hát akkor, az Isten szerelmére, legalább Lesleyt hadd vigyem el innét, mert… amíg…

– Jobb lenne, azt hiszem, ha Miss Grant itt maradna velünk.

– Itt? Amikor a házban a gyilkos?

– Igen – felelte dr. Fell ünnepélyesen. – Amikor a házban a gyilkos.

És belépett a hallba, szinte lesöpörve a fejéről a malomkeréknyi kalapot, hóna alá csapva a botot.

Figyelmét azonnal magára vonta a fényesen kivilágított ebédlő. Nehézkes mozdulattal intett Lesleynek és Dicknek, hogy menjenek be, aztán ő maga is követte őket. Szórakozottan nézett körül. Majd mormogott valamit a hőségről. Egy kissé esetlenül hatott ez a mentegetőzés – a szobában *csakugyan* meleg volt –, de a lényeg az volt, hogy dr. Fell máris a nyitott ablakhoz lépett, s elhúzta a függönyt.

A két ablak az utcára nézett. Alattuk, a szobában, súlyos firenzei tölgyfa láda állt. Dr. Fell letelepedett rá, és a keze legalább ilyen súlyosan pihent a botja nyelén.

– Uram – kezdte aztán –, ezt a két papírcsíkot, mint igen helyesen megjegyezte, át kell adnunk Hadleynek. Elbeszéléséből azonban mintha az derülne ki, hogy ön úgy véli, rájött, mit jelentsen, ami a postán történt. Röviden, miért követték el ezt a gyilkosságot.

– Igen. Azt hiszem, rájöttem.

– Nagyon helyes – mondta dr. Fell. – Elmondaná, mit gondol ezek szerint?

– Az ördögbe is, doktor! Most? Amikor…

– Hát persze, azt a mindenit! Hát persze hogy most!

Lesley egy árva szót sem értett az egészből, mégis remegett. Dick átölelte a vállát. A házban mindenünnét megmagyarázhatatlan zajok hallatszottak; most mintha itt reccsent volna valami, most mintha ott; és a metronómszerű óra ketyegése-ingázása behallatszott megint a hallból.

– Ha óhajtja – mondta Dick. – Amikor ma reggel az Ashe kastélyban megismerhettem Hadley főfelügyelőt, nos, nem akkor láttam őt először.

– Ó! Nocsak!

– Először akkor láttam, amikor odafönt álltam, ebben a házban, Lesley hálószobájának egyik ablakában – és Dick a mennyezet felé bökött. – Akkor láttam, hogy átvág az úttesten, és a postahivatal felé tart.

– Rajta – mondta dr. Fell.

– Aztán – folytatta Dick – jött az a tanácskozás Lord Ashe dolgozószobájában, a kastélyban. Ön elmagyarázta, hogy az egész gyilkossági terv azt célozta: Lesleyre terelődjön az egyértelmű gyanú…

Dr. Fell közbeavatkozott.

– Egy pillanat – mondta. – Ha szabad emlékeztetnem, én csak felszólítottam mindenkit, adja elő, hogyan *másképp* történhetett a dolog, s miért. De csak folytassa.

– Ön azt mondta, hogy a valódi gyilkos a kezünkbe adta a problémát. És most az következik, hogy a kezünkbe adja a megoldást is; a zárt szoba rejtélyét; máskülönben a rendőrség tehetetlennek bizonyul Lesleyvel szemben. Ön utalt rá, hogy bizonyos „közlemény” várható.

– Utaltam.

– Amikor ezt közölte velünk – beszélt tovább Dick –, Hadley főfelügyelő hirtelen felkapta a fejét, és azt mondta: „Hát ezért

kérte tőlem az imént, hogy…?” És ön hirtelen elhallgattatta. Ön bizonyos telefonhívásról beszélt akkor.

– Hadley egy másodpercig sem hitt benne, hogy lesz ilyen telefonhívás. Később, a halott ember nyaralójában, utalt is erre. Rámutatott, hogy túlságosan kockázatos lenne a gyilkosnak; aztán hozzátette: „Hanem az a másik elgondolása, be kell vallanom…” Mire ön megint elhallgattatta. Nem sokra rá újabb utalás történt erre az ön „másik elgondolására”, ezúttal már kimondottan a postahivatallal kapcsolatosan.

– Micsoda tökfej vagyok, csakugyan – állapította meg Dick keserűen –, hogy már régóta rá nem jöttem! Hát persze! A régi bevált trükk névtelen levelek ellen!

Lesley döbbenten nézett rá.

– Trükk? Névtelen levelek? – ismételte értetlenül.

– Hát persze. Ha a valódi gyilkos kapcsolatba akar lépni a rendőrséggel, a legegyszerűbb és legbiztonságosabb módszer, hogy levelet ír. És a postán, Six Ashesben, nincs bélyegautomata, ugyebár!

– Állj meg! – kiáltott Lesley. – Azt hiszem, kezdem érteni…

– Akinek bélyeg kell, kénytelen Laurától venni, a pultnál. Dr. Fell – folytatta Dick – ma reggel úgy vélte: bizonyos illető, vagy személyek kisebb csoportja, névtelen levelet küld majd, hogy felvilágosítsa a rendőrséget, hogyan követted el a gyilkosságot.

– Csak nem azt mondod…?

– Dr. Fell megkérte hát Hadleyt, tegye meg a szükséges ellenintézkedéseket; megszokott rendőrségi gyakorlat ez, ha elharapózik valahol a névtelen-levelesdi. Bevonják a dologba a postai alkalmazottat, aki feljegyzi, hogy a különböző apró jelekkel ellátott bélyegeket kinek vagy kiknek adta el. Aztán ha a névtelen levél megérkezik, a rendőrség bizonyossággal megállapíthatja a feladót.

– Mármost hogy Laura Feathers benne volt-e ebben a kis mulatságban? Azt hiszem, a legnagyobb örömmel! Dr. Fell ezzel a

trükkel próbálkozott, hogy csapdába csalja a gyilkost. És terve kis híján sikerült.

– A valódi gyilkos csakugyan megírta levelét. Kezemben a bizonyíték. A valódi gyilkos besurrant a házamba, és volt mersze az *én* írógépemen lekopogni sorait…

Lesley most elhúzódott tőle. Mint aki nem akar hinni a fülének; és kezével olyan mozdulatot tett, mintha el akarna tolni magától valamit.

– *Az írógépeden?* – kiáltott fel.

– Igen. De ez, azt hiszem, nem lehet nyomravezetőnk. Hiszen egész nap távol voltam otthonról. És a fél falu ki-be jár, kopogás nélkül, ugye. Cynthia Drew, Price őrnagy…

– És én is – mosolygott Lesley.

– Most ne tréfálkozz! – mondta Dick élesen. – A gyilkos – folytatta aztán – megírhatta ebben a levélben, hogy Lesley hírhedt méregkeverő; s talán arra is utalt így-úgy, *miképp* ölte meg Lesley Grant Samuel De Villát. A gyilkos megírta és feladta a levelet. Aztán valahogy rádöbbent, hogy csapdát állítottak neki. Ekkor a gyilkos – ez az elvetemült férfi vagy nő – megpróbálta visszaszerezni a levelet. Megvárta, hogy Laura Feathers kiürítse a ládát, s aztán kísérletet tett, hogy valamilyen ürüggyel visszaszerezze. De Laura ravasz róka az ilyenhez; megértette, miről van szó, és ezt a gyilkos tudtára is adta. És így…

Dick jellegzetes mozdulatot tett a kezével; mintha meghúzná egy fegyver ravaszát. Majd dr. Fellhez fordult.

– Uram, így történhetett, vagy sem?

Dr. Fell arca rendkívüli komolyságot tükrözött.

Hunyorogva levette szemüvegét, tűnődve nézegette, megdörzsölte orra nyergén a pirosas árkot, majd visszatette a szemüveget a helyére.

– Ó, igen – hagyta jóvá. – Nagyon is így.

Dick izmai már egy ideje megfeszültek; és most elernyedtek. Hatalmasat sóhajtott, megkönnyebbülten, teli tüdőből.

– Ez volt tehát az ön *másik* elgondolása? – kérdezte aztán.

– Ez – mondta dr. Fell elmélázva. – Eléggé szerények voltak vele az esélyeim, persze.

– Miért?

– Ó, az ördögbe is! – dörmögte dr. Fell. – Ha olyan névtelenlevél-íróval van dolgunk, aki halomra ontja a firkálmányait, akkor nagyon jó ez a trükk; hiszen az illetőnek sok bélyegre van szüksége. De, tegyük föl, hogy a levelezőnknek van már *otthon* is bélyege; vagy talál egyet a tárcájában. És akkor? Ennek ellenére megpróbáltam. És beütött a dolog. Azt a gyilkos istenit a fajtájának! – kiáltotta dr. Fell, és arcán különös, vad kifejezés jelent meg. – Azt a gyilkos istenit! De még hogy beütött! Sajnos!

– Dr. Fell, nem értem egészen – mondta Dick.

– Szinte túlságosan is hamar, nem gondolja? Szinte… – dr. Fell pattintott az ujjával –… valahogy így. Persze, persze, jól számítottunk. És ez a „jó számítás” egy ember életébe került.

– Uram, de hát ön igazán nem tehet róla.

– Nem tehetek róla? – töprengett dr. Fell. – Hátha!

– Ha így, ha úgy: a terv bevált, itt ez a két darabka papír, és itt vannak a ma esti események, és ez épp elegendő bizonyíték. Remélem, ezzel legalább egyetért?

– Egyetértek? Mivel?

– Az eredeti elmélettel! Ön azt mondta, ez történhet; és ez történt. Ön azt mondta: lehet, hogy névtelen közlés érkezik, amely megvádolja Lesleyt; tessék, ez a papír megvádolja Lesleyt! Ön azt mondta: a valódi gyilkos ezt az eljárásmódot választja esetleg; valóban ezt választotta! Mit akarunk még? Gondolom, ez végre elegendően bizonyítja: Sam De Villát azért ölték meg, hogy utána Lesley Grantre kenhessék az egészet. Kérdezem: egyetért ezzel?

Dr. Fell a padló felé hunyorgott. Két kezét még szorosabbra kulcsolta a botja nyelén, mintha az eddigieknél is keményebben

akarná összefogni a szerteágazó ügy szálait. Aztán felemelte a fejét.

– Nos, nem – felelte kényszeredetten. – Nem mondhatom, hogy egyetértek.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

– *Micsoda?*

– Nem értek egyet azzal – világosította föl szelíden dr. Fell –, hogy az ön által adott magyarázat az egyetlen lehetséges megoldás.

– De az ön saját elmélete…!

– Bocsánatot kérek – jelentette ki dr. Fell nagyon élesen –, de ha kellőképpen visszagondol a dolgokra, azt hiszem, el kell ismernie, hogy ez egyáltalán *nem volt az elméletem*.

– De amikor határozottan azt mondta…

– Azt mondtam – emelte fel öblös hangját dr. Fell –, azt mondtam, hogy figyelembe kell vennünk a bizonyítékokat. Azt mondtam, hogy ha a bizonyítékokat figyelembe vesszük, erre a következtetésre kell jutnunk. És mintegy fölszólítottam Hadleyt: vonjon le *más* következtetéseket a nekünk feltálalt tényekből!

– Igen? De hát hol itt a különbség? Ez a kettő – ugyanaz! Nem?

– De ha visszaemlékezik – jegyezte meg dr. Fell tapintatosan –, azt is mondtam még, hogy eléggé erős hit kell a dologhoz. Hogy elhiggyük!

Ez az egész zűrzavaros, természetellenes állapot most már mintha Dick idegeit is kikezdte volna.

– Mi akar ez lenni, hallja, doktor? – követelőzött. – Hová akar kilyukadni?

– Ezt kérdeztem – mondta Lesley –, ezt kérdeztem tőle ma reggel én is!

– Laura Featherst lelőtték – mondta Dick. – Akkor megérkezik ön, és csenget. Közlöm, hogy egy gyilkos lapul a házban – közlöm önnel azonnal, hogy láttam berohanni ide a gyilkost –, és várom, hogy legalább valamit tegyen az ügyben. De nem, ön kijelenti, hogy inkább elüldögélne és társalogna velünk egy kicsit. Megismételhetem? Szabad? Egy gyilkos van a házban!

– Csakugyan? – kérdezte dr. Fell.

És most Dick felfigyelt valamire, amitől égnek állt a haja. Dr. Fell ugyanis, a maga súlyos, nehézkes módján, éppen, olyan izgatott volt, éppen olyan feszült és ideges, mint ő. Dick úgy érezte – és nem tudta: hallucinál-e csupán? –, hogy mintha valami mocorogna itt a sötétben, valami lesne rájuk, vagy erre az egész ügyre, hogy fejtetőre állítsa megint, de most aztán minden eddiginél borzalmasabb csattanóval.

– Ha kockáztatom is, hogy esetleg jól megérdemelt testi sértésnek teszem ki magam a végén – mondta dr. Fell, és mintha nagyon messziről jött volna a hangja –, akkor is kénytelen vagyok még egy darabig visszaélni a türelmével.

– Ugyan miért?!

– Mert várok valamire.

– Vár! Mire vár?

Dr. Fell mintha nem hallotta volna ezt a kérdést.

– Ön épp az imént – folytatta – igen pontos és alapos következtetéseket vont le a postacsapdáról s tragikus végkifejletéről. Más következtetésre nem jutott?

Dick érezte, ahogy a torka kiszárad.

– Azt hiszem, rájöttem, hogyan lehet villanyt gyújtani egy belülről bezárt szobában, ha mi magunk… odakint vagyunk. – És beszámolt saját házában tett tapasztalatáról. – Ez is megfelel a valóságnak, doktor?

– Ó, hogyne – felelte dr. Fell, és megújuló érdeklődéssel hunyorgott Dickre. – Megint a közepébe talált! De a fenébe is, megbocsásson! – Botja vasgyűrűjével megkoccantotta a padlót. – Ha idáig már eljutott, nem léphetne még egyet…? Hogy lássa végre az igazságot – a teljes igazságot – Sam De Villa meggyilkolásának ügyében?

– Nem!

– Miért nem?

– Mert a szoba zárva és reteszelve marad – belülről! érti? –, akárki dobál is shillingeket odakint abba a rohadt villanyórába!

– Hogyne, ez igaz. És mégis… – Dr. Fell mintha egy kicsit elbizonytalanodott volna; vagy csak azt nem lehetett tudni…? Felfújta az arcát. – És mit szól – folytatta egészen nyíltan –, mit szól Mr. Earnshaw és Price őrnagy tegnapi összekoccanásához?

– Számít az itt bármit is, uram?

– Bizonyítékként nem. De érdekes, nyomra vezető apróságként, azt hiszem, feltétlenül.

Dick a fejét rázta.

– Hallottam, *volt* egy kis összekoccanás Bill és Price őrnagy közt a céllövöldénél, mert az őrnagy valami tréfát eresztett meg Mr. Earnshaw rovására. De még azt sem hallottam, mi volt az pontosabban.

– *Én* hallottam – mondta dr. Fell. – Lord Ashe-től. Igen érdekes dolgot hallottam Lord Ashe-től. Mr. Earnshaw, azt hiszem, afféle mesterlövésznek képzeli magát?

– Igen, valahogy így.

– Tegnap kora délután érkezett a céllövöldéhez, hogy produkálja magát Mrs. Earnshaw s egyáltalán, a hölgyek előtt. – Dr. Fell megdörzsölte az orra hajlatát. – Price őrnagy komoly arccal átnyújtott neki egy puskát, amelyben vaktöltények voltak csupán. Mr. Earnshaw hatszor lőtt, anélkül hogy akár a céltáblát is eltalálta volna. No persze!

Dr. Fell a padlót nézte megint, mielőtt folytatta:

– Price őrnagy erre azt mondta: „Nincs szerencséje, kedves barátom; kissé formán kívül van ma délután!” Pár percbe telt, hogy Earnshaw rájöjjön a trükkre. És mint hallom, egy cseppet sem volt elragadtatva tőle. Valamivel később, ha emlékszik rá, Mr. Earnshaw volt az, aki megvádolta Price őrnagyot, hogy ellopta azt a 61-es Winchestert a céllövölde pultjáról – míg az őrnagy azt állította, hogy inkább Mr. Earnshaw – volt a tolvaj. Nem találja, hogy ez a dolog igen erőteljesen utal *valamire?*

– Nem. A legnagyobb jóakarattal sem. Price őrnagytól megszoktuk már az ilyen tréfákat.

– Úgy! – mondta dr. Fell.

– De ha már Mr. Earnshaw-t említette, az a véleményem, ő tette eddig a legértelmesebb megállapítást a zárt szobával kapcsolatban. Ma reggel megpróbáltam elmondani önnek a dolgot, de ön, doktor, mintha nem szentelt volna nekem túlzott figyelmet.

– Bocsásson meg kelekótya fejemnek! – mentegetőzött dr. Fell. – Mi volt az a megállapítás?

Dick öklével a levegőbe sújtott.

– *Ki lőtt rá azzal a rohadt puskával Sam De Villára, körülbelül ugyanakkor, amikor Samet megmérgezték?* – kérdezte Dick. – Bill azt a megállapítást tette – és a magam részéről egyetértek vele –, hogy, természetesen magán a gyilkoson kívül, az ügy legfontosabb szereplője az a személy, aki a lövést leadta. Egyetért vele?

– Bizonyos módon. Igen.

– Az az orvlövész – makacskodott Dick – belátott a szobába. Jól láthatta, mi történik abban a nappaliban. Rendben van! És ön mégsem tett egy lépést sem, hogy kiderítse" kilétét; nem tett fel egyetlen kérdést sem rá vonatkozóan; láthatóan nem is érdekli a személye!

Dr. Fell fölemelte a kezét, és csöndet kért.

– Nos – mutatott rá megelégedetten épp itt az egész ügy sarkalatos pontja. Itt az a pont, ahol – képletesen értve – kihunyt a fény. Ez az a pillanat, amikor az ügyben nyomozó elmékre kivétel nélkül áldatlan homály borult – hogy ez utóbbi szavakkal a vezércikkek stílusát idézzem a *The Times*-ból –, és ki-ki a maga módján elindult rossz irányba.

Dickre mutatott a botjával.

– Ön azt mondja nekem: „Micsoda durva figyelmetlenség ez. Miért nem próbálja megtalálni ezt a puskás orvlövészt ugyanúgy, ahogy a gyilkost kutatja?" Ó, nagyon helyes! Igen! De erre én, kezemet a szívemre! azt felelhetem: hiábavaló erőfeszítés lenne az.

Dick rámeredt.

– Hiábavaló erőfeszítés? Miért?

– Mert a puskás orvlövész és a mérgező, aki De Villát kéksavval megölte, egy és ugyanaz a személy.

Fejük felett ismét felberregett a jelző: valaki erőteljesen csöngetett.

Dickkel mintha forgott volna a világ. Dr. Fell szavait – a szó szoros értelmében! – nem értette, örült képek cikáztak az agyában… olcsó ponyvaregényekből… ahol minden lehetséges: hogy például egy gonosz gyilkos Sam De Villára lő egy „injekciós tűben végződő” golyót, amely azután kéksavat fecskendez az áldozat alkarjába.

Az ajtó csengője újra felharsant. Lesley sietett ki a hallba; Dick hiába próbálta elkapni a karját. Dick Markham a szeme sarkából látta, ahogy a lány ajtót nyit; s hogy a jövevény csupán Hadley főfelügyelő; így aztán újra megnyugodott. Mert most különben is csak egy dolog számított igazán; és Dick vakon, megszállottan összpontosított dr. Fellre és arra a bizonyos megoldásra, amely *egy adott ponton* mindig kisiklott a kezéből…

– Tisztázzunk csak valamit! – követelte Dick. – Azt mondja, hogy a gyilkos…

Dr. Fell türelmet erőltetett magára.

– A gyilkos – mondta – Sam De Villát ciánhidrogénnel, azaz kéksavval ölte meg, s a mérget egy injekciós tűvel fecskendezte – a karjába.

– A nappaliban?

– Igen. A nappaliban.

– És aztán?

– Aztán a gyilkos kisurrant a nappaliból…

– És a szoba kifogástalanul zárva maradt utána? *Belülről* zárva?

– Igen. Kifogástalanul. Belülről zárva.

– De *hogyan…?*

– Erre is rátérünk – mondta dr. Fell rendíthetetlenül. – Azt kérem csupán, hogy most kövesse ennek az illékony személynek a mozdulatait. A gyilkos beadta a kéksavat, amely szinte azonnal elkábította De Villát, de a haláltusa még két percig, esetleg tovább is eltartott. A gyilkos ekkor elhagyta a szobát…

(Zárt ablakok. Az ajtó kulcsra zárva, bereteszelve – belülről.)

– …és odatelefonált önnek, kintről a hallból. Odabolondította önt. Várt egy kicsit, megvárta, hogy ön elinduljon, akkor bedobott egy shillinget a villanyórába: így gyúlt ki hirtelen a nappaliban a villany.

Most már szépen ki volt világítva a szoba, a gyilkos pedig keresztülrohant az úton, elrejtőzött a fal mögött, és a lopott 61-es Winchesterrel az ablak irányába tüzelt.

– Egy halottra?

– Egy halottra vagy egy haldoklóra, igen.

– Annak ellenére, hogy a szoba már belülről zárva volt?

– Igen.

– De miért?

– Mert máskülönben eleve nem sikerülhetett volna a terve – válaszolta dr. Fell.

– Hé! – vágott közbe most egy dühös hang. Már néhány másodperce próbálta magára vonni a figyelmüket. Dick csak most rezzent föl rá.

Hadley főfelügyelő lépett be az ebédlőbe. Hallották, ahogy hátraszól – Álljon itt –, mielőtt behúzta volna maga mögött az ajtót. Hadley arca komor volt, és a vonásai kemények; a kalap alatt látszott-e ennyire sápadtnak csupán…? De ez Dicket még jobban megrémítette. A főfelügyelő összekulcsolta nagy kezeit, aztán az ízületeit kezdte ropogtatni.

– Fell – szólalt meg élesen –, maga megőrült?

Dr. Fell, akinek szeme csaknem ugyanolyan hipnotikusan szegeződött Dick Markhamre, mint előző este az ál-Sir Harvey Gilmané, nem válaszolt.

– Vártam – folytatta Hadley –, hogy átjön végre a postára, ahol azt a nőt meggyilkolták. Kénytelen voltam magam idejönni, hogy lássam, mi az ördögöt csinál. És milyen jól tettem. – Hadley arcán nem is annyira a sápadtság látszott, inkább valami gonoszas szürke színárnyalat. – Mert azt kell hallanom, hogy…

– Ne, még ne, Hadley – mondta dr. Fell, és gyorsan odakapta a fejét. – Az Istenért, ne még!

– Hogy érti ezt, hogy még ne? Ne még? Miller mondja, hogy…

Dr. Fell talpra állt. Kézmozdulatával mintha könyörgött volna: nyugalom! Csak sorjában! Megpróbált úgy tenni, mintha figyelembe se venné Hadleyt, vagy mintha elhessentené, vagy mintha Hadley nem is létezne. És szavait továbbra is Dick Markhamhez intézte.

– Amikor beléptem ebbe a szobába – mondta –, megjegyeztem, hogy… öööö… egy kicsit meleg van. Krrmmp. Igen. Meleg volt. Elhúztam tehát erről az ablakról a függönyt. Meg a másikról is itt. De, azt hiszem, nem ez volt a lényeg, amiért a függönyt elhúztam az ablakokról, melyek, mint látja, nyitva vannak. Kérem, figyelje meg az ablakokat.

És mégis, ahogy az öblös hang mind szaporábban szólt, Dicknek volt valami kísérteties érzése, hogy dr. Fellt a legkevésbé sem érdeklik az ablakok… önmagukban. Beszélt az ablakokról, az ablakoknak, ki az ablakokon; hallatta a hangját; és mindegy volt a téma.

– Megnézte tehát – makacskodott dr. Fell – ezeket az ablakokat?

– Na, ide figyeljen már! – harsogta Hadley.

– Mi van az ablakokkal? – tudakolta Dick Markham.

És mindhárman… mintha csak egymást akarták volna túlkiabálni. Egyszerre.

– No látja – folytatta aztán dr. Fell… – Ezek közönséges függőleges tolóablakok. Ilyenek lehetnek odahaza önnél is,

Hadleynél is, nálam is. Jó. Ez itt most fel van tolva. De én lehúzom… így.

Az ablak tompa puffanással bezárult.

– Mármost ha az ablak nincs rázárva – mint ahogy most sincs –, íme, a zár kallantyúja, hogy úgy mondjam, hátrasimul, párhuzamosan helyezkedik el az üveggel és a keretek vonalával, így, jobbra fordítva. De tegyük fel, kedves fiam, hogy rá akarom zárni az ablakot?

Dick ekkor figyelt föl rá először, hogy Lesley Grant nincs a szobában.

Mert Lesley kiment, de nem tért vissza; nem jött be Hadleyvel. A főfelügyelő pedig csak állt ott komor, szürkés arccal, mint aki az ördögöt hívta ki párviadalra. És Dick agyába visszazökkent valami gyanú, amiről pedig azt hitte, sikerült, egyszer s mindenkorra elűznie…

– Dr. Fell – kérdezte hol van Lesley?

Dr. Fell úgy tett, mint aki nem is hallja. Talán nem is hallotta.

– Tegyük fel, kedves fiam, hogy be akarom zárni az ablakot! Megragadom ennek a kallantyúnak a fogóját, aztán magam felé húzom. Így ni! A kallantyú becsattan; és most egyenesen felém mutat ez a vége, és derékszögben áll a keretre; az ablak be van zárva.

– *Dr. Fell, hol van Lesley?*

– Megfigyelte, kedves fiam? Látja? A kallantyú szára egyenest felém mutat. Éppen ezért…

Szünetet tartott; aztán nem is kellett folytatnia. Ebben az ügyben utoljára, de ezúttal olyan közelről, hogy a ház is beleremegett körülöttük, fegyverdörrenést hallottak. Dr. Fell nagy, vörös arcát kísértetiesen tükrözte az ablaküveg fényes feketesége; a hatalmas ember nem fordult meg. Egy-két másodpercig mindhárman bénultan álltak. Akkor Dick lassan a mennyezet felé emelte szemét. Tudta, honnét jött a lövés zaja. Lesley hálószobájából; amely épp ott volt a fejük felett.

– Maga teljesen megőrült! – ordította Hadley. És dr. Fellre meredt, és ami a szemében csillogott, több volt, mint puszta gyanú. – Hagyta, hogy ez megtörténjék!

Dr. Fell hangja tompán hallatszott, mintha elmaszatolódna a visszhangos ablaküvegen.

– Hagytam, hogy megtörténjék. Isten úgy segéljen, hagytam.

– Öngyilkosság?

– Nagyon úgy hiszem. Más megoldása már nem volt.

– Nem! – kiáltotta Dick Markham. – *Nem!*

És azt se tudta, egyáltalán meg bír-e mozdulni majd, mert a lábai lehúzták, és még a látása is elhomályosult. Látott mégis valamit: Lesleyt, Lesley barna szemeit látta; és Lesley-re *gondolt,* ha ez elég erős szó, és arra, hogy mennyire szereti, és felrémlett benne – megint! Megint! – az a „holtomiglan-holtodiglan", vagy inkább ez: „… míg meg nem haltak". Boldogan éltek?! És ez az egész egyszerre ott kavargott benne őrjítően, mintha az idegeiből formálna tölcsért, örvényt, amelyből nincs menekvés.

Aztán, maga se tudta, hogyan, rohant az ajtó felé.

Rohant Hadley is; és összeütköztek, ahogy a főfelügyelő kitaszította az ajtót, de az események olyan vadul követték egymást, hogy Dick azt sem hallotta, mit mond Hadley.

A hallban nagyon világos volt. Bert Miller, a tenyeres-talpas Bert már száguldott fölfelé a lépcsőn, tőle telhető fürgeséggel. És a léptei mintha egyáltalán nem dobogtak volna a lépcső szőnyegén, vagy talán csak Dick Markham nem hallotta.

Így, mintha álmodná az egészet, színek és fények kavargása közepette rohant föl ő is Hadley után. Ahogy fölértek, Bert Miller már ott állt, tátott szájjal, Lesley hálószobájának zárt ajtaja előtt. Miller is, Hadley is halkan beszélt.

– Zárva az ajtó, uram.

– Akkor törje be!

– Nem tudom, uram, szabad lenne-e…

– Törje be, azt mondtam!

Vékony ajtó volt. Miller hátrált, hatalmas vállait szétfeszítette. Aztán, az ajtó tanulmányozása után, jobb ötlete támadt. És úgy állt neki a dolognak, mintha egy szabadrúgást akarna elvégezni, és Dick Markham elfordult. S ahogy Miller ormótlan bakancsa odacsattant közvetlenül a kilincs alá, még ezt a zajt se hallotta.

Mert a lépcsőn már imbolygott fölfelé dr. Fell, lassan, nehézkesen, szuszogva vonszolta hatalmas súlyát a keresztfogantyús bot segítségével. Előtte pedig, könnyed léptekkel, ott jött, ott szökdelt Lesley Grant.

Lesley hirtelen megállt, keze a lépcső korlátjának fölső oszlopán nyugodott. A szeme kerekre nyílt.

– Dick! – kiáltotta. – Mi van veled, uram Isten?

Reccs! Ez Miller bakancsa volt. Másodszor vágódott neki az ajtónak.

– *Mi* van veled, Dick? Miért nézel rám így?

Reccs! – hangzott Miller újabb rúgása nyomán.

Dr. Fell, aki végre fölért a lépcső tetejére, és megállt, hogy újra lélegzethez jusson, dr. Fell sejtette meg elsőül, mire gondolhatott Dick. Szája némán kinyílt a haramiabajusza alatt, és a feje hátranyaklott, úgy, hogy egy addig nem látott toka tűnt elő.

– Azt a mindenségit, drága fiam! – mondta, gargantuai kétségbeeséssel. – Csak nem hitte mégis, hogy… csak nem támadt az a rémképe…?

Reccs! – zuhant az ajtóra Miller lába utolszor. A zár kiszakadt; a vékony ajtó meghajolt, kitárult, és olyan erővel vágódott vissza, hogy az alsó sarokvasát is letépte.

Dick nem válaszolt dr. Fellnek. Csak átölelte Lesley vállát, és szorította, olyan erősen, hogy a lány már felkiáltott: nem kapott levegőt.

Hallották dr. Fell cipőtalpának nyikorgását, ahogy végigmegy az emeleti hallon, és csatlakozik Hadleyhez a tönkrezúzott ajtónál. Hadley, Miller és dr. Fell benézett a hálószobába. Bent félhomályban és lőporfüstben úszott minden. Az égett szag

megcsapta a három figyelő férfiarcot. Dr. Fell imbolyogva megfordult, aztán visszament oda, ahol Dick és Lesley állt.

– Talán menjen oda, fiam, és nézze meg – mondta. – Ott fekszik, pontosan azon a helyen, ahol Cynthia Drew heverhetett, amikor élettelenül találta…

Dick mintha a *hangját* nem találta volna.

– Cynthia? – nyögte ki végül. – Hát mégis Cynthia volt?

– Jóságos ég, dehogy! – mondta dr. Fell.

És a hatalmas doktoron legalább ugyanekkora döbbenet látszott ennek a feltételezésnek csak a hallatára is. Rátette a kezét Dick vállára, és odakalauzolta az ajtóhoz, melyen át már fény áradt ki; és Hadley meg Miller helyet adtak nekik. Dr. Fell jelezte Dicknek: lépjen be.

A hálószobában rend volt és tisztaság, és az utca felőli ablakokon, a széthúzott függönyök között, lágyan beáradt a nyári éj, és minden olyan rendben lett volna *különben* is, csak épp ott feküdt az az alak az ágy lábánál, csak épp ott hevert egy 38-as kaliberű automata pisztoly a keze mellett, csak épp ott vöröslött egy vérfolt egy emberi lény mellkasán: a tüdő még enyhén zihált és sípolt, csak épp az utolsókat talán, Dr. Fell hangja mintha ott szólalt volna meg mindjárt Dick fülében.

És azt mondta:

– Itt az az egyetlen személy, aki mindkét gyilkosságot elkövethette – dr. Hugh Middlesworth.

HUSZADIK FEJEZET

Ez péntek este volt, június 11-én. Vasárnap, 13-án, egy rendőrautón négytagú kis csoport érkezett egy baljós – vagy már csak: balvégzetű – nyaralóhoz. Hadley a zárójelentést írta; ellenőriznie kellett bizonyos részleteket; és így újra végighallgathatták az egész történetet.

Sem Lesley, sem Dick nem tett egyetlen megjegyzést sem, míg a nappaliba nem értek. Dr. Middlesworth arca – az az űzött, türelmes arc, az a fönt ritkuló haj, azok a nagyon értelmes szemek, s ezen az egészen: a halál ridege – mindörökre velük volt már.

Ahogy aztán a nappaliban voltak, és dr. Fell elfoglalta a díványt, Hadley pedig – jegyzetfüzetét előhúzva – az íróasztalhoz telepedett, akkor szólalt meg végre két hang.

– Dr. Middlesworth! – kiáltotta Dick. – De hát *hogyan* csinálta…!

– Dr. Middlesworth! – tört fel Lesleyből. – És *miért* csinálta, miért, hogy rám akarta terelni a gyanút…!

Dr. Fell nagy figyelemmel szivarra gyújtott, s egy heves mozdulattal eloltotta a gyufát.

– Nem, nem, nem! – tiltakozott.

– Hogy érti ezt?

– Először is azt kell tisztán látnunk – mondta dr. Fell ugyanilyen keservesen –, hogy soha, egyetlen pillanatig sem merült fel olyan szándék, hogy Miss Grantre terelődjék a *tényleges* gyanú. Ezt csak csaléteknek szánta a gyilkos, hogy elhitesse velünk, mintha…! Azt kellett – a gyilkos terve szerint! – feltételeznünk, hogy De Villát olyasvalaki ölte meg, aki maradéktalanul hisz „Sir Harvey Gilman”-ben, aki valóban belügyminisztériumi patológusnak hiszi, s aki ennélfogva Lesley Grantet is többszörös gyilkosnak véli. Ezért – ugye, értik már? –, ezért eleve nem gyanúsíthattuk, nem gyanúsíthattuk *volna* azt az

embert, aki kezdettől kétkedett „Sir Harvey” valódiságában, s aki gyakorlatilag engem is bevont az ügybe, azért méghozzá, hogy a szélhámost leleplezzem!

– Ez volt ebben a bűnténybben a zseniális – tette hozzá dr. Fell. S mert úgy találta, a szivarja rendetlenkedik, újabb gyufát lobbantott, s megint rágyújtott, még nagyobb műgonddal.

– Kkhmmm! E-egen. Így. Hadd meséljem el a dolgot lépésről lépésre, úgy, ahogy a tények sorrendjében kirajzolódott előttem.

– Pénteken, hajnalok hajnalán, szelíd modorú, értelmes tekintetű, őzött küllemű férfi érkezett Hastingsbe, meghajszolt automobilon. Kiráncigáltatott az ágyból, és dr. Hugh Middlesworthként mutatkozott be, Six Ashes helység körorvosaként. Aztán elmondta a csütörtök esti históriát, közölvén: oka van a gyanúra, hogy „Sir Harvey” közönséges szélhámos.

– Ismerem-e az igazi Sir Harvey Gilmant? Hogyne, ismerem. Ötven-egynehány éves, alacsony, szikár, kopasz ember? Szó sincs róla. Hát így álltunk.

„Nos – mondta nekem akkor Middlesworth ez a szélhámos halálra rémítette egyik barátomat, Markhamet. Pokoli hazugságokat mesélt neki a menyasszonyáról. Nem jönne át vetem Six Ashesbe – most azonnal –, hogy leleplezze a csalót?”

Dr. Fell e szavakat iszonyatos arckifejezéssel kísérte.

– Természetesen beleegyeztem. Ohó! A lovagiasságomnál fogott meg. Indultam azonnal, hogy megvédjem egy bajba jutott hölgy becsületét, és egy ifjú embert megszabadítsak a rettegésitől. Így hajtottunk vissza Six Ashesbe, ahol azután az első dolog az volt, hogy a Fő utcán Price őrnagy állított meg minket, s üdvözölt azzal a hírrel, miszerint Sir Harvey Gilmant holtan találták, s a halál körülményei pontosan egyeznek az ő képzelet szülte eseteivel.

– Vau, vau, hölgyeim és uraim! Ismétlem: Vau!

– Middlesworth döbbentnek látszott. Döbbent voltam magam is.

Dr. Fell itt Dicknek szegezte a szivarja végét, és előrehajolt a díványon.

– Kérem, ne feledjék – mondta aztán –, hogy ezt az eredeti elméletet… miszerint valaki, aki elhitte „Sir Harvey” meséjét, Miss Grantet akarja gyanúba keverni… először Middlesworthtől hallottam. Alig valamivel kilenc után érkeztünk ide az autóján a nyaralóhoz, és itt találtuk önt, Mr. Markham, valamint Mr. Earnshaw-t. És nagyon jól emlékszem, hogy utaltam rá már akkor is: az elképzelés dr. Middlesworthtől származik. Fel tudja idézni szintén?

Dick bólintott.

– Hogyne. Emlékszem én is.

– És én elfogadtam azt az elméletet. – Dr. Fell széttárta a két kezét. – Elfogadtam és befogadtam. Első pillantásra ez látszott az egyetlen hihető magyarázatnak. Csak egy apróság nyugtalanított; és már-már meg is említettem volna, de akkor célszerűbbnek gondoltam mégis, ha fogom a nyelvemet.

– Nos, Mr. Markham, „Sir Harvey” azt a mesét a többszörös méregkeverőnőről kimondottan az ön számára találta ki. És önnek *tálalta;* és úgy fűszerezte, hogy ön megegye! Ön és csak ön. Pontosabban: olyasvalaki, aki eléggé… öööö…

– Mondja ki bátran – vágott a szavába Dick keserűen. – Aki eléggé nagy balek!

Dr. Fell fontolgatta a szót.

– Nem, nem, balek az nem jó itt… Aki érzelmileg eléggé érdekelt, idegileg eléggé érzékeny, a képzelőereje révén kellően fogékony – mire, méghozzá? Épp egy ilyen rémtörténetre, amit ő kiagyalt. No jó! Eddig rendben volnánk! De miért olyan óvatlan ez a mi szélhámosunk, hogy akkor meg a helyi körorvos jelenlétében adja be önnek ezt a tésztát? Olyan ember füle hallatára, aki érzelmileg nem érdekelt és nem is fogékony, következésképpen bármikor a feje tetejére állíthatja a dolgot?

– Ahogy ez a „Sir Harvey” Middlesworth kezelte: nos, ez igen különösnek látszott; furcsának még a doktor saját szavai alapján is. Mert meg sem próbálta hipnotizálni Middlesworth barátunkat, ahogy például önt; nem akart *hatni* rá; a jelek szerint nem is törődött vele. Fütyült rá, mintha ott se lenne!

Dick kihúzta magát.

– Igaz! – kiáltott fel, és maga előtt látta azt a csütörtök esti jelenetet. – De Villa úgy kezelte Middlesworth, mint egy fogast, egy széket. És milyen bosszús lett, valahányszor Middlesworth megszólalt, szerette volna – hogy is mondjam? – egyszerűen lepöccinteni magáról.

Dr. Fell tűnődve fújta a füstöt.

– Hát ez jutott az én alantas módon gyanakvó eszembe – mondta. – Így kezdtem hamarosan azon tűnődni, vajon Middlesworth nem tud-e jóval többet annál, amit elárul. Nem lehetséges-e, röviden, hogy a szélhámos bűntársa?

– Bűntársa? – sikoltotta Lesley.

Dr. Fell csendet intett.

– Akkor, persze, nem tudhattam még, mire ment ki a játék… úgy értem, a szélhámos tervei szerint. Ám ez a Middlesworth illető gyanúm pár perc múlva csak megerősödött, amikor ön – dr. Fell itt Dickre pillantott –, a puskáért aggódó Earnshaw szavainak hatására, elmesélte nekem az előző napi kerti ünnepély *teljes* históriáját.

– Elbeszéléséből két dolog derült ki. Az egyik: hogy a szélhámos szédületes sikert aratott mint jövendőmondó. És ne feledje, nem ilyen ködös általánosságokat mondott csupán a klienseinek, mint: „Jó természet, de túl erős akarat; óvakodjunk böjt idején a kalandos üzleti vállalkozástól!” Nem, a fenébe is! Annak az embernek tényleges információk álltak a rendelkezésére, bőséges adatok mindenkiről! Honnét szerezte a szélhámos ezt a részletes tájékozottságot, ha nem olyasvalakitől, aki szintén benne volt a dologban? Mondjuk ki nyíltan: feltételezhető bűntársától.

– A másik dolog, ami a kerti mulatságról adott beszámolójából kiderült, szinte terhelő bizonyítéknak mondható. A hipp-hopp eltűnt puska rejtélyére gondolok.

Dick megfogta Lesley kezét.

– De hát az a puska csakugyan eltűnt, az áldóját! – tiltakozott Dick. – Gondolom, ön most azt állítja majd, hogy: Middlesworth lopta el?

– Ó, hogyne.

– De miképp? A céllövölde közelében senki más nem volt, csak Price őrnagy, Bill Earnshaw, dr. Middlesworth, Lesley meg én. És mind megesküszünk… megesküdtünk, hogy egyikünk se vihette el a puskát. Ami Middlesworttht illeti, ő segítette De Villát az autóhoz cipelni, ott, mindenki szeme láttára; így távozott a helyszínről! Hogy a pokolban emelhette volna el a puskát? Mondtam is Bill Earnshaw-nak: egy puskát mégse lehet csak úgy zsebre vágni vagy bedugni a kabátunk alá.

– Nem – hagyta jóvá dr. Fell. – De be lehet dugni egy golfütős táskába, és abban el lehet vinni úgy, hogy a kutya se veszi észre. És Middlesworth, ezt is öntől tudom, egy táskában golfütőket vitt éppen.

Hosszú csend következett. Hadley főfelügyelő, aki eddig módszeresen jegyzetelt az asztalnál, felemelte a fejét, és egy kicsit elmosolyodott. Dick, aki nagyon is jól emlékezett rá, ahogy dr. Middlesworth a golf-szerencsejáték színhelyéről odaérkezett, s a vállán lengette azt a nehéz táskát – Ó, az a táska hogy „ordított”, és mégse tűnt fel senkinek! –, Dick Markham amúgy tisztességgel elkáromkodta magát.

– Az öreg szivarnak – jegyezte meg Hadley, és dr. Fellre bökött a fejével – támadnak néha gondolatai. Ezért hagyom, hogy itt téblábolj on körülöttem.

– Há-áááláss köszönetem – mondta dr. Fell, kissé szórakozottan, de méltósággal. Bandzsítva nézte szivarját, aztán visszafordult Dickhez.

– Middlesworth már akkor, a kezdet kezdetén gyanúsnak tűnt föl előttem. Furcsálltam is. Ő volt az egyetlen, aki ellophatta a puskát. És aztán…

– Ön Middlesworthszel visszatért a faluba, a doktor kocsiján; Middlesworth a rendelőjébe ment, ön Miss Granthez. Én meg bejöttem ide a nyaralóba – dr. Fell széles, kaszáló mozdulatot tett a karjával –, hogy megtekintsem végre a bűntett színhelyét. Itt aztán fölfedeztem valamit; de olyat, hogy gondolatban megemeltem kalapomat az emberi leleményesség előtt. Sejteni kezdtem ugyanis, hogyan csinálhatta ezt a zártszoba-trükköt, aki csinálta.

– És hogyan? – kérdezte Lesley. – Hogyan csinálta?

Dr. Fell nem azonnal válaszolt erre a kérdésre.

– Míg piszkálgattam itt ezt-azt a szobában – folytatta –, befutott Hadley: Hadley a holttestre nézett, és azt mondta: „Uram Isten, ez Sam De Villa!” Aztán, mint később hallhatták, vázolta nekem De Villa pályafutását. És akkor mondott valamit, amiből már bizonyosra vehettem, hogy Middlesworth lesz a mi emberünk. Mert, ha nem tudnák, *Sam De Villa annak idején igenis orvostanhallgató volt!*

– Hat hónapja hiányzott csak – erősítette meg Hadley –, hogy megkapja a diplomát.

Dr. Fell megint Dickre mutatott a szivarjával.

– Emlékezzék csak – figyelmeztette. – Még ott, kora reggel megkérdeztem Middlesworttot, és maga is megkérdezte tőle, a fülem hallatára: mi volt az első jel, amiből gyanakodni kezdett, hogy „Sir Harvey Gilman” szélhámos. Emlékszik?

– Igen.

– Middlesworth válasza valahogy így hangzott: egyik híres esete felől érdeklődött „Sir Harvey”-nél; és „Sir Harvey”, Middlesworth szerint, „tett valami fellengzős utalást a szív *két* üregére. Ekkor egy kicsit hátravágtam a fülem, így dr.

Middlesworth, hiszen nincs az a bukott orvostanhallgató, aki ne tudná, hogy a szívnek *négy* ürege van”.

– Mármost ez, ugye, képtelenség. Hiszen Sam De Villa, aki valóban komoly igényekkel személyesítette meg Sir Harvey Gilmant, nem követett és soha nem is követhetett volna el ilyen baklövést. Nem illett ez sem a jelleméhez, sem a képzettségéhez.

– Következésképpen Middlesworth hazudott!

– De miért?

Dr. Fell itt Hadleyre nézett, akinek ceruzája folyamatosan szántotta a jegyzetfüzet oldalait.

– Elhozta Middlesworth vallomását, Hadley?

A szék mellől Hadley aktatáskát emelt fel; kinyitotta, s elővett egy vékony, gépírásos papírlapot. Kék tokban volt a papír, s lent az aláírás: kusza, remegő kéz műve. Hadley átnyújtotta dr. Fellnek, aki mintha mérlegre tette volna a vallomást a kezén.

Két ablakon áradt be a nyárias napfény; és az egyik ablak üvege hiányzott, a másiké hiányos volt: egy puskagolyónyit. Dr. Fell arca ebben a fényben még komorabbnak, Súlyosabbnak, lehangolóbbnak látszott.

– Ezt Middlesworth diktálta péntek este – közölte dr. Fell –, mielőtt meghalt. Rút történet, azt is mondhatják rá. De nagyon megérthető és őszinte és iszonyatosan emberi történet.

– Az Isten verje meg az egészet – tört ki Dick Markham. Hát épp ez a baj. Annyira *kedveltem* Hugh Middlesworttt!

– Magam is – mondta dr. Fell. – És bizonyos módon jogos is volt a szeretetünk. Meg aztán: aki ilyen Sam De Villa-féle gazemberektől szabadítja meg a világot, komoly hálát érdemelne inkább, nem… És ha nem veszti el a fejét, ha nem lövi le azt az ártatlan postáskisasszonyt…!

– Akkor még falazott volna neki, gondolom – jegyezte meg Hadley epésen, szárazon. – Így csak azt tette lehetővé, hogy öngyilkos lehessen. Mi?

Dr. Fell tudomásul se vette.

– Middlesworth históriája – mondta – igen egyszerű. Emlékszik, mit mondott Hadley: az ilyen Sam De Villák készséggel élnek *bármiféle* fegyverrel, ha kell, zsarolással is, feltéve, hogy komoly zsákmány ígérkezik?

– Úgy érti, ebben az esetben zsarolásról volt szó? – kérdezte Lesley.

Dr. Fell még mindig tenyerén méregette a gépírásos lapot.

– Hugh Middlesworth kínosan, makulátlanul jó hírnévnek örvendett. Együtt járt ez a pozíciójával. De ő *szerette* is a jó hírnevét. Csaknem úgy szerette, mint… – Dr. Fell itt Lesleyre nézett, köhintett, aztán másfelé fordult megint. – „Előkelő" felesége volt, szép nagy családja, számos kötelezettsége.

– Ám ezt a pozíciót nagy kínnal-keservvel vívta ki magának. Kilenc évvel ezelőtt, amikor még csak adósságban és reménytelenségben úszott, és nem volt még Six Ashes és jó hírnév, elvállalt bizonyos állást. Egy szennyes londoni szanatóriumban, amely tiltott műtétek színhelye volt. Middlesworth lett a rossz hírű intézmény operáló orvosa. *Ezt* tudta róla Sam De Villa; és bizonyítani is tudta.

– Sam azzal a szándékkal érkezett ide, hogy megszerzi Miss Grant ékszereit; és első dolga az volt, hogy „munkába fogja" Middlesworth. Middlesworthnek sejtelme sem volt róla, hogy Sam kis híján ugyanolyan orvos, mint ő maga. Csak annyit tudott, hogy Sam szélhámos, méghozzá a minden hájjal megkent fajtából.

„Ide figyeljen – mondta Sam –, azért jöttem Six Ashesbe, hogy eljátsszam ennek meg ennek a szerepét; mert meg akarom szerezni azt a kincset; és maga segíteni fog nekem." Az egyébként is űzött-meggyötört Middlesworthnek több se kellett. „Nem vagyok hajlandó támogatni magát – mondta kétségbeesetten. – Ha maga aztán eltűnik az ékszerekkel, tudni fogják, hogy benne voltam; akkor már inkább tegye közhírré azt a régi dolgot. Nem őrültem meg, hogy beajánljam itt magát."

„Jó, hát akkor nézzük másképp – mondja erre Sam hűvösen. – De segíteni azért fog, és azzal kezdi, hogy *mindent* elmond nekem erről a környékről és a helybeliekről.”

Így bontakozott ki a háttér az okos, zsákmányra éhes Mr. De Villa számára. Richard Markham fülig szerelmes Lesley Grantbe. Eljegyzést is beleértve! Eljegyzés biztos! A fiatalember író, szenzációs pszichodarabok szerzője, gondolatai gyilkosok körül forognak, méregkeverők körül elsősorban…

– Sam gyorsan és ügyesen kidolgozta a tervét. Kibérelte ezt a nyaralót. Aztán arcátlan ötlettel – és teljes titoktartást kérve! – bemutatkozott a megyei rendőrfőnöknek mint Sir Harvey Gilman.

Aztán jött a kerti mulatság. És híre ment Lesley Grant s Richard Markham eljegyzésének: sőt Mrs. Rackleynek gondja volt rá, hogy, a péntek estére tervezett vacsoráról is csak az ne tudjon, aki nem akar. A kerti mulatság során, ahol Sam jövendőmondót játszott, elhatározta: ütött a cselekvés órája.

A magabiztos Mr. De Villa csupán azzal nem számolt, hogy Hugh Middlesworth személyében az emberére akadt: olyan emberre, aki értelmi képességek dolgában semmivel nem marad le mögötte. És Middlesworht hajtotta a kétségbeesés ereje. Már azt hitte, ami volt, elmúlt: de jött De Villa, és vele visszajött minden, émelyítően. Itt volt a nyakán ez a vészmadár; hogy megint folytatódjék, ami egyszer véget ért. Örök fenyegetés! Egy nyugodt álma nem lehetett! Örök félelem lett volna a számára De Villa, ha ott van, ha távol jár! A jó hírnevét fenyegette volna…

Dr. Fell megint egy kissé feszengve köhintett, ahogy elfordította a tekintetét Lesleyről.

– *Megérti* ezt az érzést, Miss Grant?

– Igen – felelte Lesley. És megborzongott.

– Middlesworth úgy döntött – szögezte le ekkor dr. Fell nagyon egyszerűen –, hogy De Villának meg kell halnia. És kis híján alkalma is támadt, hogy megölje. A kerti ünnepély után, azon a csütörtöki délutánon. Figyeljék csak, hogyan alakultak a dolgok!

Dr. Fell jókora hamut vert le a szivarjáról, eligazgatta a szemüvegét, aztán ujjaival végigfutott a gépírásos vallomás sorain. Ajka mozgott, mormogó hangok hallatszottak, kereste az idevágó részletet. Majd hangosan olvasni kezdett.

...De Villa úgy feldúlta Miss Grantet a jövendőmondó sátrában, hogy Miss Grant sikoltva sütötte el a puskát rémületében, amikor Price őrnagy megérintette a karját. Bizonyosra veszem, hogy baleset volt.

– *Baleset* volt! – kiáltotta Lesley.

...Azonnal láttam, hogy csak húst ért a golyó. Ám a sokk hatására De Villa elájult, és mindenki azt hitte, halálán van. Láttam azt is, hogyan végezhetnék a disznóval, ha kettesben maradnék vele. Ezért csempésztem be a puskát a golfütős táskámba; a táskát a vállamra akasztottam megint, így vittük Price őrnaggyal az autóhoz De Villát. Az volt a szándékom, hogy hazaviszem, elkábítom, kiszedem a testéből a golyót, majd ugyanabból a puskából beleeresztek egy másikat, és ezúttal halálos lesz a lövés. Mindenki azt fogja hinni, gondoltam, hogy a baleset következtében vesztette életét...

– Vesszek meg, ha tényleg nem így lett volna! – mondta Dick Markham.

...de hiába, tervem nem volt kivitelezhető, mert nem bírtam megszabadulni Price őrnagytól. Mondhattam akármit, így valami más megoldást kellett találnom.

Dr. Fell még egy kicsit ott egyensúlyozta tenyerén a vallomást, aztán letette a papírlapot maga mellé a díványra.

– És – tette hozzá dr. Fell – talált is másik megoldást. A tervet szinte tálcán kínálták fel neki… itt, csütörtök este, amikor Dick Markham, Sam De Villa és ő hármasban ültek ebben a szobában. Sam elmondta a rettenetes történetet a háromszoros méregkeverőnőről, és az ékszeres széf kinyitására is megfelelő előkészületeket tett. Middlesworth csendesen végighallgatta az egészet. De valaki utalt rá, hogyan ölhetné meg De Villát úgy, hogy a haja szála se görbüljön érte aztán.

– Valaki utalt rá? Kicsoda? – kérdezte Dick.

– Maga Sam De Villa.

– *Sam De Villa?*

– Middlesworth szerint igen. Megpróbálná visszaidézni azt az estét?

Nem volt nehéz emlékezni rá: ahogy De Villa ott ül a karosszékben, és megvilágítja az a rőtes ernyőjű lámpa. És

Middlesworth csöndesen, gondolataiba merülve szívja a fonott székben azt az üres pipát. Az ablakok mögött ott neszez a nyári éj, a durva szövésű, virágos függönyök nincsenek behúzva egészen. És rútul, nagyon-nagyon élesen kirajzolódott Middlesworth töprengő, gyötrődő arca.

– Lázasan vitatták a zárt szobák, a „hétpecsétes helyiségek” rejtelmeit – folytatta dr. Fell. – De Villa a sátor ponyváján keresztül beléeresztett golyó kapcsán megjegyezte: ilyesmit nem lehet megúszni szárazon, ha ott éktelenkedik a zárt szoba falán egy golyó ütötte lyuk. Akkor a gyilkosnak semmi esélye. Helyesen mondom, körülbelül?

– Igen.

– Alig valamivel ezután Middlesworth zajt hallott odakint. Felállt, az ablakhoz ment, elhúzta a függönyt, és kinézett. Aztán visszahúzta a fejét – és csak állt ott, bámulta az ablakot, háttal maguknak, mintha történt volna vele valami az imént. Ez is így volt valahogy?

– Igen.

– Nos akkor – szögezte le dr. Fell engedékenyen, de máris továbblépve gondolataival – Middlesworth az ablakot nézte… és mit látott?

Dr. Fell bizonyos erőfeszítéssel talpra állt. Odaimbolygott a még mindig belülről bezárt ablakhoz, melynek alsó tábláján, a fémkallantyú egyik oldalán ott volt az az éles körvonalú, golyó ütötte lyuk.

Dr. Fell rámutatott.

– Pope ezredes, mint tudjuk, a „moszkitóhálója” fölerősítéséhez – hol az ablakok felső, hol az alsó részén – rajzszegeket használt. Következésképpen mit látunk? Mint Earnshaw buzgón rámutatott, számtalan apró tűszúrást, a rajzszegek nyomán. Ezek a kis lyukak szinte elborítják az ablakok keretét. Világos?

– Hogyne! De…

– Mármost beszúrhatunk az ablak fájába, bárhova, egy újabb rajzszeget, nemde? Aztán ha kihúzzuk, senki sem veszi észre *úgy külön* a nyomát?

– Persze hogy nem. De…

– Middlesworthnek – mondta dr. Fell – kettős ihletése támadt. Pontosan elmondom maguknak, mit csinált.

– Holtbizonyosra vehette, hogy Sam De Villa jókora adag altatóval tér nyugovóra. Távozott hát a nyaralóból, hazavitte önt a kocsiján, Mr. Markham, és riadalom jele csak akkor látszott rajta, amikor ön whiskyt említett; akkor arra kérte: az Isten szerelméért, ne igya le magát…

– Miért?

– Mert Middlesworthnek ön életre-halálra kellett a tervéhez. Az orvos ekkor hazahajtott, s megtette a szükséges előkészületeket. Ki juthat a legkönnyebben injekciós tűhöz a világon? Hát persze, hogy az orvos. A Sodbury Cross-i mérgezés esetében tapasztalhattuk, hogy kéksavat különböző nem mérgező vegyületekből is elő lehet állítani; de kinél a legvalószínűbb, hogy

eleve kész ciánhidrogén van? Megint csak az orvosnál. Ám Middlesworth egyelőre nem foglalkozott ilyen előkészületekkel. Más dolgokat kellett rendeznie elébb.

– Valamivel éjfél után, amikor Six Ashes már az igazak álmát aludta – dr. Fell fölemelte, aztán megint letette a vallomást –, lesétált szépen újra ehhez a nyaralóhoz.

– Sötét volt a ház. Könnyen bejutott: az ajtó nem volt bezárva, és ha mégis, ott lett volna akármelyik ablak. Sam De Villát, a várakozásnak megfelelően, az emeleti hálószobában találta. Mélyen aludt a luminál tól. Eddig minden remek!

– Lejött ide, a nappaliba, és felgyújtotta a villanyt. Elrendezte a szobát – itt elsősorban a nagy karosszék elhelyezése a fontos, azé, amelyikben most Hadley ül –, pontosan úgy, ahogy a hajnali akcióhoz szüksége volt rá. Bezárta mindkét ablakot, de a függönyöket mindkettőn széthúzta.

– Azt most, ugye, mondanom sem kell, mi volt a következő lépése? Middlesworth az ellopott 61-es Winchesterrel átsétált az úton, átmászott a szemközti kőfalon, jól megválasztotta a tüzelőállást, aztán *bumm!* – valamivel éjfél után – keresztüllőtte a kivilágított nappali ablakát.

– *Ez* volt az a golyó, amely valóban kilőtte az ablaküveget! *Ez* a golyó szaggatta meg a kandalló feletti Waterloo-képet, *ez* fúródott a falba.

– Éjfél után ennél kihaltabb környék el sem képzelhető. Middlesworth nem tartotta valószínűnek, hogy bárki is meghallja a lövés zaját. Sam De Villa, aki mélyen, luminálosan aludt az emeleti hálószobában, aligha ébredhetett föl rá. Ami azt illeti, fönt a kastélyban Lord Ashe *hallotta* a lövést az éj közepén, mert azt mondja, meg is említette önnek…

Dr. Fell megint Dickre pillantott.

– …amikor másnap kora reggel találkoztak. De Lord Ashe összekeverte végül is ezt a lövést azzal a másikkal, amelyet hajnalban, valamivel öt óra után hallott. Ami Middlesworth illeti,

a játszma első részét megnyerte. Behúzta a függönyöket a nyaraló minden ablakán, felkattintotta az összes villanykapcsolót, hogy hajnalig biztosan kimerüljön az óra, és szépen hazatért.

– Eddig senkinek nem esett bántódása. Eddig még nem.

– És a véletlen csaknem megakadályozta a terv végrehajtását. Mert Middlesworth hívták. De csupán az Ashe kastélyba, ott lett rosszul az egyik lány; s ez csodásan egybevágott így az orvos elképzeléseivel. Szemmel tarthatta a dolgokat.

– Öt óra előtt – pontosabban: háromnegyed öt előtt öt perccel – távozott az Ashe kastélyból. Hadart valamit Lord Ashe-nek, hogy most azonnal Hastingsbe megy, majd kocsijával lement a Fő utcára. Ott kiszállt, s gyalogszerrel nekivágott a Gallows Lane-nek. Szinte látom őt magam előtt, ahogy megy a kísérteties hajnali derengésben; és tudom, hogy a szíve ugyanolyan hideg lehetett, mint a keze.

– Mr. Markham kivilágított ablaksorán már korábban benézett; látta, ahogy a ház gazdája ott hever a díványon és alszik, s mellette az asztalon érintetlen whiskysüveg és szódáspalack. Gondolom, most újra bepillantott, a biztonság kedvéért. Így folytatta útját a Pope nyaraló felé.

– A villanyóra rég kimerült. Sötét volt a nyaraló; hűvös, borzongató a levegő; mintha gyilkosság és szemfényvesztés órája lett volna ez valóban. Middlesworth elégedett volt De Villával; mélyen aludt az emeleten. Ha áldozatát ébren találja…? Az orvos erre is felkészült. Megkötözi egy háziköntös puha övével, amely nem hagy nyomot, száját betömi zsebkendővel, leragasztja ragtapasszal.

– De erre nem volt szükség. Lecipelte De Villát – Sam De Villa apró emberke volt, Middlesworth hozzá képest óriás –, beleültette a karosszékbe, úgy, hogy az ablakon át a falba fúródott golyó röppályája épp a feje fölött „vezessen”.

– S akkor, abban a kísérteties kora hajnali fényben, felgyűrte De Villa köntösének ujját, majd kesztyűs kézzel áldozata bal karjába fecskendezte a ciánhidrogént.

Dr. Fell szünetet tartott.

Bár meleg volt a délután, Dick Markham hideget érzett a szíve táján. Mintha látta volna a hajnali árnyakat, *azokat* a gonosz árnyakat itt, a szobában: a kesztyűs kézzel tevékenykedő orvost, a holttestet, mely *előtte* még egyet rándult; s hallotta volna a madarak zsivaját odakint a fákon.

– Ekkor – folytatta dr. Fell – Middlesworth bezárta a szobát. Megtehette, nem? Hiszen már *ott volt az ablakon az a golyó ütötte lyuk!* Azt mondtuk mindig, hogy „hétpecsétes helyiség", „tökéletesen" bezárt szoba. De hát erről szó sincs! Épp itt a lényeg! De Villa igazat mondott, amikor megjegyezte, hogy az már nem tökéletes zártszoba-rejtély, ha van a falon egy golyó ütötte lyuk.

Middlesworth fogott egy doboz rajzszeget, és nagy műgonddal odaborította a tartalmát a földre, a haldokló bal keze mellé. Az ajtót, mint mondtam, reteszre-kulcsra zárta. Végül… de lenne szíves, Hadley…?

Hadley főfelügyelő eléggé komoran bólintott, felállt, és kiment a szobából.

– Péntek este – folytatta aztán dr. Fell – egy kicsit elmorfondíroztam úgy általában ablakokról. Kérem, figyeljék most ezt az ablakot és ezt a golyó ütötte lyukat. A lyuk – ahogy nézem – a keretek találkozása alatt van az üvegen, jó háromhüvelyknyire attól a vonaltól, a fém zárkallantyútól balra. Nagyszerű!

– Veszek egy közönséges rajzszeget, mint ez itt a kezemben. Belenyomom a rajzszeget az ablak keretébe – a velem szemben levő vízszintes fába, ahol az ablaktáblák találkoznak –, a golyó ütötte lyuk felett s egy kicsit odább balra.

– Aztán fogok egy darab igen erős, vastag zsineget, mint ez a szép hosszú fekete itt… – és dr. Fell jókora oldalzsebéből

rejtelmesen előkerült a zsineg –... és már kezdődhet is a mutatvány.

Hadley főfelügyelő alakja megjelent az ablak túlfelén. Az ablak párkánya, mint azt Dick már korábban megfigyelte, nem sokkal volt magasabban, mint egy férfi dereka.

Dr. Fell kinyitotta az ablakot: jobbra fordította a kallantyút, mely így párhuzamos volt a kerettel. A hosszú zsineget kettéhajtotta, a „hurkot" beleakasztotta a kallantyú fogójába. A zsineg végeit akkor balra vezette tovább, a rajzszeg felett, mintha csigán rögzítené őket. Majd lefelé húzta mindkét zsinegvéget, keresztül a golyó ütötte lyuk nyílásán, úgy, hogy kilógjanak az ablakon.

– Mivel testi valóm valamelyest meghaladja az átlagos méreteket – mentegetőzött dr. Fell megbocsátják, ugye, hogy a szemléltetést másra bíztam. De az ablakot azért feltolom. Tessék!

Az ablak fölszaladt, vele a kettéhajtott, hosszú fekete zsineg, melynek helyzete azonban változatlan maradt.

– Mármost képzeljék el, hogy kimászom, ahogy Middlesworth. Kimászom, lehúzom magam mögött az ablakot... – Az ablak tompa puffanással visszazárult. –... És kész. Már csak meg kell fognom azt a kilógó két zsinórvéget, és rántanom kell egyet rajtuk: így ni, lefelé, ahogy Hadley csinálja éppen.

– Ha meghúzzuk azt a hurokra fogott zsineget, melyet a rajzszögön mint alkalmi csigán keresztülvezettünk, erőkifejtésünk nyomán *kifelé* feszíti a zárkallantyút, úgy értem, *felém,* ahogy itt állok... egyre inkább derékszögbe... így ni! És az ablak zárva van.

– Ha ez megtörtént, már csak egy jó erőset kell rántani a rajzszegcsigán, hogy kilazuljon a helyéről. Lepottyan, és elgurul valahová a földön, odabent. S akkor az egyik végénél fogva kihúzom a zsineget a szobából. Kígyózva jön a zsineg... s már ott is van az ablak alatt, a kezemben. És a műveletnek nem marad semmi nyoma. A rajzszeget, persze, megtalálják a szobában. Ez

sem lesz azonban feltűnő, ha előtte még kiborítok egy egész dobozra valót. Köszönöm, Hadley!

A zsineggel Hadley már az imént bezárta az ablakot; most az erőteljes rántás következett… lazult a rajzszeg… aztán a belső párkányra pottyant, onnét még tovább, és kikötött a szőnyegen.

– Itt van – mutatott rá dr. Fell –, nem messze onnét, ahová az az egy árva rajzszeg látszólag *elgurult* a többitől, így találtuk a helyszínt péntek reggel. S talán emlékeznek rá, hogy később, délután, fel is tűnt nekem az az egy szem rajzszeg. Hadley majdnem rálépett.

Hadley már az egyik végénél fogva húzta a zsineget. Kígyózva tűnt el a fekete szál a szobából… és kint volt a kezében.

– Ennyiből állt csak Middlesworth trükkje – mondta dr. Fell. – Pár perc kell az elmondásához; de a kivitelezéshez harminc másodperc is elegendő. És a szoba „zárva” volt. Middlesworthre ekkor várt a legutolsó, legfontosabb feladat: hogy *önt* meggyőzze, Mr. Markham. Meggyőzze, hogy nem volt lyuk az ablakon, mielőtt ön a ház közelébe ért volna.

– A telefonhoz ment a hallba, és felhívta önt; és jött az a lázasan suttogó üzenet. Bizonyosra vehette, hogy ön ugrani fog, és ez is történt. Elképzelte, mennyi időbe telik majd, amíg ön elhagyja a házát. Bedobott egy shillinget a villanyórába; és a nappaliban fény gyúlt. Átszökkent az úton – egy kicsit északabbra a Pope nyaralótól, a gyümölcsös fái közül; ott látta meg Miss Drew –, és minden készen állt.

– Ahogy ön megfelelő közelségbe került, Middlesworth megkoccantotta a követ a puskája csövével. Jelt adott, felhívta a figyelmét. És ahogy ön rákiáltott arra az orvlövészre, a láthatatlan ember célzott az ablakra, és lőtt, de…

– De vaktölténnyel! – egészítette ki Dick.

– Vaktölténnyel – helyeselt dr. Fell. – Úgy van. És ezt az ötletet az Earnshaw-Price-összecsapás adta neki. A jeles tréfa komoly hasznára volt Middlesworthnek.

– Ami pedig önt illeti, Mr. Markham: ön meg volt győződve róla, hogy ismét az – Önt idézem – „odaszökkenő lyukat” látta az ablak üvegén. Ezt a tévedést szerettem volna eloszlatni, amikor péntek délután vallatóra fogtam. Talán egy kissé... krrrmp!... ideges voltam már a kezdet kezdetén; hanem amikor Hadley épp egy kritikus ponton félbeszakított, attól félek, gondolatban reménytelen szellemroncsnak minősítettem az én kitűnő barátomat egyszer s mindenkorra.

– De a lényeg: ön sosem látott afféle odaszökkenő lyukat azon az ablakon! Nyilvánvalóvá tette ezt saját beszámolója. Hiszen amikor egy kicsit megfaggattam, ön mondta az alábbiakat: *„Figyeltem a puska csövét. Láttam, ahogy elsül. És még ilyen távolságból is kivettem a golyó ütötte lyukat.”*

– ”Kivette”, ó, igen. De hát micsoda különbség a kettő! A szeme természetesen a puska csövére szegeződött. Látta, ahogy az orvlövész tüzel. Jó! De ahhoz, hogy holmi odaszökkenő lyukat is lásson, ahhoz az kellett volna, hogy sebesebben fordítsa balról jobbra a fejét, mint ahogy a puskagolyó az ablakig ér. És ez nyilvánvaló képtelenség.

– Mr. Markham, ekkor én, bevallom, megkönnyebbülten lélegeztem fel. S ahogy kisvártatva Miss Cynthia Drew története megajándékozott a gyümölcsfák közül kiszökkenő alakkal, úgy láttam, bezárult a kör. Tisztázódott a lényeg. De az, hogy Hadley ott, egy olyan kényes pillanatban a szavamba vágott, nos...

Hadley főfelügyelő épp visszaérkezett a szobába, s e szavak hallatán dühösen megtorpant.

– A szavába vágtam?

– Igen.

– De ha csak egy *szóval* is tudomásomra hozza még előtte – jegyezte meg Hadley –, merre haladnak nagybecsű gondolatai, a dolgok némileg simábban zajlottak volna, azt hiszem. Nem vág-e most is elébe a saját történetének?

Dr. Fell szivarja kihunyt. Rápillantott hunyorgó szemmel, aztán visszaimbolygott a díványhoz, és lezöttyent a helyére.

– Nincs sok egyéb elmondanivaló. Ha szabadna visszakanyarodnom még egy kicsit, úgy péntek reggel tíz óráig. Azt hiszem, elköthetjük a még laza szálakat. Amikor ezt a szobát először megvizsgáltam, volt egy olyan… öööö… érzésem, hogy megoldhatom a zártszoba-rejtélyt. És akkor befutott Hadley, mint korábban már említettem, és közölte, kicsoda a halott. Figyelmem akkor már dr. Middlesworthre összpontosult.

– És mielőtt elindultam volna az Ashe kastélyba…

– Miért akart mindenáron fölmenni oda? – tudakolta Dick.

– A ház népe – mondta dr. Fell – a fél éjszaka fönn volt a beteg szolgáló miatt. És valaki hallhatott netán valami érdekeset. Lord Ashe, mint említettem, valóban hallotta az éjfél utáni lövést. Mielőtt tehát fölmentem, szóltam Hadley-nek, látogassa meg a postát, és beszéljen a hivatalnokkal, bárki legyen is az…

– …és közöljem vele – horkantott Hadley –, hogy bizonyos személyeknek, négynek vagy ötnek, csak megjelölt, különböző apró jelekkel ellátott bélyeget adjon el! Én magam késő délutánig nem tudtam, hogy kimondottan Middlesworth-re vadászik. Mert gyanúsíthatta volna Miss Drew-t is, aki az én jelöltem volt; vagy Price őrnagyot, Mr. Earnshaw-t, sőt akár…

– Engem is? – kérdezte nyugodtan Lesley.

– Vagy magát Lord Ashe-t is – mondta Hadley, és rámosolygott. – Az a trükk, hogy csapdát állít az egész kis színtársulatnak…!

– Hát igen, megtörténhetett volna, hogy tévedek – mondta dr. Fell, és egy cseppet sem jött zavarba. – De attól kezdve szinte mellbe vágó erővel bizonyította minden, hogy igazam van. Maga is ott volt, Hadley, amikor Lord Ashe közölte, hogy az a „bibliaárus”, Sam De Villa, *csak* az Ashe kastélyban járt. Mintegy azt puhatolta ki De Villa, milyen fogadtatásra számíthat; ezért látogatta meg a környék kimagasló személyiségét. De akárhová tegyenek, egy

falura való információt mégsem szerezhetett be egyetlen, Lord Ashe-sel folytatott beszélgetésből. Ez meggyőzött arról, hogy cinkosa volt valaki.

– Jeleztem már, hogyan jutottam el odáig, hogy a késő délután Mr. Markhammel folytatott beszélgetés után bizonyosra vehettem: helyben vagyunk! Middlesworth vallomásából tudjuk, hogy a bélyegtrükkre azért jött rá, mert egy egész levélnyit vásárolt a postán, és szegény Laura egy kissé ügyetlenül jelölgette meg azt a sok bélyeget.

– Middlesworth akkor már feladta levelét, melyet *nekem* címzett, s benne Miss Grantet, „a hírhedett méregkeverőnőt" vádolta a tett elkövetésével; és bizonyos célzásokat tett – igen homályosan, sandaságot színlelve – arra, hogyan követhette el Miss Grant ezt a gyilkosságot. Logikus: kellett valami alapot teremtenie kitalált meséjéhez! Neki azt kellett elhitetnie velünk, hogy van Miss Grantnek egy olyan ellensége, aki még mindig hisz „Sir Harvey Gilman"-ben, *és* Miss Grantre akarja terelni a gyanút. Ez volt az egyedüli megoldás Middlesworth számára, saját megítélése szerint a legbiztosabb módja annak, hogy elterelje magáról a gyanút.

– Megírta a levelet. Aztán megrémült, és kétségbeesetten próbálta volna már inkább visszaszerezni. És Laura Feathers-nek ez az életébe került.

– De az a levél – mondta Dick – tulajdonképpen nem mutatott rá, hogyan követték el pontosan a gyilkosságot!

– Ó, persze hogy nem. Az túlságosan veszélyes lett volna. És felesleges. Middlesworthnek csak egyet kellett tennie: makacsul, nagyon makacsul kitartania bizonyos elképzelés mellett; elhitetni, hogy van valaki, aki Miss Grantre akarja terelni a gyanút. És akkor felfedezte a megjelölt bélyegek trükkjét; ment; aztán bemenekült Miss Grant házába, mert háromfelől is be volt kerítve.

– Tudják – dr. Fell tétovázni látszott –, mintha egy pillanatra feltűnt volna az alakja ott a hálószobában, ahogy a kerti úton

közeledtem. Mr. Markham elbeszélése igazolta ezt az érzésemet. Körülvetettem hát a házat. Nem menekülhetett. De… beszéltem hozzá, hallhatott a nyitott ablakon át; és ő maga tehetett pontot az ügy végére. Azt hiszem, ezzel mindent megmagyaráztam.

Hosszú csend következett; a napfény álmosítóan remegett a szobában.

– Nem mindent – mondta Dick. – Mert, ha nem tévedek, ugye, Cynthia hallgatózott a Pope nyaraló ablaka alatt csütörtök este? És kihallgatta De Villát; amit Lesley-ről mondott.

– Ó, hogyne. Miss Drew derék lány. Csak egy kicsit… kiszámíthatatlan.

– És Lesley valóban *nem* ütötte le egy kézitükörrel ott a hálószobájában, a vita hevében?

– Hát persze hogy nem! – kiáltotta Lesley.

Ott ültek, két egymáshoz közeli székben. Dick megpróbálta összeszedni a bátorságát, hogy feltegyen még egy utolsó kérdést.

– Azon töprengsz – kérdezte ekkor Lesley –, amiről én is hallottam már azóta? Hogy elmentem otthonról, és valaki itt látott, ebben a kertben, hajnali háromkor? És neked az az iszonyú ötleted támadt, hogy végül esetleg mégis én vagyok a bűnös?

– Hát… nem épp az, hogy te vagy a *bűnös*. De…

– Azt gondoltad! Ne is tagadd!

– Bevallom, drágám. Jó, azt gondoltam.

– És nem hibáztatlak érte – felelte Lesley. – Szomorú dolog, hogy ilyen ostoba magyarázata van. De nem *tehetek* róla! Engem is aggaszt, mindig aggasztott. Jártam vele orvosnál; hány orvosnál! És mind azt mondta, ne aggódjam. Azt mondták, ilyesmi gyakran előfordul hozzám hasonló embereknél: akik ennyire érzékeny idegzetűek, töprengésre hajlamosak, minden apróságon fennakadnak.

– De hát én azt hittem, hogy megöltem azt az embert, nem érted? Azt hittem, hogy megöltem „Sir Harvey Gilman”-t, amikor véletlenül elsült az a puska a kezemben! És erről álmodtam! Nem

tehetek róla; ha egyszer… És szörnyű éjszakám volt, agyonverve ébredtem. Ebből tudtam, hogy megint *az* történhetett velem, bár csak egészen halványan emlékeztem rá, mi volt, hol jártam. Ahogy azonban azt a *másik* szoknyát megpillantottam ott a széken… vagyis, ahogy reggel felébredtem, és nem ugyanaz a szoknya volt ott…!

– Várj csak – mondta Dick. – Azt akarod mondani, hogy…?

– Egy rémséggel több vagy kevesebb, *most* már nem számít – mondta Lesley. – Egyszerű kis alvajárás volt az egész. Ki *kellett* ide jönnöm, bizonyára; talán azért, hogy kiderítsem, mi nincs rendben, vagy mennyire veszélyes a sérülése; nem emlékszem! A rémes az, hogy akár a gyilkosba is belébotolhattam volna. És nem tudtam volna róla! Látod, igazán nem vagyok hozzád való! Lily Jewell lánya, ideges alkat, enyhe hisztéria és holdkórosság…

Dick Lesley kezére tette a kezét.

– Az ideges alkatodat – mondta – szeretem, mert a te alkatod. Egy dolgot azonban ígérhetek: ahogy dr. Fell mondaná, kezem a szívemre téve. Alvajárás nem lesz többé.

– Miért?

– Arról – felelte Dick Markham – én majd gondoskodom.